

**SCENARIUSZE HOMILII
NA MSZE ŚWIĘTE
Z UDZIAŁEM DZIECI**

Z ZASTOSOWANIEM METOD AKTYWIZUJĄCYCH

ks. Włodzimierz Mocydlarz SJ

**SCENARIUSZE HOMILII
NA MSZE ŚWIĘTE
Z UDZIAŁEM DZIECI**

Z ZASTOSOWANIEM METOD AKTYWIZUJĄCYCH

Wydawnictwo SALWATOR
Kraków

WPROWADZENIE

Do książki dołączona jest płyta CD z nagraniami piosenek w wykonaniu zespołów „Laudamus” i „Mini Laudamus” pod kierunkiem Pawła Piotrowskiego.

Redakcja
Zofia Smęda

Korekta
Anna Śledzikowska

Redakcja techniczna i przygotowanie do druku
Anna Olek

Projekt okładki
Artur Falkowski

Imprimi potest
o. prowincjał Dariusz Kowalczyk SJ
l.dz. 2009/37/P
Warszawa, 9 kwietnia 2009

© 2010 Wydawnictwo SALWATOR

ISBN 978-83-7580-117-0

Wydawnictwo SALWATOR
ul. św. Jacka 16, 30-364 Kraków
tel. (0-12) 260-60-80, faks (0-12) 269-17-32
e-mail: wydawnictwo@salwator.com
www.salwator.com

Oddajemy do rąk czytelnika przykłady i scenariusze homilii przeznaczonych na różne okresy roku liturgicznego. Nie jest to zbiór homilii gotowych do odczytania, tzw. gotowców, nie pretenduje także do tego, by być zbiorem wyczerpującym, który zawierałby homilie na wszystkie dni, niedziele czy święta, gdyż nie było to naszym celem, a objętością przerastałby znacznie tę publikację.

Składa się z ponad sześćdziesięciu scenariuszy homilii przeznaczonych na Msze święte z udziałem dzieci¹ na Adwent, Boże Narodzenie, Wielki Post, Paschę oraz okres zwykły w ciągu roku. Należy dodać, że wszystkie homilie zostały ogłoszone, a więc sprawdzone w praktyce, a nie wymyślone za biurkiem *ad experimentum*.

Na wstępie warto przypomnieć ogólne zasady odnowy liturgicznej wyrażone w Konstytucji o Liturgii, która kładzie nacisk na *gorliwe i cierpliwe wychowanie liturgiczne, na czynny udział wiernych zarówno wewnętrzny, jak i zewnętrzny, stosownie do ich wieku*. Natura samej liturgii domaga się i Kościoł tego bardzo pragnie, by wszyscy ochrzczeni doszli do *pełnego, świadomego i czynnego udziału w obrzędach liturgicznych*. Matka Kościół jest świadoma, że mają oni do tego pełne prawo i dlatego chce pomóc im w wypełnieniu ich zobowiązań, by w taki właśnie sposób mogli uczestniczyć w liturgii (por. KL 14). Na pierwszym miejscu zaś Sobór stawia przykład,

¹ Zob. Obszerny komentarz, *Dyrektorium o Mszach świętych z udziałem dzieci*, w: *Leksykon Liturgii*, oprac. B. Nadolski, Pallottinum, Poznań 2006, s. 355–358.

a nie tylko słowo duszpasterza (por. KL 19)². Drugą ważną zasadą soborową jest *szlachetna prostota* obrzędów, które winny być *krótkie i jasne bez niepotrzebnych powtórzeń*, a zwłaszcza *dostosowane do pojętności wiernych* (por. KL 34). Przy rewizji ksiąg liturgicznych związanych z odnową soborową brano pod uwagę i dopuszczano *uprawnione różnice i dostosowanie do rozmaitych ugrupowań, regionów i narodów* (por. KL 38)³.

Instrukcja *Eucharisticum mysterium*, zgodnie z nauczaniem Soboru, wylicza różne sposoby Chrystusowej obecności, m.in. w Słowie Bożym (KL 7; zob. EM 9), a następnie kładzie nacisk na uczenie umiejętności wspólnego odmawiania i śpiewania stałych tekstów mszalnych (DK 5; zob. EM 19)⁴.

Dyrektorium o Mszy świętej z udziałem dzieci daje szereg praktycznych i pastoralnych zaleceń. Punkt 7. wstępu podaje strukturę tego dokumentu: *W pierwszym rozdziale Dyrektorium (nr 8–15) ustala się podstawowe zasady dotyczące różnych sposobów wprowadzania dzieci w liturgię eucharystyczną. Rozdział drugi (nr 16–19) mówi krótko o Mszach z udziałem dorosłych, w których uczestniczą również dzieci. Rozdział trzeci (nr 20–55) obszerniej omawia Msze z udziałem dzieci, w których bierze udział tylko mała liczba dorosłych*⁵. Kościół zdaje sobie sprawę z wagi uwzględniania psychologii rozwojowej dziecka: *Współczesna psychologia w sposób przekonujący wykazuje, że religijne przeżycia w okresie niemowlęctwa i wczesnego*

*dzieciństwa wywierają głęboki wpływ na formację dzieci, dzięki wyjątkowej chłonności religijnej, jaką się one odznaczają*⁶. W dokumencie tym formację liturgiczną i eucharystyczną traktuje się integralnie, tzn. *nie należy [jej] oddzielać od pełnego wychowania humanistycznego i chrześcijańskiego*⁷. Wylicza się wartości ogólnoludzkie i chrześcijańskie, których obfitość zawarta jest w samej Eucharystii i w jej celebracji, a należą do nich m.in.: *działanie we wspólnocie, powitanie, umiejętność słuchania, prośenie o przebaczenie i udzielanie przebaczenia, wyrażanie wdzięczności, przeżywanie ze zrozumieniem czynności symbolicznych uczy przyjaźni, uroczystych obchodów*, a przede wszystkim *modlitwy z rodzicami i modlitwy prywatnej*. Takich postaw, umiejętności i sprawności mogą się dzieci nauczyć poprzez uczestnictwo we Mszy świętej, która – wraz z całą wspólnotą – jest najlepszą *szkołą* życia chrześcijańskiego, *szkołą chrześcijańskiego i liturgicznego wychowania*⁸. Doniosłą rolę w tym wychowaniu pełni katecheza, jak również sam udział w Eucharystii oraz w całym procesie przygotowania do Pierwszej Komunii Świętej i obecność w różnych nabożeństwach, które także mają wpływ na formację liturgiczną dzieci. W ten sposób pomaga się przyswoić dzieciom poszczególne postawy liturgiczne i elementy składowe liturgii: *pozdrowienie, milczenie, wspólne uwielbienie, zwłaszcza jeżeli wyraża się we wspólnym śpiewie*. Natomiast przekaz Słowa Bożego (np. podczas nabożeństwa) musi być uzależniony od *intelektualnych możliwości dzieci* oraz mieć swe odniesienie do konkretnego okresu liturgicznego (np. Adwent, Wielki Post)⁹.

Liturgię Mszy świętej, o którą chodzi w niniejszej publikacji, dokument ten nazywa *Mszą świętą dla dorosłych z udziałem dzieci*. Zwraca się w nim uwagę na wrażliwość dzieci i stopniowe wprowadzanie ich w świat liturgii, w której uczestniczą dorośli. Stąd

² Teksty soborowe cyt. za: Sobór Watykański II: konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski, nowe tłumaczenie, Pallottinum, Poznań 2002.

³ Dobry komentarz do Konstytucji o Liturgii oraz *Dyrektorium o Mszy świętej z udziałem dzieci* daje bp Jan Długosz, zob. tekst umieszczony na serwisie Opoki pt. *Dyrektorium Mszy świętej dla dzieci wielką szansą duszpasterską*, http://www.opoka.org.pl/biblioteka/T/TA/TAK/0101V_01.html#PR004.

⁴ Instrukcja Świętej Kongregacji Obrzędów „*Eucharisticum mysterium*” z 25 maja 1967 r. o Kulcie Tajemnicy Eucharystycznej (AAS 59 (1967) 5, 99–637) = EM.

⁵ Tekst polski dostępny na stronie *Komisji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski*, zob. <http://www.kkbids.episkopat.pl/dokumentypovii/mdzieci/wstep.htm>; cyt. za: „*Wiadomości Diecezjalne*” (Katowice) 45 (1977), s. 9–24.

⁶ Tamże, wstęp, nr 2.

⁷ Tamże, nr 8.

⁸ Tamże, nr 9–11.

⁹ Tamże, nr 12–14.

też rola prowadzącego, który powinien umieć zauważyć obecność dzieci, zwrócić się do nich z odpowiednim słowem, a nawet poprowadzić *liturgię słowa wraz z homilią* specjalnie dla nich, nawiązując do miejsca uczestnictwa w liturgii dorosłych. Sposobem takiej inicjacji liturgicznej może być czynny udział dzieci w procesji z darami albo zaangażowanie w śpiewie mszalnym¹⁰.

Drugą formą *Mszy świętej dla dzieci jest ta z udziałem nielicznych tylko dorosłych*, czyli praktycznie z *udziałem samych dzieci* – i jest ona bardzo zalecana. Na jej użytek przewidziano konieczne adaptacje. Celem takich liturgii jest przygotowanie dzieci do pełnego udziału we *Mszy z udziałem dorosłych*¹¹. Dlatego dokument ten kładzie szczególny nacisk na zachowanie wszelkich zasad *świadomego i czynnego uczestnictwa*, a więc przygotowanie miejsca sprawowania liturgii, a zwłaszcza ołtarza; zaangażowanie w śpiew z wykorzystaniem zdolności instrumentalnych, a jeśli istnieje taka możliwość, to włączenie w skład chóru; przygotowanie do proklamacji i czytania Słowa Bożego (lektorat); przyzwyczajenie dzieci do dialogu, tzn. odpowiadania podczas homilii; wychowanie do udziału w procesji z darami; wychowywanie dzieci do zachowania świętego milczenia podczas liturgii (chyba najtrudniejsze, ale możliwe) itp. Ogromną rolę – choć nie wyłączną – pełni tutaj postawa i osoba celebransa, język i gesty, jakich używa, oraz to, czy potrafi wytworzyć odpowiednią atmosferę modlitwy, refleksji, współpracy przed, w trakcie i po akcji liturgicznej¹². Każdy prowadzący powinien szczegółowo zapoznać się z tym dokumentem, gdyż w tej publikacji nie sposób omówić wszystkiego.

W trosce o wychowanie eucharystyczne dzieci Benedykt XVI zaleca praktykę adoracji Najświętszego Sakramentu: *polecam, by w formacji katechetycznej dzieci, w szczególności w ramach przygotowania do Pierwszej Komunii Świętej, były one wprowadzane w znaczenie i piękno dotrzymywania towarzystwa Jezusowi i by było kultywowane*

¹⁰ Tamże, nr 16–18.

¹¹ Tamże, nr 20–21.

¹² Tamże, nr 22–24.

ich zdumienie wobec Jego obecności w Eucharystii. Papież pochwała także wszelkie inicjatywy na rzecz formacji wiary dzieci i młodzieży, podkreślając zwłaszcza konieczność świętowania niedzieli¹³.

Ojciec Święty Benedykt XVI podczas spotkania z dziećmi z Akcji Katolickiej 20 XII 2007 roku skierował do nich słowo, w którym wspomniął podpisanie dekretu potwierdzającego heroiczność cnót Antonii Meo, dziewczynki zwanej Nennoliną. W swoim przemówieniu wypowiedział następujące zdanie: *Drogie dzieci, Bóg stał się człowiekiem, aby nam wskazać drogę, więcej, stając się dzieckiem, On sam stał się «drogą», również dla was, dzieci; On też był dzieckiem, miał tyle lat co wy. Naśladujcie Go z miłością i każdego dnia pozwalajcie się Mu prowadzić za rękę*¹⁴.

Natomiast w encyklice Benedykta XVI o nadziei *Spe salvi* (nr 2), słyszymy, że *chrześcijaństwo nie było jedynie «dobrą nowiną» – przekazem treści do tej pory nieznanych... chrześcijańskie orędzie nie tylko «informuje», ale również «sprawia». Oznacza to, że Ewangelia nie jest jedynie przekazem treści, które mogą być poznane, ale jest przesłaniem, które tworzy fakty i zmienia życie. (...) Kto ma nadzieję, żyje inaczej; zostało mu dane nowe życie*¹⁵.

XII Synod Biskupów poświęcony Słowu Bożemu, nawiązując do roli świeckich w Kościele, precyzuje formę tego zaangażowania w kontekście ich zadań w rodzinie: *Szczególnie ważnym środkiem jest katecheza w rodzinach, z rozważaniem jakiegoś fragmentu Biblii i przygotowania do niedzielnej liturgii. Do zadań rodziny należy wprowadzenie dzieci do lektury Pisma Świętego, za pomocą opowiadań o wielkich wydarzeniach biblijnych z życia Jezusa, z modlitwą inspirowaną psalmami i innymi księgami objawionymi*. Synod podkreśla w ten sposób rolę rodziców jako pierwszych i najważniejszych katechetów. Inni

¹³ Zob. Benedykt XVI, Posynodalna adhortacja apostolska *Sacramentum Caritatis*, Watykan 2007 [Wydawnictwo AA], nr 67,73, s. 126–127, 139–141.

¹⁴ Tekst polski dostępny na serwisie Opoki, zob. http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/przemowienia/dzieciak_20122007.html.

¹⁵ Benedykt XVI, Encyklika *Spe salvi*, Watykan 2007 [Wydawnictwo Archidiecezji Warszawskiej – KAI], nr 2, s. 6.

tylko w tej roli mają im pomagać, a nie wyręczać ich czy też usuwać. Rodzice przekazują dzieciom wiarę jako największy dar, uczą dzieci słuchania Słowa Bożego i wzniecają w nich to fundamentalne pragnienie. Ojcowie synodalni przypominają o konieczności i potrzebie słuchania, gdyż tak rodzi się wiara: *Słowo Boże przemienia życie tych, którzy podchodzą do niego z wiarą. Słowo jest niewyczerpanym źródłem, każdego dnia jest nowe. Ale aby tak było, potrzeba wiary, która słucha. Pismo wielokrotnie potwierdza, że słuchanie jest tym, co czyni z Izraela Lud Boży* (por. Wj 19, 5; Jr 11, 4; Mt 17, 5 i n.)¹⁶.

Uwagi metodyczne i pedagogiczne odnośnie do zaprezentowanych homilii dla przedszkolaków i dzieci pokomunijnych.

W większości z zaprezentowanych homilii zastosowano metody aktywizujące z użyciem rekwizytów lub metodę dramy, a wyjątkowo tylko metodę podającą. Przy użyciu tej ostatniej chodziło o efekt zaskoczenia, żeby dana homilia odbiegała od tego, do czego dzieci się przyzwyczyły, tzn. do użycia rekwizytów. W ten sposób spełnia ona swoją rolę, przygotowując dzieci do udziału we Mszy świętej dla dorosłych.

Do każdej z homilii zastosowano konkretne instrukcje (zob. legenda).

Na początku każdej homilii zostały zamieszczone hasła-kłucze, dzięki którym można skorzystać z części lub całości danej propozycji scenariusza. Służy temu także zamieszczony na końcu indeks.

Aby móc skorzystać z konkretnej propozycji scenariusza homilii na dany dzień, podano również sigła perykop, do których są one przyporządkowane zgodnie z kalendarzem liturgicznym.

Oprócz dalszego przygotowania, bez którego proponowane konspekty byłyby bezużyteczne, konieczne będzie zawsze wcześ-

¹⁶ Zob. Synod Biskupów. XII Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów, Słowo Boże w życiu i misji Kościoła. *Instrumentum laboris*, Watykan 2008. Tekst opublikowany na stronie http://www.vatican.va/roman_curia/synod/documents/rc_synod_doc_20080511_instrlabor-xii-assembly_pl.html. Tamże, nr 51 i 24.

LEGENDA:

akcja, wykonanie

tekst Pisma Świętego

cel

temat, problem, zagadnienie

pomoce dydaktyczne (rekwizyty)

uwaga!

pytania

zakończenie

śpiew

niejsze (bliższe) przygotowanie odpowiedniej grupy rodziców i dzieci mających wziąć udział w zaplanowanej akcji (dramie). Warto zainspirować i na stałe zaangażować 1–2 osoby, które zabezpiecząby na czas dostarczenie do prowadzącego umówionych (przewidzianych) rekwizytów oraz skontaktowałyby odpowiednio wcześniej z nim osoby biorące aktywny udział w homilii. Celem tych działań jest przeprowadzenie minipróby generalnej i odpowiedni instruktaż, gdyż w czasie liturgii nie będzie już na to miejsca ani czasu. Dużą rolę będą odgrywały zdolność improwizacji i umiejętność natychmiastowego dostosowania się prowadzącego do nagłych, nieprzewidzianych i zmieniających się okoliczności. Trzeba pamiętać, że dzieci swym zachowaniem i wypowiedzianymi

tezami mogą całkowicie wpłynąć na „zwrot akcji”. To też jest piękne! To też trzeba umieć wykorzystać do przekazu Słowa Bożego. Dlatego każdy ewentualny wariant zapasowy co do rekwizytów i samej treści homilii zawsze jest mile widziany.

Tak zwane rekwizyty to jednak nie wszystko. One są tylko pomocą dydaktyczną, należą do środków, stanowią swego rodzaju medium pomiędzy prowadzącym a dziećmi. Nie mogą one nadmiernie skupiać uwagi dziecka, tzn. nie mogą go absorbować do tego stopnia, by przypadkiem zupełnie nie wyłączyły jego czujności, by nie odciągnęły go od głównego tematu Słowa Bożego, np. Ewangelii dnia.

Dziecko, tym bardziej małe, nie jest w stanie skupić swej uwagi na dłuższy czas tak jak osoba dorosła (choćaby 5–20 min). Dlatego też rekwizyty mają na celu zainteresować, zająć percepcję dziecka, zadziałać na zmysły, pobudzić wyobraźnię, by natychmiast przenieść jego uwagę na główny temat dnia, istotę Słowa Bożego.

Zaangażowanie dzieci musi być wykorzystane przez prowadzącego do celu, jakim jest włączenie dorosłych w akcję, by nie byli tylko biernymi obserwatorami (pokusa, której łatwo można ulec). To są ich dzieci – ich „pociechy” – dlatego też radość rodziców i opiekunów z tego, w jakim stopniu postrzegają oni inteligencję i zaangażowanie swych podopiecznych, powinna być pomostem do zwrócenia się bezpośrednio z przesłaniem ewangelicznym właśnie do dorosłych. Bardzo często funkcjonuje to na zasadzie sprzężenia zwrotnego. Przeniesienie akcji z dialogu z dziećmi na kontakt prowadzącego z dorosłymi uczy dzieci szacunku do rodziców. Natomiast głos rodziców w dialogu z prowadzącym pobudza dzieci do większej aktywności, a nawet chęci popisania się przed rodzicami. Działa to jak przysłowiowa słomka na małego kotka. W ten sposób bowiem same dzieci wciągają go w zabawę, gdy próbują go wyciągnąć z kryjówek. Podobnie chęć przyniesienia chluby swoim rodzicom, angażuje nawet najbardziej nieśmiałe i rozpieszczone dzieci. Efektem tego, czy też sprawdzianem skuteczności zastosowanych

metod i treści, jest modlitwa wiernych, w którą dzieci angażują się całkowicie, odnosząc swe wezwania do Boga i do tych, których znają i kochają, za których się modlą, oraz do różnych wydarzeń na świecie (wojen, kataklizmów, nieszczęśliwych wypadków). Szczegółem akcji liturgicznej dzieci jest ich towarzyszenie rodzicom, rodzinie lub krewnym czy też opiekunom w ich Komunii Świętej. Choć tego nie mówią, widać, że już antycypują ją duchowo. I o to właśnie najbardziej chodzi.

Chociaż – jak zaznaczono na wstępie – homilie są skierowane do dzieci, wydawać by się mogło, że inni będą biernie przyglądać się akcji liturgicznej. Jednakże głównym adresatem homilii są dorośli, czyli rodzice, krewni albo inni opiekunowie. Oni bowiem są głównymi katechizującymi najmłodszych uczestników liturgii eucharystycznej, dlatego zarówno rodzice, rodzice chrzestni, jak również krewni i opiekunowie, nie mogą zwalniać się z odpowiedzialności wobec pytań, które zawsze stawiają dzieci po zakończonej Mszy świętej (a nawet jeszcze w trakcie jej trwania!). Do nich należy katecheza mistagogiczna, pogłębiająca zdobyte dopiero co nowe doświadczenia i poznane treści Słowa Bożego.

Od strony pedagogicznej trzeba pamiętać, że na Mszę świętą przychodzą osoby dorosłe wraz z dziećmi (tu akurat przedszkolakami = przedkomunijnymi), ale – jak to zwykle bywa w dużych parafiach – ze względu na „atrakcyjność” takiej mszy (metody i krótszy czas trwania) pojawiają się nie tylko dzieci pokomunijne, ale nawet gimnazjaliści. Już tutaj widać uzasadnienie dla konspektu, który zawsze wymaga odpowiednich korekt dostosowawczych oraz szybkiej oceny prowadzącego, z jaką grupą słuchaczy ma do czynienia. Dotyczy to również języka, którego będzie używał prowadzący liturgię Słowa Bożego.

Na użytek takiej mszy dołączono także wykaz dostosowanych do poziomu dzieci części stałych Mszy świętej wraz z chwytami (funkcjami) na gitarę. Śpiew i taniec, a więc zaangażowanie serca, uczuć oraz uruchomienie dynamizmu motorycznego dziecka

jest ogromnie ważne. Warto zaangażować organistkę, która ma wykształcenie katechetyczne z przygotowaniem pedagogicznym i doświadczenie w pracy z przedszkolakami. Chodzi o umiejętność dostosowania oprawy muzycznej liturgii do wrażliwości dzieci. Jeśli zaś sam prowadzący miałby taki charyzmat, to synchronizacja działań byłaby zapewniona. W czasie homilii bowiem dzieci nastawione są na prowadzącego, dlatego urozmaicenie treści ewangelicznych poprzez śpiew czy naukę Słowa Bożego śpiewanego jest niezmiernie ważne, by dzieci mogły sobie go nucić przez cały dzień i jeszcze dłużej. W czasie gdy kapłan celebrował już dalsze obrzędy liturgii Eucharystii, osoba prowadząca śpiew czuwa także m.in. nad postawami dzieci, podpowiadając dyskretnie – uczy gestów, części dialogowanych i godnego zachowania się na zgromadzeniu liturgicznym.

Scenariusze homilii dla dzieci można również wykorzystać w katechezie szkolnej. Dzieci z zaangażowaniem przyjmą każdą propozycję grania roli bohatera biblijnego i chętnie będą uczestniczyć w dialogu z domieszką humoru. Publikacja zawiera nie tylko teksty piosenek religijnych, lecz także tematyczne obrazki do kolorowania – całość nagrana jest na płytę CD, którą dołączono do książki.

W procesie kształtowania u dzieci umiłowania Słowa Bożego oraz Eucharystii nie wolno zapomnieć o właściwej dynamice (psychologii rozwojowej), rozwoju psychicznym i emocjonalnym dziecka. W celu lepszego wykorzystania niżej zamieszczonych schematów i scenariuszy homilii, odsyłam do kilku publikacji z zakresu pedagogiki i psychologii rozwojowej¹⁷.

¹⁷ Zob. E. Wójcik, *Metody aktywizujące w pedagogice grup*, Kraków 2000, s. 26–52; J. Krzyżewska, *Aktywizujące metody i techniki w edukacji wczesnoszkolnej*, Suwałki 1998, cz. I, s. 21–36, 40–41, 48–101; też, *Aktywizujące metody i techniki w edukacji*, Suwałki 2000, cz. II, s. 19–123. Zob. także J. Strelau, D. Doliński (red.), *Psychologia. Podręcznik akademicki*, Gdańsk 2008, t. II, s. 95–262, zwł. rozdz. 12, *Psychologia rozwoju człowieka*, pkt 12.5, *Rozwój w okresie prenatalnym i niemowlęcym* (s. 161–181); pkt 12.6, *Rozwój w okresie dzieciństwa* (s. 182–232); pkt 12.7, *Rozwój w okresie dorastania* (s. 232–262). Chodzi o to, by uchwycić charakterystyczne cechy, uwarunkowania i potrzeby dziecka (fizyczne, psychiczne i duchowe) na poszczególnych etapach jego rozwoju.

Alfabetyczny spis haseł

Adwent 23, 25, 27	dziecko 23, 133	miłość do Jezusa 65, 119
Baranek 61, 69, 175	dzielenie się z innymi 141, 163	miłość i pokój 187
Baranek Boży 79	Dzień Chorych 89, 93	miłość Jezusa 63
belka w oku 99	egoizm 107	miłość nieprzyjaciół 97
bezinteresowna miłość 137	fiolotowy kolor 23, 25	miłość Ojca 129
bezinteresowność 145	gniew 123	misja 157
bezpieczeństwo 119	godność człowieka 171	misjonarze 49, 155
białe szaty 61	godność chrześcijańska 153	modlitwa 39, 49, 65, 73, 97, 133, 157, 159, 161, 167, 173, 175
bieda w Afryce 49	grzech i zło 43, 57, 63, 115, 141	modlitwa w intencji misji 155
błogosławieństwo 147, 173	istnienie Pana Boga 125	msza roratnia 27
Boże obietnice 169	Jan Chrzciciel 27, 31, 33, 79	myśli 99
brama 69	Józef 27	nagroda 145
Brama Owiec 61	Judasz 65	Narodzenie 37
bycie uczniem Pana Jezusa 125	kalectwo 171	Nazaret 87
chodzić za Jezusem 159	kara 131	nawrócenie 33, 73, 129
choroba 93, 171	kłamstwo 135	niedotrzymywanie słowa 137
Chrystus-Król 181	kolor biały 27	nienawiść 119, 179
chrzest święty 31, 155, 175	kołatanie 87	niewola 85
cierpliwość Pana Boga 53	koniczyna 111	nowe przykazanie 65
cud 83	koniec świata 175	nowenna do Ducha Świętego 73
czarna owca 164	kradzież 107	oaza 53
czas wzrastania 151	król 183, 187	obecność 49
czuwanie 23, 27	królestwo 181	objawienie 49
czyste i brudne naczynie 115	Królestwo Boże 153, 183	objawienie Mojżeszowi 53
czyste serce 153	Królestwo Niebieskie 85, 111	oceniwanie drugiej osoby 99, 117
dary 83	krzywdy 179	oczekiwanie 23, 25, 27, 31, 33, 73, 179
dary Boże 173	krzywdy innych 107	oczyszczenie 31, 111, 115
dary Ducha Świętego 105	krzyż 65, 83, 183	oddanie (oddawanie) Bogu 169, 173
dary łaski 75	kuszenie Pana Jezusa 43	oddanie Panu Bogu 153
dawać dobry przykład 89	lampa 27	odkupienie 105
dobra materialne 135, 145	łaska Boża 39, 43, 93	odmawianie 137
Dobra Nowina 37	łaska przebaczenia 57	odnalezienie 129
dobra spowiedź 39	Łazarz i bogacz 145	odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych 39
dobre postępowanie 125	Maryja 23, 27	odpuszczenie grzechów 107
dobre uczynki 89, 123	Męczennik 181	odtrącenie drugiej osoby 164
dobro 115, 123, 131, 137	miara 97	odzyskanie syna 129
dobroć i miłość Boża 57	miłosierdzie 164	Ojciec nasz 43
dobry łotr 187	miłość 147	
Dobry Pasterz 61	miłość bliźniego 163, 179	
dom na skale 101	miłość Boga nade wszystko 135	
droga 19, 63	miłość braterska 161	
droga do Boga 51	miłość Chrystusa 129	
drzwi 87		
Duch Boży 155		
Duch Święty 73, 75, 83, 111		

oszustwo 135
 otwarte i słuchające serce 101
 owoce nawrócenia 53
 Pascha 39
 pasterz(e) 19, 37
 Pierwsza Komunia Święta 39
 Piłat 183
 Pocieszyciel 69, 71
 podstęp 107
 pojednanie 31
 pokora 151, 161
 pokusa 39, 43, 45
 pomnażanie dobra 123
 posłuszeństwo 101, 137, 151, 153, 171
 postanowienia 49
 postawa względem Jezusa 59
 potop 131
 potrzeba kształtowania wiary 157
 powołanie św. Piotra 59
 powrót 119, 129
 pozostawanie w błędzie 99
 prawda 63, 135
 przebaczenie 39, 97, 107, 123, 129, 137, 161
 Przemienienie Pańskie 49
 przemienienie wody w wino 83
 przesady 79
 przeszkody w poznaniu Pana Boga 51
 prześladowanie 179
 przewodnictwo 43
 przyczyny lęku przed Nim 51
 przygotowanie się na przyjęcie Jezusa 33
 przyjaźń na śmierć i życie 163
 przyjaźń z Jezusem 39
 przyjęcie Pana Jezusa 87
 przyjście 25
 przykazania 72, 101
 przypowieść 107
 pustynia 53
 rachunek sumienia 45
 radość 129, 153
 radość i wdzięczność 85

relacja z najbliższymi 119
 rodzina 111
 roraty 27
 rozłąka – rozstanie 119
 rozwój duchowy 151
 różaniec 157
 ryba 65
 sakrament 31
 sakrament bierzmowania 75
 sakrament Chrztu Świętego 39, 175
 sakrament małżeństwa 147
 sakrament umocnienia (namaszczenia) chorych 93
 samotność 164
 serce 71, 99, 123, 135, 183, 187
 serce miłość 69
 sieroty 71
 słowa 99
 Słowo Boże 101
 smak soli 89
 spotkanie Jezusa 49
 spotkanie z Panem Jezusem 153, 179
 stan łaski 111
 strach przed Panem Bogiem 57
 stworzenie (świata) 105, 147
 stworzenie 173
 symbole chrześcijańskie 65
 syn marnotrawny 129
 Szczepan 73
 szczere wyznanie 107
 szczerość 161
 szczęście 125, 179
 szczęście człowieka 131, 147
 posłuszeństwo Bogu 131
 śmierć 85
 światło 37, 89
 światło Boże 23
 światłość 27, 79
 świątynia 111
 świętość 151
 święty Paweł 79
 tajemnica 105
 troska 169
 troska i opieka Boża 133
 Trójca Święta 105, 111
 ubóstwo 117
 ucieczka 57

uczeń serce 159
 uczucia 141
 ufność 57, 93, 133, 147
 uleczenie – oświecenie 159
 uleganie i rodzaje pokus 45
 umiłowane dzieci Pana Boga 171
 uświęcenie 105
 uzdrowienie 159
 użyteczny sługa 151
 walka ze złem 45
 Wcielenie 25
 wesele 83
 wezwanie Chrystusa 145
 wiara 151, 159
 wiara i modlitwa 157
 wiara i zaufanie 125
 wieniec adwentowy 23, 25
 wierność Pana Jezusa 163
 wina 131
 władza 183
 wodzenie 43
 wspólna 157
 wspólna modlitwa 93, 125
 wygląd zewnętrzny 117
 wyprowadzenie z niewoli egipskiej 53
 wystrzeżenie się grzechu 141
 wytrwałość 157, 159
 wyznanie miłości 59
 wyzwolenie z grzechu 85
 zagubiona owieczka 19
 zaufanie 119, 169
 zawiść 107, 161
 zazdrość 141
 zbawienie 83, 101, 135, 179
 zdolności 83
 zesłanie 75
 zgorzenie 141
 zło 115
 złość 123
 zmartwychwstanie 171
 zwycięstwo nad grzechem i śmiercią 175
 źródło 53
 życie 23, 63, 71, 175
 życie Boże 155
 życie wieczne 131, 145

Msza dla dzieci – części stałe – chwytły gitarowe

Na wejście

C F d G
 W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego,

C
 tak można najprościej modlić się do Niego.

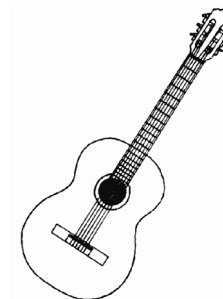
F d C e F
 Ref. Do Boga, co właśnie uśmiecha do nas się,

d C
 i Niebo przybliżyć swym

(G) C
 dzieciakom chce. (2x)

Akt skruchy

C F G C
 F G C (G)
 Przepraszam Cię, Boże, w skrzywdzonym człowieku,
 przepraszam dziś wszystkich was,
 żałuję za wszystko – to moja wina jest.

Gloria

D e A D

Ojczy, chwała Tobie, swe życie składam Tobie, kocham Ciebie.
Jezu, chwała Tobie, swe życie składam Tobie, kocham Ciebie.
Duchu, chwała Tobie, swe życie składam Tobie, kocham Ciebie.

Credo przedszkolaków

EAE – HE (2x)

AE – HE (2x)

Czy wierzysz, że Pan Bóg pokochał cię?

– wierzę i kocham Go!

Że wszystko, co dobre od Niego jest?

– wierzę i kocham Go!

Czy wierzysz, że Bóg Jezusa nam dał?

– wierzę i kocham Go!

To tak jakby serce swoje nam dał.

– wierzę i kocham Go!

Czy wierzysz, że Jezus też dzieckiem był?

– wierzę i kocham Go!

I po to by kochać jedynie żył.

– wierzę i kocham Go!

Że Niebo otworzył na krzyżu nam?

– wierzę i kocham Go!

Przez Ducha Świętego pomaga nam

– wierzę i kocham Go!

1

pasterz, zagubiona owieczka, droga

- 1) Iz 40,1-11
Ps 96(95)
 - 2) Mt 18,12-14
-

- Ciało – trawa – naród = usycha
 - Wdzięk – piękno – kwiat polny = więdnienie
 - Lecz Słowo Boga trwa na wieki
 - Pan Bóg przychodzi jak Pasterz
 - Pasterz pasie swą trzodę, *gromadzi ją swoim ramieniem, a jagnięta nosi na swej piersi, zaś owce karmiące prowadzi łagodnie*
-

- ◆ Czy można bez lampy dojść do celu?
 - ◆ Czy pośród pagórków ujrzysz nadchodzącego Jezusa?
 - ◆ Czy małe Jezus może dojść do nas po tak wyboistej drodze?
-

Wyobraź sobie, że wybrałeś się w góry na przechadzkę i zgubiłeś drogę. Nie przypuszczałeś, że może cię to spotkać. Zrobiło się ciemno... zapadł zmrok, dokoła ogarniają cię ciemności, nawet latarka, którą wzięłeś, przygasa, bo wyczerpują się baterie... brakuje już chleba, zimno... nie wiadomo, dokąd iść. Krzyczysz, wołasz, ale nikt nie odpowiada... głucha cisza... spotkać można tylko wilka... sytuacja bez wyjścia... tylko Bóg ci może pomóc... i pomaga, posyła kogoś, kto cię odnajdzie...

Opowiadanie o zagubionej owieczce

Owieczka zapragnęła poznać świat wokół swej zagrody. W nocy bez wiedzy Pana, pomimo jego ostrzeżeń, wyszła sama w góry. Poznała dziką, czarną owieczkę i zaczęła się z nią bawić. Tak działo się co noc. Wychodziła i poznawała okolice, myśląc, że teraz dopiero jest wolna.

Gospodarz z psem ruszył na poszukiwania, a ona ilekroć słyszała jego wołanie, tylekroć ukrywała się, bo nie chciała, by ją odnalazł.

Raz wpadła do wody, ale czarna owieczka pomogła jej się wydostać. Pomyślała więc, że nie potrzebuje gospodarza.

Szczęście się skończyło, gdy czarna owieczka podczas zabawy się schowała, a nasza owieczka stanęła oko w oko z wilkiem. Rzuciła się do ucieczki, wilk był za nią tuż tuż... wskoczyła do wody, przepłynęła rzeczkę... i tym razem jej się udało.

Gospodarz szukał jej dalej, i kiedy się za nią rozglądał, wpadł do jaskini, a otwór przywały kamienie.

Akurat w pobliżu była owieczka, zobaczyła znajomego psa i wspólnie pomogli gospodarzowi wydostać się na zewnątrz, ale gdy ten wychodził, uciekła z czarną owieczką.

Gospodarz dalej jej szukał. Owieczka, wracając do dzikiego stada, znów natknęła się na wilka, tym razem nie było ucieczki... i już by ją zjadł, ale w ostatniej chwili uratował ją gospodarz, który przepędził wilka. Owieczka tym razem zrozumiała, że tylko gospodarz może ją uratować, a dzikie stado z czarną owieczką i tak sobie pójdzie dalej, i nikt nie będzie się za nią oglądać. Tylko gospodarzowi tak naprawdę na niej zależało, bo narażał swe życie, by ją odnaleźć i nigdy z niej nie zrezygnował.

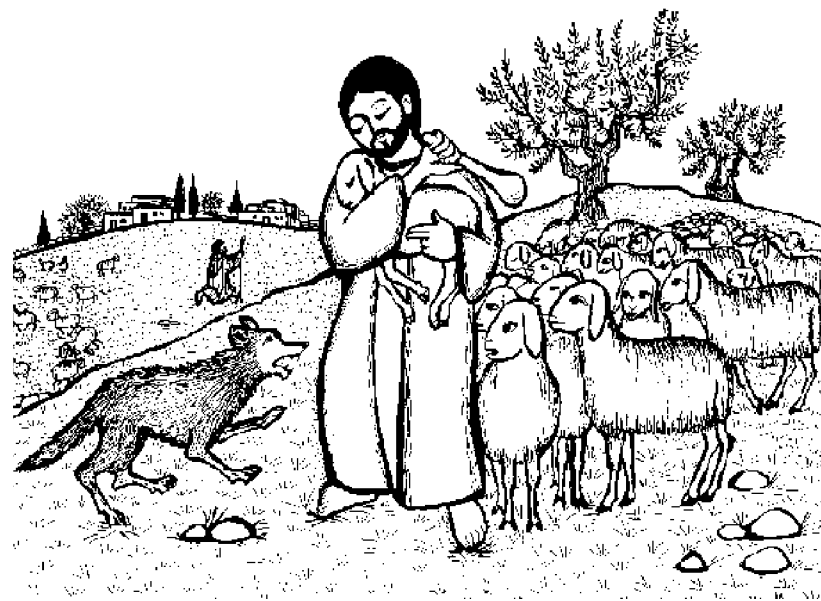
Wy jesteście na ziemi światłem Mym

1. Wy jesteście na ziemi światłem Mym, (2x)
Aby ludzie widzieli dobre czyny w was (2x)
I chwalili Ojca, który w niebie jest. (2x)

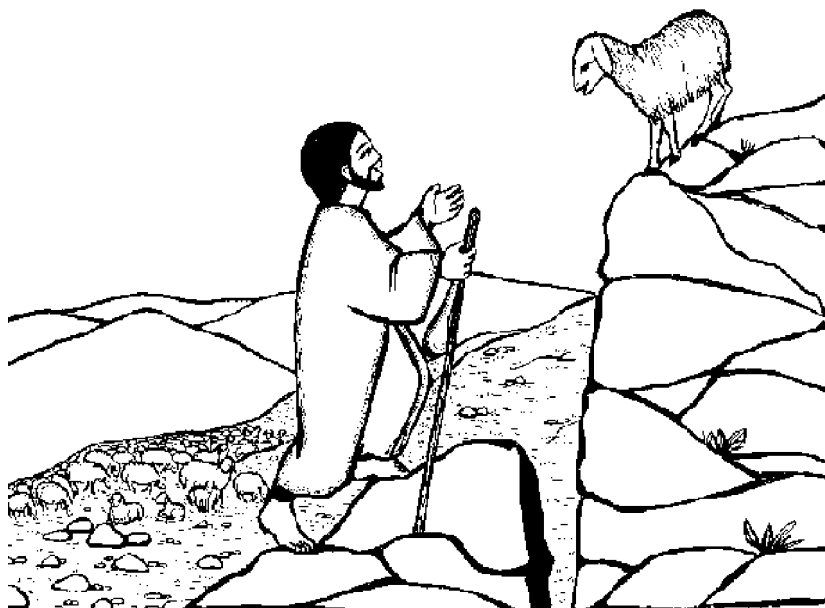
2. My jesteśmy na ziemi światłem Twym,
Aby ludzie...

3. Matko, pomóż na ziemi światłem być,
Aby ludzie...

2

oczekiwanie, czuwanie, życie, dziecko,
Maryja, światło Boże, Adwent, fioletowy kolor,
wieniec adwentowy

- 1) Iz 2,1-5
Ps 122(121)
- 2) Rz 13,11-14
- 3) Mt 24,37-44

• **Rekwizyty:** adwentowe schodki, lalka (Dzieciątko), wieniec adwentowy i 4 świece symbolizujące 4 tygodnie Adwentu – oczekiwania na przyjście Pana.

• **Symbole:**

- 4 schody – 4 tygodnie oczekiwania;
- 4 świece – także 4 tygodnie oczekiwania;
- światło świec – oznacza, że jest coraz bliżej do tego momentu, gdy Dziecię Jezus zajaśnieje nam jako prawdziwa Światłość, która świeci w ciemności;
- zielone gałązki – przypominają nam prorocstwo o tym, że wyrośnie różdżka z pnia Jessego, odróśl z uschniętego pnia, czyli nowe życie – Jezus, który przyjdzie jako jedyny i prawdziwe Nowe Życie. W Nim odrodzi się życie jak z umarłego już pnia, a więc to, co niemożliwe, stanie się możliwe, gdy przyjdzie Jezus, nasze życie.

• Jezus wzrasta pod sercem Maryi. Bóg zechciał przyjść do nas jako Dziecko, choć mógł ukazać się naszym oczom jako dorosły... Dlaczego? Bo wtedy byłby dla nas kimś niezrozumiałym, bardzo dalekim.

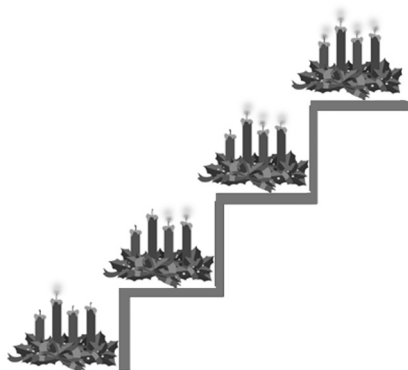
- A tak – mamy się uczyć kochać Go jak każde dziecko. Jezus chce przyjść do nas jako Dziecko, abyśmy widzieli, jak rośnie, poznawali Go i rozumieli. Chce być blisko nas jak dziecko przy matce.

- Żeby zrozumieć Boga, trzeba z Nim przebywać, trzeba z Nim być, by widzieć, kiedy chce jeść, spać, kiedy i dlaczego płacze czy się śmieje (Matka Boża doświadczyła tego wyjątkowo, gdy nosiła Go w swoim łonie, a potem gdy Go pielęgnowała, przewijała i karmiła jako dziecko).

- Dlatego właśnie, by zrozumieć Boga, czytamy Jego Słowo, bo to On sam do nas mówi. Czytamy Jego Słowo, by nas oświecił swoim światłem. Bez Jego Słowa żyjemy w ciemności.

- Ewangelia: Trzeba być czujnym jak Maryja przy dziecku, gdy ono zasypia, gdy je, gdy raczkuje... a cicho, gdy śpi...

- Kiedy przeżywamy Adwent (oczekiwanie), palimy lampiony (światło), jesteśmy wyciszeni, nie chodzimy na huczne zabawy, które zagłuszają głos Boga.

3

przyjście, oczekiwanie, Wcielenie, Adwent, fioletowy kolor, wieniec adwentowy

- 1) Jr 33,14-16
- 2) 1 Tes 3,12-4,2
- 3) Łk 21,25-28. 34-36

- ♦ W jakim okresie życia Kościoła jesteśmy? Dlaczego ksiądz ma fioletowy ornat? Dlaczego ministranci noszą fioletowe kołnierze? Co takiego rozpoczęliśmy od tej pierwszej niedzieli? (Adwent)

- ♦ Co to jest? (schody) Policzcie, ile ich mamy. (4) Dlaczego akurat 4? (4 niedziele Adwentu)

- ♦ Kogo widzicie na najwyższym stopniu? (Dzieciątko Jezus) Co Ono tam robi?

- ♦ Co widzicie na końcu schodów? (pusty żłóbek z siankiem) Kto tam będzie leżał i kiedy?

- ♦ A co to jest? (wieniec z 4 świecami) O czym ma nam przypominać?

- ♦ Na co czekamy? (na przyjście kogoś bardzo ważnego) Na kogo? (na Pana Jezusa) Dlaczego dorośli boją się końca świata? Dlaczego boją się przyjścia Pana Jezusa?

- **Dodatek:**

Mamy aż 3 adwenty i na każdy musimy być gotowi.

I Adwent – przyjście Boga w Jezusie Chrystusie – Wcielenie.

II Adwent – przychodzenie Boga do nas (Bóg pośród nas w swoim Królestwie) – teraz właśnie oczekujemy, aż Pan Jezus przyjdzie do nas, a wraz z Nim Jego Królestwo, Jego

Miłość, Jego światło i ciepło, Jego radość i wolność, Jego pokój i przebaczenie.

III Adwent – przyjście ostateczne Jezusa Chrystusa w chwale, na Sąd Ostateczny.

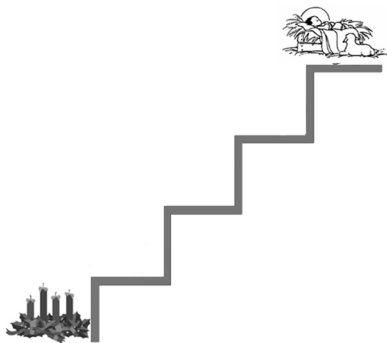
- Te schody i Dzieciątko Jezus to nasz zegar adwentowy. Odmierza czas do Jego przyjścia, do Jego narodzenia, do Bożego Narodzenia. Wtedy wszyscy – rodzice i dzieci – zasiądą do stołu wigilijnego, zjedzą potrawy wigilijne (rybę, podzielią się opłatkiem) i zaśpiewają kolędy Maleńkiemu.

- Przypatrzcie się tej lalce, która symbolizuje Dziecię Jezus – jest dokładnie taka sama jak każde nowo narodzone dziecko, które ogromnie się trudzi, by dostać się na ten świat, które musi szybko rosnąć, by ujrzeć ten świat, i musi mieć odwagę, by otworzyć oczy i zobaczyć ten świat, swoich rodziców, swoje rodzeństwo i innych. Na to Dziecię Jezus właśnie czekamy.

- Co zrobić, by dobrze się przygotować na Jego przyjście?

- Jakie dzieci muszą być, by Jezus, gdy przyjdzie, zastał je gotowymi?

- A co muszą zrobić rodzice, by przygotować się na Jego przyjście?

4

czuwanie, oczekiwanie, lampa, Adwent, światłość, roraty, msza roratnia, Maryja, Józef, Jan Chrzciciel, kolor biały

- 1) Iz 11,1-10
Ps 72(71)
- 2) Rz 15,4-9
- 3) Mt 3,1-12

- **Rekwizyty:**
– lampiony, roratka.

- **Akcja:** wyciemnić kościół.
- **Zapalić lampiony:** mówić o Mszy świętej roratniej, o nastroju, o ciemności i światłości, o tym, jaka jest symbolika lamp, które dzieci przynoszą na tę Mszę.

- Pokazać, że Jan Chrzciciel był taką lampą, która oświecała wszystkim drogę do Chrystusa.

- Nasze czuwanie, nasze oczekiwanie na przyjście Chrystusa.
- Jak widzimy tylu Mikołajów w sklepach, to już myślimy, że są święta i nie mamy na co i na kogo czekać...
- Nie możemy myśleć jak faryzeusze. Oni myśleli, że skoro są dziećmi Abrahama, to już nie muszą nic robić, bo zbawienie otrzymają automatycznie.

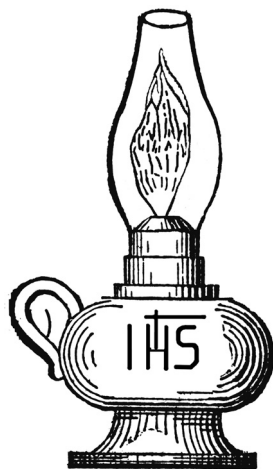
- Dzieci też myślą, że skoro są dziećmi rodziców naj... naj... naj... to wszystko im się należy.

- A trzeba zrobić jakiś wysiłek w Adwencie, w tym oczekiwaniu na przyjście Pana.
- Dzieci niewiele mogą zrobić (w przeciwieństwie do rodziców), ale mogą chodzić na roraty.
- Trzeba mieć w sobie światło Chrystusa i nieść je innym. Trzeba mieć w sobie światłość, by przyjąć Chrystusa, gdy przyjdzie.
- Kiedy? Policzmy schodki, policzmy świece... To już II niedziela.
- Słyszymy głos Jana, zapalimy świece i spotykamy się na Mszy roratniej.

- ◆ Jak najlepiej przygotować się na Jego przyjście? Trzeba zapalić lampy, by rozświetliły nasze życie, by droga dla Chrystusa w nas była oświetlona, a ścieżki i pagórki wyprostowane, wyrównane.

Słowniczek adwentowy

(do wykorzystania w każdym czasie Adwentu)

- **Adwent** – okres w liturgii Kościoła rozpoczynający nowy rok kościelny:
 - poprzedza święta Bożego Narodzenia i przygotowuje nas na przyjście Pana Jezusa w liturgii bożonarodzeniowej oraz przy końcu świata;
 - do 16 XII – oczekiwanie na ostateczne przyjście;
 - od 17 XII – oczekiwanie na przyjście w liturgii;
 - szaty koloru fioletowego;
 - kończy się Wigilią Bożego Narodzenia (a tak naprawdę ciągle trwa).

- **Roraty**: Msza święta ku czci Matki Bożej, odprawiana we wszystkie dni Adwentu, najczęściej wcześniej rano. Nazwa pochodzi od pierwszego słowa (w języku łacińskim) pieśni śpiewanej na wejście w czasie tej Mszy świętej: *Rorate caeli desuper* (Spuśćcie rosę niebios a z góry). W czasie rorat na ołtarzu zapala się dodatkową świecę symbolizującą Maryję. Na początku Mszy w kościele panuje mrok – zapalone są tylko świece i przyniesione przez dzieci lampiony – a światło zapala się dopiero po akcie pokutnym, na śpiew *Chwała na wysokości Bogu*.

- **Roratka**: dodatkowa świeca zapalana podczas rorat (ozdobiona białą lub niebieską wstążką), symbolizująca Maryję. Zwyczaj umieszczania jej na ołtarzu pochodzi z XIII w. Wówczas na początku Adwentu przed ołtarzem w katedrze stawali król, prymas, senator, szlachcic, żołnierz, kupiec, chłop i trzymając w dłoniach zapalone świece, każdy oznajmiał: „Jestem gotów na Sąd Boży”.

- **Wieniec adwentowy**: wieniec upleciony z gałązek drzew iglastych, ozdobiony czterema czerwonymi świecami symbolizującymi 4 niedziele Adwentu. Zawieszają się go pod sufitem w domach

i świątyniach lub ustawia w widocznym miejscu. Świece zapala się w kolejne niedziele Adwentu (najpierw jedną, potem dwie itd.).

• **W drodze do Betlejem spotykamy następujących patronów:**

– Izajasz – mamy wędrować w światłości z nim. On zapowiadał, że *Panna poczne i porodzi Syna*, którego nazwą imieniem *Emmanuel*, tzn. *Bóg z nami*;

– Jan Chrzciciel – głos wołającego na pustyni;

– Maryja – trzeba prosić Boga, by przyjąć Go tak jak Ona – „*Fiat*” – *niech mi się stanie według Twego słowa*;

– Józef – Jej Oblubieniec, który w Ewangelii milczy, do którego Bóg mówi we śnie, który przyjmuje Maryję do siebie, opiekuje się nią i Jezusem, który służy Bogu w pokorze.

5

oczyszczenie, sakrament pojednania, oczekiwanie, Jan Chrzciciel, chrzest

- 1) Ba 5,1-9
- 2) Flp 1,4-6.8-11
- 3) Łk 3,1-6

• **Temat:** Robienie porządków.

• **Pytanie:** Czy malutki Pan Jezus dałby radę przyjść do nas po wyboistej drodze? Czy mógłby przebywać u nas w gościnie w nieposprzątanym domu?

• **Rekwizyt:**

– odkurzacz.

- ◆ Do czego służy odkurzacz?
- ◆ Jak się nim posługiwać?
- ◆ Dlaczego on działa? Skąd czerpie swą moc?
- ◆ Co wymaga odkurzenia w naszym życiu? (nasze serca brudne od grzechu)
 - ◆ Co może służyć za taki odkurzacz w naszym życiu? (Sakrament pojednania)
 - ◆ Skąd czerpiemy moc do tego, by skutecznie wyczyścić, odkurzyć serca? Kto daje tę moc, tę energię, tę łaskę? (Jezus)
 - ◆ Dlaczego drogi nasze są wyboiste, tak kręte, że nie można znaleźć celu?
 - ◆ Co nam ten cel przesłania?

♦ Jak najlepiej zabrać się do porządków? Kto nam w tym pomoże? Czy sami damy radę? (Jeżeli tak, to dla czego do tej pory jeszcze jest w nas bałagan?)

♦ Kto nam przeszkadza w kontakcie z Panem Jezusem?
– Jest nawet taka pieśń (nieszpory): *Zły patrząc na to goreje, zgrzyta zębami, z zazdrości sinieje...*

Inna możliwość na tę niedzielę

- **Metoda:** drama.
- **Osoby:** Jan Chrzciciel, lud, który za nim chodził, by go słuchać, by dać się ochrzcić.
 - **Czynności:** Jan – chrzci i mówi: *jest pośród was Ktoś, Komu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u Jego sandałów;* Jan nawołuje do nawrócenia.
 - **Osoby:** wyznają grzechy i oczekują nadejścia Mesjasza; Jan ich chrzci i umacnia w ich postanowieniu zerwania z grzechem; Jezus stoi, podchodzi, nic nie mówi, że już jest pośród nich, ale oni jeszcze oczekują Jego nadejścia. Jan głośno woła, że już wkrótce przyjdzie Ten, którego oczekują, a który naprawdę wyzwoli ich z grzechów.

- **Rekwizyty:** miska z wodą, naczynie do polania głowy.
- Wybrać osoby, odpowiednio ubrać, zaaranżować i zagrać tę scenkę;
 - Jezus: ubrany skromnie, tak aby nie rzucał się w oczy (krąży wokół tak, by wszyscy zrozumieli, że jest blisko);
 - Jan: odzienie ze skóry;
 - Dzieci: przebrane za Żydów, za żołnierzy rzymskich, za celników, za kobiety itp.

6

Jan Chrzciciel, oczekiwanie, nawrócenie, przygotowanie się na przyjście Jezusa

- 1) So 3,14-18a
Ps Iz 12,2-6
- 2) Flp 4,4-7
- 3) Łk 3,10-18

- **Metoda:** drama.
- **Dzieci:** Wybrać osoby, odpowiednio ubrać, zaaranżować i zagrać tę scenkę:
 - Celnicy – ubrani w szaty powłóczyste i z trzosami pieniędzy u boku;
 - Żołnierze – ubrani w mundury przypominające stroje rzymskich legionów z hełmami, tarczami i mieczami u boku lub włóczniami w rękach;
 - Lud – dzieci ubrane normalnie lub w szaty prostego ludu Izraela, lud, który za nim chodził, by go słuchać, by dać się ochrzcić;
 - Jan Chrzciciel – ubrany w odzienie ze skóry zwierzęcej z brodą, z laską w ręku.

- **Rekwizyty:**
 - miska z wodą i naczynie do nabierania, by chrzcić;
 - Jezus stoi pośród nich i nic nie mówi, ewentualnie się przechadza w tłumie (Osobę Jezusa może przedstawiać kapłan lub ktoś inny).

Czynności:

- Po kolei: celnicy, a potem żołnierze, pytają się Jana: *nauczycielu, co mamy zrobić?*
 - Jan chrzci i mówi: *jest pośród was Ktoś, Komu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u Jego sandałów;* Jan nawołuje do nawrócenia.
 - Osoby: wyznają grzechy i oczekują nadejścia Mesjasza; Jan, chrzcząc, umacnia ich w postanowieniu zerwania z grzechem.

- Jezus podchodzi, nic nie mówi, że już jest pośród nich, ale oni jeszcze oczekują Jego nadejścia. Jan głośno woła, że już wkrótce przyjdzie Ten, którego oczekują, a który naprawdę wyzwoli ich z grzechów.
- Jezus: ubrany skromnie, tak aby nie rzucać się w oczy (krąży wokoło tak, by wszyscy zrozumieli, że jest blisko).

- Jan Chrzciel musi zwrócić uwagę na to, że on sam jest tylko poprzednikiem Mesjasza, a sam Mesjasz–Jezus przyjdzie, aby naprawdę oczyścić lud z grzechów i dać im Ducha Świętego, a radością naszą jest to, że Jezus jest już blisko i że w każdej Mszy świętej przychodzi do swych dzieci.
- Dzieci grające poszczególne role muszą wyrażać swoje oczekiwanie i tęsknotę za Tym, który ma przyjść, a prośba skierowana do Jana: „Co mamy zrobić?”, ma wyrażać gotowość do przyjęcia nawrócenia i zmiany postępowania.

- ♦ Trzeba więc zapytać dzieci: Co powinny jeszcze uczynić? Co zmienić w sobie, by przygotować się i przyjąć Tego, który nadchodzi?

- ♦ Co już uczyniły? Co do tej pory zrobiły? Jak się przygotowują? Jakie dobre uczynki spełniają dla Jezusa, który nadchodzi?

Na następną niedzielę niech przyniosą na karteczkach w formie wyciętego serduszka napisane dobre uczynki (wyrzeczenia, jakaś pomoc rodzicom), które zrobiły dla nadchodzącego Jezusa, jako swoje osobiste przygotowanie adwentowe – a rodzice niech im pomogą to zrobić. Serduszka te złożymy przy Jego pustym żłóbku na sianku, aby gdy przyjdzie, znalazł tam nasze serca.

Czekam na Ciebie, dobry Boże

1. Czekam na Ciebie, dobry Boże,
przyjdź do mnie, Panie, pośpiesz się,
niechaj mi łaska Twa pomoże,
chcę czystym sercem przyjąć Cię.

Ref. Przyjdź do mnie Panie, mój dobry Boże,
przyjdź i nie spóźniaj się.
Przyjdź do mnie Panie, przyjdź z łaską swoją,
przyjdź i nie spóźniaj się.

2. Wśród licznych trosk i niepokojów,
kiedy już sił nie starcza nam,
karmisz nas, Panie, swoim Ciałem,
Tyś nasza moc, nasz Bóg i Pan.

7

Narodzenie, Dobra Nowina, światło, pasterze

- 1) Iz 62,11-12
Ps 97(98)
- 2) Tt 3,4-7
- 3) Łk 2,15-20

- „Światło zabyłśnie, bo Pan się narodził”.

- ◆ Jakie światło i kto przyszedł?
- ◆ Co aniołowie powiedzieli pasterzom?
- ◆ Kiedy aniołowie odeszli od pasterzy, oznajmiając im Dobrą Nowinę, co takiego postanowili zrobić pasterze?
- ◆ Kogo znaleźli w grotcie Betlejemskiej, w ubogiej stajence?
- ◆ Co opowiedzieli Maryi i Jezusowi?
- ◆ Dlaczego wszyscy się dziwili?
- ◆ Co takiego sprawiło radość pasterzom i dlaczego wracając, wielbili Boga?

- Pytaniem nakierować dzieci na odkrycie prawdy:
- Kto więc przyjął pierwszy Zbawiciela, małe Dziecię Jezus?
 - Komu Pan Jezus objawił się jako pierwszym?
 - Czy Pan Bóg zaskoczył wszystkich tym, że przyszedł do nas jako słabe, małe Dzieciątko, a może nie?

- Przypatrzmy się temu Dziecięciu i zaśpiewajmy Mu kolędę.

Wśród nocnej ciszy

1. Wśród nocnej ciszy głos się rozchodzi:
wstańcie pasterze, Bóg się wam rodził!
Czem prędzej się wybierajcie,
do Betlejem pospieszajcie
Przywitać Pana.

2. Poszli, znaleźli Dzieciątka w żłobie,
z wszystkimi znaki danymi sobie.
Jako Bogu cześć Mu dali,
a witając zawołali
z wielkiej radości:

3. Ach, witaj, Zbawco z dawna żądany,
tyle tysięcy lat wyglądany!
Na Ciebie króle, prorocy
czekali, a Tyś tej nocy nam się objawił.

8

**sakrament Chrztu Świętego, odnowienie
przysiężeń chrzcielnych, Pierwsza Komunia
Święta, łaska Boża, Pascha, pokuta, przebaczenie,
dobra spowiedź, przyjaźń z Jezusem, modlitwa**

- 1) Iz 42,1-4. 6-7
Ps 291-4. 9-10
- 2) Dz 10,34-38
- 3) Łk 3,15-16. 21-22

- ◆ Co to jest inicjacja? (wtajemniczenie) Jakie wtajemniczenia znacie, o jakich słyszeliście?
- ◆ Jakie mamy sakramenty wtajemniczenia życia chrześcijańskiego?
- ◆ Co otrzymaliśmy na Chrzcie Świętym?
- ◆ Jakie zobowiązania płyną z Chrztu Świętego dla nas dzisiaj (tak samo jak dla pierwszych chrześcijan)?

- By swojej wiary nie utracić ani nie narażać na utratę!
- By ją pielęgnować, dbać o życie Boże w sobie, rozwijać to życie łaski (karmić), żeby nasza wiara stała się dojrzała.
- Zrobić wszystko, by żyć nieustannie w łasce Bożej.
- Dotrzymać przysiężeń chrzcielnych (odnawiać je na każdą Paschę).

- ◆ Przygotowujecie się do Pierwszej Komunii Świętej. Jakie płyną z tego zobowiązania? O czym nie wolno zapominać? Co jest najważniejsze?

◆ Przygotowanie do sakramentu pokuty (Jakie są warunki dobrej spowiedzi?). Młodzieży można przypomnieć o przygotowaniu do Bierzmowania.

◆ Na czym polega prawdziwa pokuta? Nie tylko na tym, by oczyścić się z grzechów, ale by poprzez każdą spowiedź zacieśniać przyjaźń z Jezusem. Skoro chodzi o coraz głębszą z Nim przyjaźń, to prawdziwa pokuta polegać będzie na szczerym żalu i postanowieniu poprawy, dlatego że grzechem dotknąłem bardzo ciężko Przyjaciela, którym jest Jezus.

- ◆ Zerwanie ze złem.
- ◆ Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych.

Chrzest Jezusa w Jordanie

Sługa, o którym słyszymy u Izajasza, ma misję, której celem jest nie tylko Izrael, lecz cała ludzkość, każdy człowiek. Oto Ten Sługa, o którym słyszymy, obwieszcza łaskę (cały rok łaski) i przebaczenie. Dlatego też „nie krzyczy” i nie odrzuca osób według innych bezużytecznych (= trzcina nadłamana) lub tych, które są załamane (= tlejący się knotek). Właśnie do tych osób Chrystus przychodzi, by zbawić to, co zginęło i – jak mówi św. Piotr w *Dziejach Apostolskich* – Jezus *przeszedł... dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła* (Dz 10,38).

Ewangelista Mateusz jest bardzo oryginalny – jako jedyny w taki sposób przytacza tekst i zwraca uwagę na problem chrztu ze strony Jana Chrzciciela: *To ja potrzebuję chrztu od Ciebie, a Ty przychodzisz do mnie?* Jezus wypowiada dwa słowa, które są drogie Mateuszowi: „wypełnić” i „sprawiedliwość”. Jan Chrzciciel otwiera czas pełni zbawienia (Łaski) i Ducha Świętego. Zaś sprawiedliwość Boża przejawia się w tym, że Jezus wziął na siebie nasze grzechy, aby nas usprawiedliwić / pojednać z Ojcem, aby

przebaczyć nam grzechy i uczynić przybranymi synami Bożymi (= treść naszego Chrztu Świętego).

Święty Łukasz, którego Ewangelię dzisiaj czytaliśmy, podkreśla, że Jezus podczas swego chrztu w Jordanie modlił się. Dla Łukasza Jezus jest człowiekiem wielkiej modlitwy, zwłaszcza podczas przełomowych momentów swego życia, swej misji. Jezus modli się pośród rozentuzjarmowanego tłumu, modli się przed wyborem apostołów, przed deklaracją mesjańską ze strony Piotra pod Cezareą Filipową, dalej, podczas swego chwalebego Przemienienia. Jezus obdarowuje swych uczniów modlitwą *Ojciec nasz*, która wyróżnia ich od wszystkich innych (bo tylko oni tak mogą modlić się do Boga), modli się za Piotra, za siebie samego w Ogrodzie Oliwnym, za swoich oprawców, w ostatnim momencie życia.

Święty Piotr zaświadczył, że Jezus *przeszedł... dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła* (Dz 10,38). Jezus przychodzi i dziś ze swoją łaską i przebaczeniem. Dla ciebie i dla mnie uniża się, by każdego z nas podnieść, usprawiedliwić, obdarzyć łaską i zmiłowaniem. Dla ciebie i dla mnie stanął w jednym szeregu z grzesznikami, ale po to, by wziąć na siebie ciężar naszych win (bo sam był bez grzechu) i aby dzięki temu uwolnić nas od wszelkiego zła...

Jezus przychodzi z mocą Ducha Świętego, by dokonać sprawiedliwego osądu nad grzechem, niszcząc grzech we mnie, niosąc mi ocalenie, łaskę Bożą, miłość i pokój serca.

◆ Pytanie: czy chcę się wyrzec tego, co złe i kontynuować to, co przyobiecowałem na chrzcie świętym i podczas corocznej Paschy (odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych)?

przewodnictwo, „wodzenie”, pokusa,
kuszenie Pana Jezusa, grzech, łaska Boża,
„Ojcze nasz”

- 1) Rdz 2,7-9; 3,1-7
Ps 51(50)
- 2) Rz 5,12-19
- 3) Mt 4,1-11

• **Rekwizyty:**

– kura z kurczętami. Gdy ona gdzieś idzie, one idą w ślad za nią.

• **Wodzi je za sobą:** znaczenie słowa „wodzić”:

1. „Idąc prowadzić kogoś w różne miejsca, być czyjś przewodnikiem”:

- a) wodzić kogoś na pokuszenie, „wystawiać, narażać kogoś na pokusę, poddawać próbie”;
- b) wodzić kogoś za nos, na pasku: „narzucać komuś swoją wolę, podporządkowywać go sobie; kierować, rządzić kimś”.

2. „O samicach ptaków: opiekować się świeżo wyklutymi pisklętami do osiągnięcia przez nie dojrzałości, samodzielności”: kwoka wodzi kurczęta.

• **Jezus mówi** (Mt 23,37): *Jeruzalem, Jeruzalem! Ty zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy do ciebie są posłani. Ile razy chciałem zgromadzić twoje dzieci, jak ptak swe pisklęta zbiera pod skrzydła, a nie chcieliście.*

• **Modlitwa „Ojcze nasz”**: modlimy się tymi słowami: *i nie wódź nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego. Amen*, czyli opiekuj się nami, strzeż nas i chroń...

• Zgodnie z tym, co powiedzieliśmy o wodzeniu przez kurę, trzeba przetłumaczyć: „i nie dopuść, byśmy ulegli pokusie”.

Pan Jezus jest dzisiaj kuszony na pustyni:

- ◆ Przez kogo? (przez diabła)
- ◆ Co proponuje Jezusowi? (pokusa chleba, sławy i bogactwa)
- ◆ Jak Jezus reaguje? Czy ulega tym pokusom? Czy zgadza się, czy się waha, a może by jednak coś z tego przyjąć?

◆ Kto więc nas tak naprawdę kusi – chyba nie Pan Bóg? – a więc kto?

- ◆ Do czego nas kusi diabeł? (grzech)
Grzech, jego moc i skutki są bardzo duże.
Ale łaska Boża jest jeszcze większa.

Jezus przyszedł i obdarowuje nas łaską przebaczenia, łaską zbawienia. Ale uczy nas także, jak przewycięzać skłonności do grzechu, gdy jesteśmy kuszeni. Nie wolno z diabłem pertraktować. Jeżeli wejdziemy z nim w dialog, jeżeli wdamy się w dyskusję tak jak Ewa (i Adam z Ewą) w raju, to już jesteśmy przegrani. Jeżeli zachowamy się jak Jezus, stanowczo wszystko odrzucając – wygramy, nie upadniemy.

10

pokusa, uleganie i rodzaje pokus, walka ze złem, rachunek sumienia

- 1) Pwt 26,4-10
- 2) Rz 10,8-13
- 3) Łk 4,1-13

- Pokusy. Jak z nimi walczyć?

• Rekwizyty:

- dziewczynka przebrana za „diabełkę” – tak jak go przedstawiają media, a więc: niewinny, słodziutki (dziewczynka też musi mieć buźkę słodziutką, wygląd miły, wręcz przyciągający), nieszkodliwy, zabawny, jak laleczka, z którą można się pobawić;
- pudełko słodyczy.

Pytanie:

- ◆ Proszę, czy któreś z dzieci weźmie od „diabełki” lizaczki, które on proponuje, czy da się mu odmówić?

- Akcja dziewczynki. Jeżeli dzieci pójdą po lizaki, to zapytać: dlaczego dałyście się skusić? A jeżeli nie, to niech wyobrażą sobie, że jednak jakieś dziecko dało się skusić...

- ◆ Gdyby diabeł stanął przed nami taki, jaki jest: okropny, odrażający, przeraźliwie brzydki, tak jak wielu o nim

mówi: z rogami i kopytami i długim ogonem – czy wtedy dalibyśmy się skusić?

Pamiętajcie przy tym, że św. Paweł mówi o nim, że może on przybierać wygląd taki, jaki chce – nawet może udawać anioła!

◆ CO TO JEST POKUSA? – gdy ktoś namawia cię do złego i przedstawia ci to jako coś dobrego.

◆ Jakim pokusom ulegamy najczęściej? (ciągłe gadanie, powtarzanie brzydkich słów, przezwiska, niesłuchanie rodziców, łakomstwo na słodczyce, oglądanie telewizji całymi godzinami, ciągłe siedzenie przed komputerem, obmawianie koleżanek i kolegów, zabieranie im ładnych zabawek, naciąganie rodziców na kupowanie niepotrzebnych zabawek, wylegiwanie się w łóżku zamiast wstać do kościoła, grymaszenie przy jedzeniu itd.).

• Rodzaje pokus 1 J 2,16: *Wszystko bowiem, co jest na świecie, a więc: pożądlivość ciała, pożądlivość oczu i pycha tego życia nie pochodzi od Ojca, lecz od świata.*

• Pokusa chleba – łakomstwo, ale też pragnienie, aby wszystko wokół nas było takie, jak my chcemy, według naszych upodobań, pożądań (zaczarowanie wszystkiego – aby było tak jak w *pokemonach* – agresywne...).

• Pokusa bogactwa – posiadać najlepsze i najdroższe zabawki.

• Pokusa władzy (znaczenia, bycia kimś) – chęć górowania nad innymi, wywyższanie się – pycha, poniżanie innych.

◆ Jak zło objawia się dzisiaj? Widzimy, jak bez żadnej reakcji rozprzestrzenia się ono na naszych oczach – czasopisma satanistyczne umieszczane obok bajek dla dzieci, czasopisma propagujące zło, bo chcą wychować Wasze

dzieci tak, by one uważały, zgodnie z ich przesłaniem, że miłość leży w sercu zła, że zło jest dobrem, że ten jest lepszy, ten wygrywa, kto więcej w grze zabije, zniszczy, kto okaże się szybszy i doskonalszy w czynieniu zła... zamysł iście „diabelski”...

◆ Jak walczyć ze złem – zło dobrem zwyciężaj!!! Zło trzeba demaskować, bo *wtedy nie ma już siły szkodzenia* – jak mówi św. Ignacy z Loyoli.

◆ Jak przeciwstawiać się pokusie? – intensywniej się modlić, częściej korzystać z sakramentu pokuty, Eucharystii, uczestniczyć w Nabożeństwie Drogi Krzyżowej, odmawiać Różaniec, Koronkę do miłosierdzia Bożego. Częściej badać swe sumienie (rachunek sumienia); a najlepiej jeszcze, gdy odwrócimy naszą uwagę od pokusy poprzez skupienie się na czymś dobrym, co nas zafascynuje.

Tekst Pisma Świętego związany z rozważanym tematem:

Łk 4,1 – *Pełen Ducha Świętego, powrócił Jezus z nad Jordanu i przebywał w Duchu [Świętym] na pustyni.*

4,2 – *czterdzieści dni, gdzie był kuszony przez diabła. Nic w owe dni nie jadł, a po ich upływie odczuł głód.*

4,3 – *Rzekł Mu wtedy diabeł: Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz temu kamieniowi, żeby się stał chlebem.*

4,4 – *Odpowiedział mu Jezus: Napisane jest: Nie samym chlebem żyje człowiek.*

Pwt 8,3

4,5 – *Wówczas wyprowadził Go w górę, pokazał Mu w jednej chwili wszystkie królestwa świata*

4,6 – *i rzekł diabeł do Niego: Tobie dam potęgę i wspaniałość tego wszystkiego, bo mnie są poddane i mogę je odstąpić, komu chcę.*

4,7 – *Jeśli więc upadniesz i oddasz mi pokłon, wszystko będzie Twoje.*

4,8 – *Lecz Jezus mu odrzekł: Napisane jest: Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz.*

Pwt 6,13

4,9 – *Zaprowadził Go też do Jerozolimy, postawił na narożniku świątyni i rzekł do Niego: Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się stąd w dół!*

4,10 – *Jest bowiem napisane: Aniołom swoim rozkaże o Tobie, żeby Cię strzegli,*

Ps 91,11

4,11 – *i na rękach nosić Cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień.*

Ps 91,12

4,12 – *Lecz Jezus mu odparł: Powiedziano: Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego.*

Pwt 6,16

4,13 – *Gdy diabeł dokończył całego kuszenia, odstąpił od Niego aż do czasu.*

11

objawienie, Przemienienie Pańskie, postanowienia, bieda w Afryce, misjonarze, modlitwa, spotkanie Jezusa, obecność

1) Rdz 12,1-4a

Ps 33(32)

2) 2 Tm 1,8b-10

3) Mt 17,1-9

• **Rekwizyt:**

– czasopismo „Niedziela” ze zdjęciami murzyńskich dzieci.

◆ Czy i komu Pan Jezus objawił swoją chwałę na Górze Tabor?

◆ Dlaczego Pan Jezus przemienił się wobec swoich uczniów – co chciał zmienić, wzmocnić u swych uczniów?

◆ Jakie były szaty i oblicze Pana Jezusa?

◆ A obłok – dlaczego okrył ich obłok i skąd się wziął?

◆ Czy ktoś mówił z tego obłoku? Co mówił?

◆ Jak czuli się uczniowie? (Przerażeni, ale z drugiej strony szczęśliwi, bo chcieli zostać.) Dlaczego chcieli zostać tak z Jezusem?

◆ A czy Jezus objawia nam swoje oblicze tylko na Górze Tabor?

◆ Popatrzcie na te głodne dzieci, nieraz nękanie kataklizmami – czy możemy coś zrobić dla Jezusa, który w nich ukazuje nam swoje oblicze? – aż 50% dzieci w Afryce nie ma

dostępu do szkoły; 70% klas nie ma biurka ani ławek czy krzesel dla uczniów; 45% klas nie ma tablicy; 85% nie ma szafki na książki; od 55 do 100 uczniów uczy się w jednej klasie. Na 6 mld ludzi na świecie – 1,5 mld żyje w skrajnej nędzy; ponad połowa ludności afrykańskiej żyje w nędzy; 3 mln dzieci na świecie umiera rocznie z powodu złego odżywiania; 26 mln dzieci Afryki jest niedożywionych; 1,3 mld ludzi na świecie cierpi na brak wody do picia. A te statystyki są coraz gorsze.

♦ Co postanowimy w Wielkim Poście dla nich zrobić? Jak możemy pomóc misjonarzom? Nie tylko przez zbiórkę pieniędzy, ale i modlitwę za te dzieci i za misjonarzy, przez drobne wyrzeczenia.

- Gdzie jeszcze spotykamy Jezusa? (pozwolić dzieciom wypowiedzieć się)

• Musimy nauczyć się spotykać Jezusa przede wszystkim w naszym życiu codziennym, w pracy, na ulicy, wśród tych, którzy nas otaczają, w sakramencie pokuty, a nade wszystko w Eucharystii świętej, gdzie jest obecny *prawdźwie, rzeczywiście (realnie) i całym sobą (istotowo, osobowo)*. Tak jak Rodzice dla Was są obecni i jesteście tego pewni, tak Pan Jezus – choć Go nie widzimy, bo jest pod osłoną Chleba i Wina – realnie obecny jest dla nas w Eucharystii.

• Normalnie nie pokazuje się nam w sposób nadzwyczajny, *powinniśmy się więc nauczyć odkrywania Pana w rzeczach zwyczajnych*, w codzienności, unikając pokusy pragnienia czegoś nadzwyczajnego.

12

Przeszkody w poznaniu Pana Boga, przyczyny lęku przed Nim, droga do Boga

- 1) Rdz 15,5-12. 17-18
Ps 27
- 2) Flp 3,17-4,1
- 3) Łk 9,28b-36

- **Osoby** potrzebne do wizualizacji sceny z Ewangelii:
 - najlepiej dwaj ministranci ubrani w białe alby;
 - kapłan (zdejmuje fioletowy ornat i stułę).

- **Rekwizyty** potrzebne do sceny:

- długi materiał zakończony po obu stronach poprzecznymi paskami, by symulował żydowskie nakrycie głowy podczas modlitwy (dla ministrantów);
- brody potrzebne dla Mojżesza (dłuższa) i Eliasza;
- dla kapłana – takie same nakrycie (trochę większe), ale ważne, by było z lśniącego materiału;

- **Akcja:**

- Trzy osoby, które odegrają rolę śpiących Apostołów (Piotra, Jana i Jakuba), którzy po obudzeniu sprawiają wrażenie przerażonych i jakby ogłupiałych, nie umieją się odnaleźć.

- Głos: „To jest mój Syn wybrany, Jego słuchajcie”.

- ◆ Co jest przeszkodą, barierą w poznaniu Boga? (grzech, lęk, przerażenie, strach...).
- ◆ Co sprawia, że się boimy?

- Kiedy człowiek może przybliżyć się do Boga? (kiedy ma serce czyste, kiedy kocha, kiedy czuje, że Bóg go kocha, kiedy Bóg usunie z jego serca lęk)
- Co musimy zrobić, co jest potrzebne, aby dojść do Boga, aby odnaleźć drogę do Niego? (uszy, bo trzeba słuchać Jego głosu, głosu Ojca i Jezusa)

Jak rozpoznać mam Chrystusa

Ref. Jak rozpoznać mam Chrystusa,
gdzie Go szukać mam?
Pomóż mi, bym Go odnalazł i już nie był sam.

1. W miłości, w miłości mój Chrystus jest.
W miłości, w miłości On czeka cię.
2. W radości...
3. W modlitwie...
4. W kościele...

13

**pustynia, oaza, źródło, owoce nawrócenia,
cierpliwość Pana Boga, objawienie Mojżeszowi,
wyprowadzenie z niewoli egipskiej**

- 1) Wj 3,1-8a.13-15
Ps 103(102)
- 2) 1 Kor 10,1-6.10-12
- 3) Łk 13,1-9

• Rekwizyty:

- duże drzewko zasadzone w doniczce: podobne do palmy (np. juka);
- owoce orientalne: kokos, granat i cytryna;
- sandały i coś co przypomina oazę i pustynię.

• Akcja:

- owoce położyć na ziemi w doniczce i poprosić dzieci, by podeszły i szukały owoców na drzewie.

- Jeżeli nie znajdą, to zapytać:
- ◆ Dlaczego nie znajdujemy ich na drzewie, skoro są pod drzewem?
 - ◆ Czy można się spodziewać, że niedługo na nim wyrosną?
 - ◆ Na jakim drzewie rosną te owoce?
 - ◆ Co trzeba zrobić, aby wyrosły?

• Pustynia – ci, którzy po niej wędrowali, gdy przyszli do oazy, to szli od razu do źródła, by się napić, napoić wielbłądy lub konie oraz odpocząć pod palmami.

• Palmy i inne drzewa, np. cytrusowe, figowe – na nich szukali owoców – żle, gdy ich nie znaleźli.

◆ A co robi Bóg, aby człowiek wydał owoce w swym życiu, zwłaszcza owoce nawrócenia, aby się nawrócić?

◆ A co chciał zrobić ten człowiek z Ewangelii, aby drzewo wydało owoce?

• Bóg jest cierpliwy i czeka.

• Objawił się Mojżeszowi, by wyprowadził lud Izraela z niewoli egipskiej.

• Dał nam swojego Syna, Jezusa, aby uwolnił nas od grzechu.

• Wystarczy tylko zaowocować, wydać owoce nawrócenia.

• Bóg chce znaleźć w nas owoce nawrócenia, chce widzieć nas lepszymi, bardzo dobrymi dziećmi.

• Co zrobić, żeby być dobrym?

Ruszaj, ruszaj

Ref. Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemię Obiecaną daje ci Pan!
Ruszaj, ruszaj, ruszaj tam,
Gdzie Ziemia Obiecana jest!

1. Wyruszył kiedyś tam

Abram ze swego Ur Chaldejskiego,

Bo wierzył, że (3x)

Pan powiedział tak:

2. Już czekasz tyle lat,

By raz chociaż przeżyć raz z Bogiem chwilę,

Czy wierzysz, że (3x)

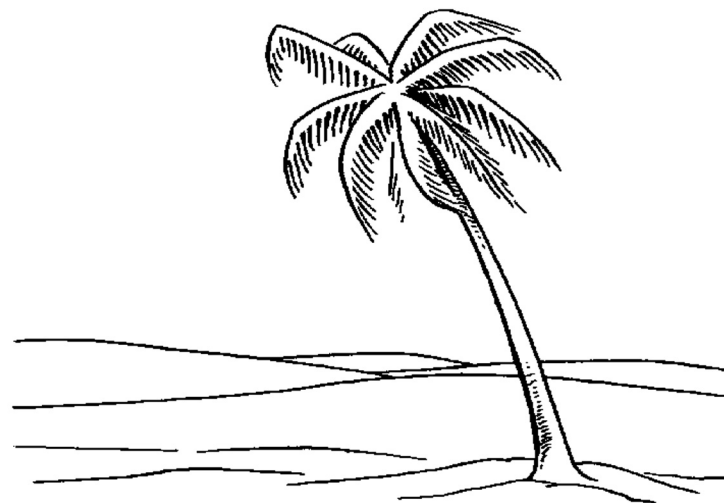
Przyjdzie taki czas?

3. I wątpisz w życia sens,

Masz dość świata, ludzi, samego siebie.

Czy wierzysz, że (3x)

Przyjdzie taki czas?

**grzech, ucieczka, strach przed Panem Bogiem,
dobroć i miłość Boża, ufność, łaska przebaczenia**

- 1) Iz 43,16-21
Ps 126(125)
- 2) Flp 3,8-14
- 3) J 8,1-11

• **Rekwizyty:**

- struś na sznurkach i z krzyżakiem (by odpowiednio poruszać nim jak na scenie);
- korytko z piaskiem odpowiednie do wielkości strusia.

• **Punkt wyjścia:**

„Kiedy coś zbroimy, to się boimy” – tak samo jest z grzechem...

• **Rozwinięcie:**

- struś ucieka od problemów i chowa głowę w piasek.
- Człowiek zaś, który zgrzeszy, boi się i ucieka od Pana Boga, oddala się od Niego, od Jego miłości, bo z grzechem już Mu nie ufa, nie wierzy w Jego dobroć.
- Tak samo kobieta z Ewangelii uciekała od prawdziwej Miłości Boga i szukała jej gdzie indziej, u innych ludzi, ale nie znajdowała.
- Kobietę tę znaleziono i pochwycono, gdy grzeszyła – wtedy już nie mogła uciec.
- Lękała się do czasu, gdy została sam na sam, oko w oko z Jezusem, a oskarżyciele poszli, uciekli.

postawa względem Jezusa, wyznanie miłości, powołanie św. Piotra

- Wtedy zobaczyła, jaki jest Jezus, że jest Dobrym Bogiem, i otrzymała od Niego to, czego nie mogła dostać od ludzi – przebaczenie i miłość.

- Nie musiała już uciekać, kryć się ze swym grzechem – Jezus zniszczył grzech i stała się kimś nowym, wspinałym.

- Trzeba się mieć na baczności tylko wobec tego, kto kusi do grzechu – złego (diabła), a do Jezusa trzeba iść z ufnością!

- Tak samo jest z nami:

Gdy nam Jezus przebaczy jak tej kobiecie, to nie powinniśmy się już bać i wspominać dawnych grzechów, ale sławić Boga za dobroć i miłość i ufać Mu z całych sił, że nie pozwoli nam znów upaść w te same grzechy...

Pytanie:

- ◆ Z czym, z jakim złem dzisiaj ludzie powinni przyjść do Jezusa, co powinni Mu bez lęku oddać?

Niech wszystkie dzieci pomyślą, co nabroili, czego się boją i niech to oddadzą Panu Jezusowi, aby przyjąć od Niego łaskę przebaczenia.

1) Dz 5,27b-32. 40b-41

Ps 30(29)

2) Ap 5,11-14

3) J 21,1-14(19)

- **Temat:**

Iść do Jezusa. Iść za Jezusem. Zobacz – wyścig Piotra i pozostałych sześciu uczniów do Jezusa stojącego na brzegu.

- **Rekwizyty:**

– baranek.

- **Osoby:**

– dwójka dzieci, które pobiegą w stronę Baranka (bezinteresownie, dla samego Jezusa!!!).

Pytania:

- ◆ Ilu uczniów było w łodzi i co robili? (siedmiu)

- ◆ Dlaczego nie rozpoznali Pana Jezusa? Kto jeszcze w Ewangelii nie rozpoznał Pana Jezusa? (Maria Magdalena i uczniowie idący do Emaus)

- Czy Jezus inaczej wyglądał?

◆ O co pytał uczniów Nieznajomy stojący na brzegu jeziora?

- ◆ Po czym i kto Go rozpoznał? (Jan)
- ◆ Co zrobił Piotr, gdy się dowiedział, że to Pan Jezus?
- ◆ Do kogo i jak biegli (spieszyli się) uczniowie? Dlaczego tak pędzili do brzegu?
- ◆ Co przygotował Jezus na brzegu dla uczniów?
- ◆ Dlaczego uczniowie nie pytali się GO: Kim jesteś?
- ◆ O co poprosił uczniów Jezus, co mieli przynieść i dołożyć do ogniska na żarzące się węgle?
- ◆ O co Jezus aż 3 razy pytał Piotra?
- ◆ Co odpowiedział Piotr?
- ◆ Jakimi słowami jeszcze raz Pan Jezus powołał Piotra i co mu przepowiedział?

Gdy po wielkim połowie

1. Gdy po wielkim połowie Jezus z uczniami siadł, spytał Piotra Szymona tak, jak dziś pyta nas. (2x)

Ref. Bracie, Siostrze, czy miłujesz Mnie?
Tak, Panie, Ty wiesz że kocham Cię.
Bracie, Siostrze, czy modlisz się?
Tak, Panie, Ty wiesz, że modłę się.
Bracie, Siostrze, czy idziesz mą drogą?
Tak, Panie, Ty wiesz, że idę nią.
Bracie, Siostrze, czy niesiesz krzyż?
Tak, Panie, Ty wiesz że niosę go.

2. Słyszac tę Ewangelię, Panie, idziemy tam,
By ją zanieść do ludzi tak jak Matka Twa.

16

Dobry Pasterz, Baranek, Brama Owiec, białe szaty

- 1) Dz 13,14.43-52
Ps 100(99)
- 2) Ap 7,9.14b-17
- 3) J 10,27-30

- Baranek będzie ich paść i prowadził ich do źródeł wód życia
- Skoro Jezus Chrystus jest Barankiem, to są i Jego owieczki.
 - Skoro Jezus Chrystus jest Dobrym Pasterzem, to Jego owieczki słuchają Jego głosu i idą za NIM.

- **Temat:** Jezus Chrystus jest DOBRYM PASTERZEM OWIEC.

- tłum... *odziani są w białe szaty... A Zasiadający na tronie rozciągnie nad nimi namiot. Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć, i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo paść ich będzie BARANEK, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: i każdą łzę otrze Bóg z ich oczu (Ap).*

- **Rekwizyty:** figurka Baranka, krzesło, długi trzonek/kołek, materiał tak duży, by rozpiąć namiot, oraz agrafka (by spiąć materiał pośrodku w celu umieszczenia tam kołka).

• **Osoby:** potrzebni są ministranci w białych albach, przynajmniej czterech, by chwycili za cztery rogi materiału oraz jeden, aby trzymał trzonek / kołek, oraz dzieci, by schowały się pod namiotem.

- ◆ Przypomnienie z poprzedniej niedzieli: symbole Chrystusa (pascha i baranek)
- ◆ Usytuowanie miejsca
- ◆ Gdzie byliście w czasie długiego weekendu? Czy ktoś był pod namiotem
- ◆ Po co ludziom namiot? Do czego on służy? (schronienie przed deszczem lub słońcem, przed owadami, przed zimnem, służy za wypoczynek)

Apokalipsa:

- Dlaczego tłum, o którym słyszeliśmy w Apokalipsie, ma białe szaty? Co one oznaczają? (niewinność, usprawiedliwienie, są bez grzechu). Należą do Baranka i do Zasiadającego na tronie, dlatego Zasiadający na tronie ich chroni. W jaki sposób?
- Co im daje to, że Zasiadający na tronie rozciągnie nad nimi namiot?
- Przed czym On ich chroni?

Ewangelia:

- W Ewangelii Jezus mówi, że jest Bramą owiec.
- Dlaczego Chrystus mówi (jako Dobry Pasterz), że *nie zginą one na wieki i nikt nie wyrwie ich z mojej ręki... z ręki mego Ojca?*
- Dokąd Jezus prowadzi swoje owce? Jak je chroni?

- Takim schronieniem jest ta świątynia.

17

droga, prawda, życie, grzech i zło, miłość Jezusa

- 1) Dz 6,1-8
Ps 33(32)
- 2) 1 P 2,4-9
- 3) J 14,1-12

- O co pyta Tomasz?
- „Panie, nie wiemy, dokąd idziesz, jakże możemy znać drogę?”

- ◆ Czy widzieliście kiedyś drogę, np. na wsi...?
- jedna prowadzi do szkoły
- druga do przedszkola
- jeszcze inna do kościoła
- do sklepu
- do domu, do kolegi, koleżanki, do babci, cioci...

- A jak wygląda droga, która prowadzi do Pana Jezusa?

- ◆ Jak Jezus nazywa siebie w dzisiejszej Ewangelii?
- „Ja jestem drogą, prawdą i życiem”.
- ◆ A co jest przeciwieństwem prawdy? (fałsz, kłamstwo, nieprawda) Czy to one zaprowadzą nas do Jezusa?
- ◆ A co jest przeciwieństwem prostej drogi? (kręte ścieżki) Czy krętą ścieżką dojdziemy pewnie do Jezusa?

♦ A co jest przeciwieństwem życia? (śmierć) Co ją powoduje? Czy grzech i zło jest drogą, którą dla nas wybrał Jezus, czy On sam miał z nią coś wspólnego?

• Jezus odpowiada Tomaszowi: „Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie. Gdybyście Mnie poznali, znalibyście i mojego Ojca. Ale teraz już Go znacie i zobaczyliście”.

• A o co pyta Filip?: „Panie, pokaż nam Ojca, a to nam wystarczy”.

• Filip, choć był tak długo z Jezusem, nie zrozumiał, że Jezus ukazuje nam w sobie miłość Ojca, bo Jezus czynił wszystko dla nas z miłości, którą Ojciec ma do nas.

Dotknął mnie dziś Pan

Dotknął mnie dziś Pan
i radość ogromną w sercu mam.
Z tej radości chcę
Śpiewać i klaskać w dłonie swe.

Więc wszyscy razem chwalmy Go
Za to, że trzyma nas ręką swą. (2x)

miłość do Jezusa, symbole chrześcijańskie, ryba, krzyż, Judasz, modlitwa, nowe przykazanie

1) Dz 14,21-27

Ps 145(144)

2) Ap 21,1-5a

3) J 13,31-33a. 34-35

• **Temat:** Miłość na wzór Jezusa – znakiem rozpoznawczym uczniów Jezusa.

• **Rekwizyty:**

– symbole chrześcijaństwa (ryby i krzyż) namalowane na dużym arkuszu papieru.

• Judasz przyjął w grzechu Ciało Chrystusa (Pierwszą Komunię Świętą) i wyszedł, bo nie wytrzymał – nie pozostał na całej Eucharystii, bo już miał szatana w sobie.

• Jezus się zwraca do uczniów, mówiąc o swoim uwielbieniu.

• „Dzieci”

– jeszcze krótko jestem z wami,

– będziecie Mnie szukać,

– dokąd Ja idę, wy pójść nie możecie,

– przykazanie nowe daję wam, *abyście się wzajemnie miłowali tak, jak Ja was umiłowalem.*

• Miłość jest znakiem rozpoznawczym Jezusa (tak jak ryby i krzyż są znakami rozpoznawczymi chrześcijan).

◆ Czy miłość Pana Jezusa to przymus – czy musimy Go kochać?

◆ Jeżeli ktoś w ogóle stawia sobie pytanie: Czy ja muszę?, to znaczy, że już Go nie kocha!

• Do kościoła nie chodzi się „za karę” (do Komunii Świętej też – raz do roku „za karę”, trudno także, by modlitwa miała być stosowana jako kara; Judasz też nie wyszedł z Wieczernika „za karę”, ale dlatego, że tak zdecydował) – a więc, jeżeli jesteśmy autentyczni i szczerzy, to robimy inaczej – tylko z miłości do Jezusa – po tym poznaje się uczniów Jezusa.

• **Wyobraźmy sobie taką scenkę:**

– Dziecko (już pokomunijne) coś zbroiło, a rodzice się pogniewali na nie, ono na rodziców też.

– Przychodzi niedziela i trzeba iść do kościoła razem... ale dzieciak nie chce, bo się dąsa.

– Rodzic mówi: Jak nie pójdziesz do kościoła i do Komunii Świętej, to jutro nie pójdziesz na rower albo (jeżeli wiedzą, że mu na tym zależy) schowamy telewizor lub kable od komputera.

Pytania do rodziców:

◆ Jak powinniśmy postąpić? (kilka możliwości do wyboru)

– Jak chcesz, to możesz iść albo nie iść, to twoja indywidualna sprawa.

– Dla świętego spokoju próbować obiecać coś dziecku, żeby poszło (przekupstwo).

– Pójdziemy razem na Mszę świętą, a potem na spacer.

– W ogóle nie zareagować, nie podejmować tego tematu niezależnie od tego, co dziecko zdecyduje.

– Inne wyjście...

Jeżeli ktoś stosowałby do dzieci zasadę „za karę”, to jest to niezdrowe – raczej, gdy dziecko coś zbroi, trzeba mu wytłumaczyć, że winno przeprosić... i że może liczyć na miłość i przebaczenie.

Bóg jest miłością

1. Bóg jest miłością, zbawieniem darzy
I kocha bardzo mnie, dziecię swe.

Ref.: Więc śpiewaj duszo ma:

Bóg jest miłością,

Bóg jest miłością, miłuje mnie.

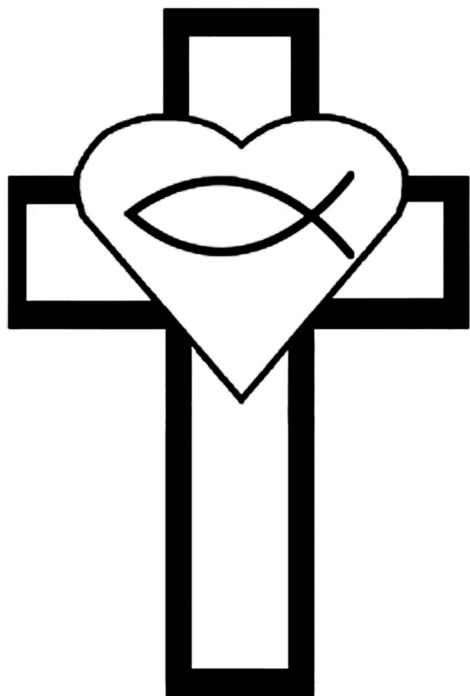
2. Jezusa posłał wiernego Zbawcę,
Aby do nieba prowadził mnie.

3. Kochany Jezu, Ty łzy ocierasz,
Gdy serce boli, utulasz żal.

4. Chcę Ciebie kochać miłością wielką,
Tak długo, póki tu będę żyć.

19

Baranek, Poczyciel, brama, serce, miłość

- 1) Dz 15,1-2, 22-29
- 2) Ap 21,10-14. 22-23
- 3) J 14,23-29

• **Temat:** Miasto święte Jeruzalem – Apokalipsa; Odchodzę i przyjdę znów do was. Poślę wam Poczyciela.

- ◆ Dokąd idzie Jezus?
- ◆ Gdzie jest nasze miejsce?
- ◆ Dokąd my zmierzamy?

• **Rekwizyty:** Zbudować Miasto Święte według opisu Apokalipsy; mieć do dyspozycji baranka paschalnego oraz czerwoną świecę w kształcie serca oraz zapalki; oczywiście na czas prezentacji zgasić wszystkie światła w kościele (pozostawić tylko te na ołtarzu i paschał).

• **Akcja:** Poprosić wszystkie przedszkolaki, by przyszły obejrzeć z każdej strony miasto; pytać się o każdy szczegół: ile ma bram, ilu aniołów, jakie napisy itd.

- ◆ Którędy wchodzi się do domu?
- ◆ A do miasta? (przez bramę)

• Lampa świeci, nawet gdy jest ciemno. Lampą ich będzie Baranek!

• Co zrobić, by dostać się do Jezusa? Którędy trzeba iść? (przez serce) – odpowiedź jednej z dziewczynek.

• A jak dostać się do Miasta Świętego? Co jest kluczem do tego miasta? (Miłość).

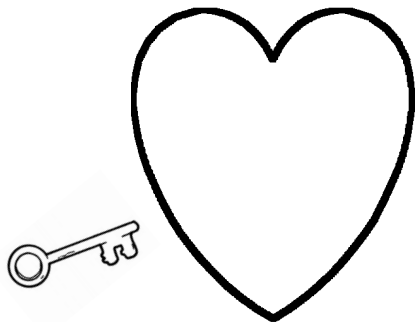
Jeruzalem

Ref: Jeruzalem, Jeruzalem, W górę swe bramy wznies!
Hosanna na wysokościach, A w górze Bogu cześć!

1. Pewnej nocy mi się przyśnił jerozolimski gród,
żem w Jeruzalem starym był. Słyszałem śpiewy dzieci,
a w odpowiedzi im, zdawało się, że z nieba anielski
dźwięczał chór.

2. I znowu scena się zmienia o nowej ziemi,
Ja widzę Święte Miasto u kryształowych wrót.
Ulice bożym blaskiem lśnią otwarte wrota bram,
I każdy, kto chce, może wejść i być szczęśliwym tam.

20

przykazania, serce, Pocieszyciel, życie, sieroty

1) Dz 8,5-8. 14-17

Ps 66

2) 1 P 3,15-18

3) J 14,15-21

• „Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania”.

– Co to znaczy zachować przykazania Jezusa?

– Gdzie chowamy coś, co jest dla nas najcenniejsze?

– Czy można coś schować w sercu?

– A czy w sercu można coś nosić?

• Zauważyliście, ile dzisiaj Jezus składa nam obietnic?

• W jakim celu, po co to czyni? Co chce nam przekazać?

• „Kto zaś Mnie miłuje, ten będzie umiłowany przez Ojca mego, a również Ja będę go miłował i objawię mu siebie”.

• „Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze, Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może”.

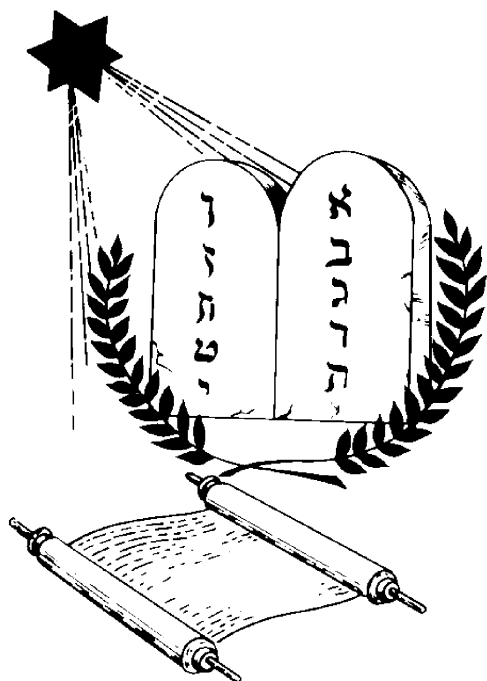
◆ Po co Jezus idzie?

◆ Kogo chce nam posłać?

- W was przebywa i w was będzie.
- „Nie zostawię was sierotami: Przyjdę do was”.
– Dokąd idzie Jezus?
- „Ja żyję i wy żyć będziecie”.

- „W owym dniu poznacie, że Ja jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was”.

21

Duch Święty, nowenna do Ducha Świętego, oczekiwanie, modlitwa, Szczepan, nawrócenie

- 1) Dz 7,55-60
Ps 97(96)
- 2) Ap 22,12-14.16-17.20
- 3) J 17,20-26

• Tematy:

- Ostatni znak obecności Zmartwychwstałego – Obietnica Ducha Świętego.
- Modlitwa i oczekiwanie na Zesłanie Ducha Świętego.
- Skuteczność modlitwy Szczepana, Jezusa i naszej.

• Rekwizyty:

- kamienie i plakat Ducha Świętego.

- Szczepan się modlił i Szaweł się nawrócił (Paweł).
- Jezus się modlił i otrzymaliśmy Ducha Świętego.
- Apokalipsa: Duch i Oblubienica proszą „Przyjdź” – modlą się o powrót Jezusa w chwale.
 - Ewangelia według św. Jana: Jezus modli się o jedność dla swych uczniów.
 - Kamienie, którymi Żydzi obrzucili Szczepana, spowodowały jego śmierć. Szczepan, umierając, głośno modlił się za swych prześladowców:

„Panie, nie poczytaj im tego grzechu”. W zamian za Dobrą Nowinę o Jezusie stojącym po prawicy Boga, za dobre słowo, otrzymał grad kamieni. A Szaweł zgadzał się na to i na fałszywe świadectwo. Szczepan tak jak Jezus modli się za prześladowców, patrząc w niebo.

◆ Czym są, czym mogą być te kamienie, do czego byśmy je porównali?

– Nasze przykre słowa, gniew, złość, obgadywanie innych, fałszywe świadectwa, oczernianie innych, a nawet nieraz wprost rzucanie w nich kamieniami.

– Młodzi ludzie kamienują siebie i innych (zob. ulice, bramy, puby...) – kładą na siebie ciężary, które zabijają (narkotyki, alkohol, uzależnienia).

◆ Czy taki podwórkowy łobuz, zabijaka, taki młody bandzior, czy on może się zmienić tak jak Szaweł, który prześladował uczniów Jezusa? Dzięki czemu? W jaki sposób?

• Dlaczego Szczepan był w stanie wybaczyć prześladowcom? (Bo był pełen Ducha Świętego, był znakiem Chrystusa zmartwychwstałego, tak jak Chrystus w godzinie swej śmierci oddaje ostatnie tchnienie życia, i daje już pierwociny Ducha, zadatek Ducha Świętego).

• Co zrobić, by być jak Szczepan (podobnym do Jezusa) i nie odpowiadać kamieniami na kamienie, ale mieć dobre Słowo? Co zrobić, by nasza modlitwa za prześladowców, za złych ludzi, była skuteczna? (Trzeba być otwartym na Miłość i na Ducha Świętego, który jest Duchem posłanym od Jezusa i od Ojca).

• W tych dniach przeżywamy nowennę do Ducha Świętego – prosimy Go, aby nas napełnił swoją miłością.

22

Duch Święty, dary łaski, zesłanie, sakrament bierzmowania

- 1) Dz 2,1-11
Ps 104 (103)
- 2) 1 Kor 12,3b-7.12-13
- 3) J 20,19-23

• **Temat:**

Zesłanie Ducha Świętego na Apostołów i Maryję.

• **Rekwizyty:** namalować obraz Ducha Świętego w postaci gołębicy, pod którą należy umieścić siedem ognistych „jakby” języków, symbolizujących siedem darów Ducha Świętego; powiększyć te ogniste języki, umieścić na nich napis (nazwę) każdego z darów i dać każdemu dziecku do ręki.

• **Uwaga:** dary na plakacie są małe, ale to wcale nie znaczy, że dary Ducha Świętego są małe, wręcz przeciwnie, są one wielkie.

• **Akcja:** wybrać siedmioro dzieci, dać im te dary, niech trzymają je nad swymi głowami (napisami zwrócone do ludzi), odgrywając wydarzenie Zesłania Ducha Świętego, ustawić je w następującej kolejności:

- Mądrość,
- Męstwo,

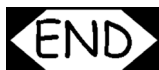
- Rozum,
- Rada,
- Roztropność albo umiejętność, rozwaga,
- Pobożność,
- Bojaźń Boża.

- ◆ Ilu było apostołów? (dwunastu)
- ◆ Czy każdy z nich otrzymał tylko jeden dar? (nie – wszystkie)
- ◆ A wy, kiedy otrzymaliście pierwszy raz dar Ducha Świętego? (na chrzcie świętym)
- ◆ O który z tych darów chciałbyś prosić Pana Boga, który z nich jest Tobie najbardziej potrzebny?

- Najlepiej prosić o wszystkie dary!!!
- Najważniejsza rzecz, by dzieci doszły do tego same.
- Zdarza się, że dzieci mówią (nie rozumiejąc któregoś z nich), że chcą wszystkie, tylko np. nie chcą roztropności (nie rozumiejąc słowa), wtedy trzeba wytłumaczyć.
- Najważniejsze, by uzyskać pragnienie daru (bo to tak samo jak z Jezusem, jeśli ktoś uzna, że Go potrzebuje, to wtedy otrzymuje łaskę zbawienia – tak samo z Duchem Świętym – trzeba uznać potrzebę Jego darów) i je wyrazić.

- Kiedyś, jak dorośnięcie, otrzymacie te siedem darów w sakramencie bierzmowania.

Święty Paweł, Baranek Boży, Jan Chrzciciel,
światłość, przesady

- 1) Iz 49,3.5-6
Ps 40(39)
- 2) 1 Kor 1,1-3
- 3) J 1,29-34

- Pan rzekł do Izajasza: *ustanowię cię światłością dla pogan.*
- Czyni św. Pawła apostołem pogan.
- Jan Chrzciciel daje świadectwo o Jezusie, że widział, jak Duch Święty spoczął na Nim. Jan powiedział o Jezusie: *Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata.*
- Jan Ewangelista pisze Ewangelię o Jezusie – Światłości świata, Światłości dla pogan, o Jezusie, który chrzci Duchem Świętym. On jest Synem Bożym.

- **Rekwizyty:**
– halogen – lampa o ogromnej mocy i dużym strumieniu światła.

- W świetle wiary wszystko widać jasno i bez większych trudności: nawet własny cień – swoją ciemną stronę! A skoro tak, to można w nim ujrzeć także własne grzechy. W świetle Chrystusa można wszystko ujrzeć i Jemu oddać, bo On jest *Barankiem Bożym, który gładzi grzechy świata.*

- Trudno jest niektórym osobom spojrzeć w światło i przejrzeć na oczy. Uwaga – dzieci nie powinny patrzeć w mocne źródło światła (np. słońce, silne lampy, laski czy laser). Tylko, kiedy patrzymy na Jezusa – naszą Światłość – nic nam się nie stanie. Wtedy jesteśmy lepsi i zdrowsi.

- Chodzenie w światłości to chodzenie w prawdzie.
- W ciemności – gdy dziecko idzie po pokoju – może uderzyć się o stół albo się przewrócić. A gdy jest samo w pokoju, czasem się boi i woła mamę.
- Kiedy zapalimy światło – to jesteśmy bezpieczni, a kiedy podejmiemy do lustra – to wszystko widzimy bardzo dobrze, także samych siebie. Dzięki światłu widzimy siebie jasno i wyraźnie jak w lustrze.

- Pan Jezus objawił się nam jako Światłość. Dlatego każdy powinien przejrzeć się w Jego świetle jak w lustrze. Nawet jeśli w tym świetle spojry na siebie i ujrzy poganina, to niech nie rozpacza. Jezus jest Światłością dla pogan i gładzi wszelkie zło i grzechy.

◆ Kto to jest poganin i co robi poganin?

- Chodzi do wróżki, czyta horoskopy.
- Nosi talizmany i czarodziejskie magiczne amulety. Nie nosi krzyżyka i tłumaczy sobie i innym dzieciom, że „to przynosi nieszczęście” (dziewczynkom ewentualnie pozwala nosić medalik).

- Kiedy wchodzi do kościoła, to nie klęka, tylko kuca i robi gest odganiaania much, zamiast starannie wykonać znak krzyża.

- Poganin jest przesądny – jak widzi czarnego kota, to „spluwa przez ramię” albo przechodzi na drugą stronę ulicy.

- Nie siada na rogu stołu, by nie zostać starą panną lub starym kawalerem.

- Nie wita się przez próg drzwi.

- Nie chodzi na Mszę świętą, nie korzysta z sakramentów, boi się Pana Jezusa, nie modli się.

- Zamiast iść w niedzielę do Kościoła, to ogląda telewizję albo gra na komputerze, albo jedzie na działkę, albo do supermarketu na zakupy.

• **Napotkane problemy:**

- modlitwa osobista i rodzinna; katecheza dzieci i młodzieży (a tak naprawdę potrzeba katechezy dorosłych),

- prasa religijna; troska o życie wiary.

- Rozpoczyna się od zaniedbania: sakramenty (Msza święta, spowiedź, sakrament chorych).

- Ilez przeszkód, przemyślnych argumentów, pseudo-przyczyn, różnych urazów, mniej lub bardziej uzasadnionych, potrafimy wyciągnąć z rękawa, by usprawiedliwić niekorzystanie z sakramentu pojednania. Zupełnie niekatolickie podejście do sakramentu (protestantyzm), brak zrozumienia potrzeby autorytetu, samorozgrzeszanie się.

**cud, przemienienie wody w wino, wesele,
Duch Święty, dary, zdolności, zbawienie, krzyż**

- 1) Iz 62,1-5
Ps 96(95)
- 2) 1 Kor 12,4-11
- 3) J 2,1-12

Rekwizyty: 6 dużych wazonów (w formie stągwi kamiennych, tak by przypominały stągwie, by dzieci zrozumiały, co to jest i jak wygląda); zwrócić na nie uwagę dopiero później!

- Dzisiaj dzieci będą się przechwalać (poprosić dużą liczbę dzieci przed ołtarz).
- Co kto potrafi – co umiesz robić?
- Dzieci mogą i powinny wymienić wiele umiejętności i zdolności, jakie tylko posiadają, można im nawet podsusnąć pomysły.
- Poprosić drugą grupę dzieci przed ołtarz i zapytać: Słyszeliście, co tamte dzieci, wasi koledzy i koleżanki, potrafią – powiedzcie mi: od kogo to wszystko otrzymały i po co to mają, czemu to ma służyć, dlaczego tyle rzeczy umieją robić?
- Jeżeli stwierdzą, że to trudne pytanie i żadne z dzieci nie odpowie – trzeba podsumować: „widzicie, jak łatwo jest się chwalić, łatwo powiedzieć, co się umie, ale trudno wykończyć to dla dobrych celów”.

- Różne są Dary Ducha Świętego.

◆ Co potrafili robić ludzie obdarzeni darami Ducha Świętego?

◆ A co potrafi Pan Jezus? Czyni znaki, początek znaków, by uwierzyli w Niego Jego uczniowie, a końcowym, największym znakiem będzie Jego Krzyż i Zmartwychpowstanie – Jezus potrafi zbawić człowieka!

Teraz powróćmy do naszych sześciu stągwi kamiennych (akcja przenosi się do miejsca, gdzie stoją stągwie).

◆ Czy gospodarze potrafili ugościć zaproszonych na wesele gości?

◆ Pan Jezus uratował ich z niezręcznej sytuacji! On to potrafi uratować człowieka z każdej opresji – a nawet tak niezręcznej, jak brak wina...

◆ Z jakich trudnych sytuacji może nas wybawić Jezus? Po co to czyni?

◆ Jezus objawił swą chwałę – dlaczego to zrobił? – by uwierzyli w Niego Jego uczniowie.

• Czy ufamy Jezusowi, czy robimy wszystko, cokolwiek nam powie?

25

Królestwo niebieskie, wyzwolenie z grzechu, niewoli, śmierci, radość i wdzięczność

- 1) Iz 8,23b–9,3
Ps 27(26)
- 2) 1 Kor 1,10–13.17
- 3) Mt 4,12-23 (lub Mt 4,12-17)

• **Rekwizyt:** konik na biegunach i coś przypominającego jarzmo lub chomąto.

• **Powiedzenie:** „Koń stary, ale jary” (uwaga, by skupić się tylko na znaczeniu dosłownym).

- Izajasz 9,3: „Bo złamałeś jego ciężkie jarzmo i drążek na jego ramieniu, pręt jego ciemicy jak w dniu porażki Madianitów”.
- 1 Kor: złamać to, co przeszkadza jedności chrześcijan.
- Mt: „Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie”.

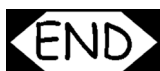
- **Jarzmo:**
 - rodzaj uprzęży dla bydła roboczego (wołu) w postaci drewnianej ramy zakładanej na kark zwierzęcia,
 - ciężkie, skrzącyce jarzmo,
 - ciężar, brzemień, pęta, niewola, jarzmo poddaństwa,
 - cierpieć, jęczeć w jarzmie niewoli.

A Jezus mówi:

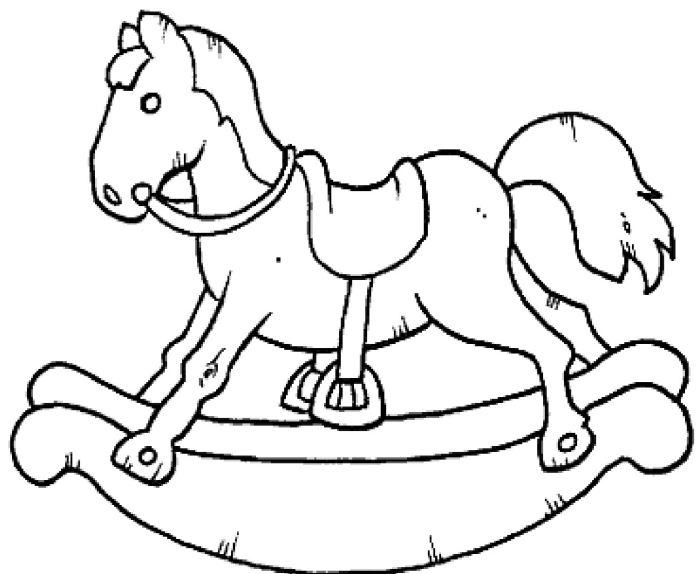
• Mt 11,29-30: „Weźcie moje jarzmo na siebie i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemie lekkie”.

• Pan Jezus wyzwolił nas z grzechu i niewoli śmierci, dlatego kiedy się Jemu oddajemy, nie powinniśmy się czuć jakbyśmy byli niewolnikami i wszystko robili pod przymusem, albo jęczeć, narzekać z rana, jakbyśmy na karku mieli jarzmo, że idziemy na spotkanie z Nim we Mszy świętej.

• Człowiek nawrócony, wyzwolony z jarzma grzechu jest radosny, idzie za Jezusem z radością i wdzięcznością, jak apostołowie, którzy zostawili wszystko i poszli za Jezusem, oddając za Niego własne życie.

26

przyjęcie Pana Jezusa, drzwi, kołatanie, Nazaret

- 1) Jr 1,1-4.17-19
- 2) 1 Kor 12,31-13,1-13
- 3) Łk 4,21-30

• Temat:

Jezus stoi u drzwi i kołacze.
Czy przyjmę Go, czy nie?

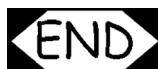
• Akcja

Scena: jedno z dzieci wychodzi za drzwi do zakrystii.

- Puk, puk, kto tam?
- To ja, wpuścisz mnie?
- Nie! Nie wiem, kim jesteś – z nieznajomymi nie rozmawiam?
- Ależ to ja, ksiądz.
- A skąd mam wiedzieć, nie widzę Cię!
- No to wpuścisz, czy nie, proszę?!
- Nie!
- Ale słuchaj, to ja, Pan Jezus – wpuść mnie!
- Nie! Nie wierzę, ty tylko ładnie mówisz, z pewnością Nim nie jesteś!
- Wpuść, to się przekonasz!
- Nie! I już...

- ◆ Dlaczego ludzie nie chcieli przyjąć Pana Jezusa?
- ◆ Co im powiedział, że Go nie przyjęli?
- ◆ Jak to okazali, co takiego chcieli zrobić Jezusowi, żeby pokazać, że Go nie chcą u siebie, w swoim mieście – Nazarecie – a więc w rodzinnym mieście Jezusa?

Dlaczego Jezus przeszedł pomiędzy nimi i się oddalił – czy oni Go po prostu zostawili, czy też Jezus zrobił coś takiego, że Go w ogóle nie tknęli, pozostawili w spokoju? – wnioski dzieci i korekta prowadzącego.

27

smak soli, światło, dawać dobry przykład, dobre uczynki, Dzień Chorych

- 1) Iz 58,7-10
Ps 112(111)
- 2) 1 Kor 2,1-5
- 3) Mt 5,13-16

• Rekwizyty:

– sól: nadaje smak pokarmom, czyni je smaczniejszymi, zachowuje od zepsucia. Była ona symbolem mądrości Bożej. W Starym Testamencie obowiązywał przepis, że wszystko, co ofiarowano Bogu, miało zawierać sól (moc konserwująca, zachowująca przed zepsuciem);

– światło na świeczniku: było pierwszym dziełem Boga podczas stwarzania (Rdz 1,1-5). Jest ono symbolem samego Pana, Niebios i Życia. Natomiast ciemności oznaczają śmierć, piekło, nieporządek i zło;

– czapeczki (dla przedszkolaków), by pokazać dzieciom, że w Kościele chrześcijanin trzyma czapkę w ręce, że chodzi z głową odkrytą, że nie przykrywa czapką głowy i oczu przed innymi, by nic nie widzieć, że nie jest tak jak światło przykryte korcem.

- Akcja: przedszkolak z czapką zsunietą na oczy.

- ◆ Czy będzie coś widział?
- ◆ Co dobrego ma do zrobienia i czy z czapką na oczach uda mu się tego dokonać?

• Sól – tracąc swój smak – na nic się nie przyda, „chyba że na wyrzucenie i podeptanie przez ludzi”. Często mówimy: „jestem do niczego”. Kiedy chrześcijanin jest „do niczego”?

• My jesteśmy – światłem świata. Światło stawia się na świeczniku, by świeciło wszystkim wchodzącym do domu. Mamy świecić dobrym przykładem, aby było widać nasze dobre uczynki, by ludzie chwalili nie nas, ale Ojca naszego w niebie.

◆ Czy będziemy zakładać czapki na oczy, by nie widzieć biednych, potrzebujących i chorych wokół nas? – Nie. Tym bardziej że 11 lutego obchodzimy Światowy Dzień Chorych. Pomyślmy o chorych dzieciach. Jak możemy im pomóc?

- ◆ Czy możemy się im na coś przydać?
- ◆ Czy pozwolimy, byśmy jak ta zwiertzała sól stracili smak i stali się nieprzydatni, bezużyteczni, nikomu nie pomocni?
- ◆ Czy pozwolimy, byśmy byli „do niczego”?
- ◆ Czy chrześcijaninowi wolno się ukrywać?

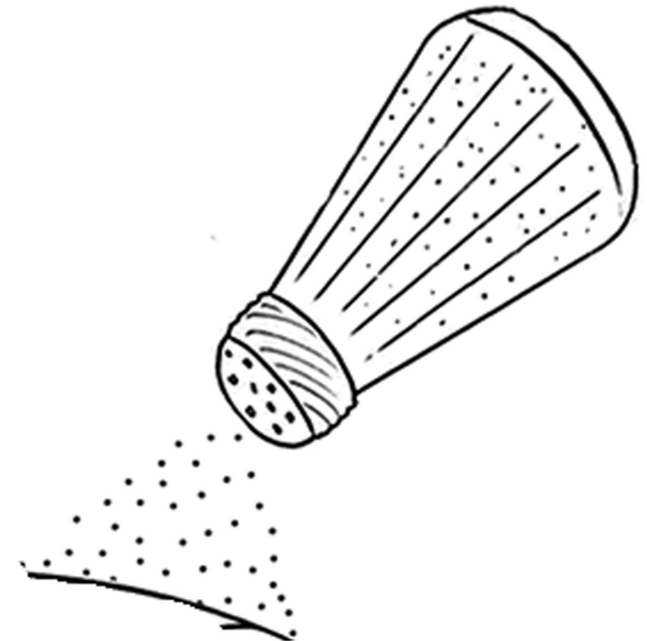

• Modlimy się więc za chorych, odwiedzamy ich.
• Dzieciom przynosimy do szpitala (czy też do łóżka, gdy są w domu): zabawki, uśmiech, dobre słowo (najważniejsza jest dla nich nasza obecność), pomagamy im przy jedzeniu, przynosimy smakołyki, jeśli mogą je jeść. Pocięszamy, opowiadamy bajki, gdy nie mogą zasnąć, bawimy się z nimi, staramy się być przyjaciółmi. A na ulicy je pozdrawiamy, i nigdy się z nich nie śmiejemy, by im nie sprawiać przykrości, ale staramy się je traktować normalnie. Pamiętajmy, że Jezus traktował chorych z miłością.

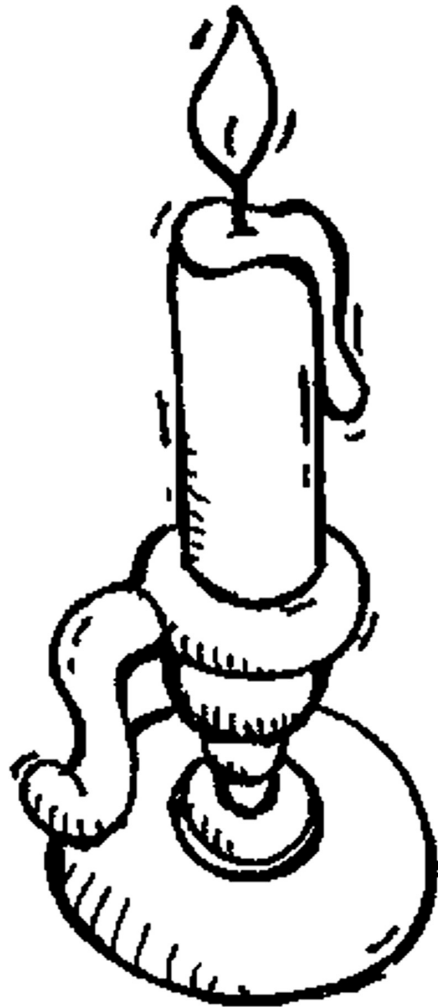

• Starszym (dziadkom, babciom) pomagamy, przynosząc zakupy, podając to, czego potrzebują, rozmawiamy z nimi, pamiętamy o nich, pisząc do nich kartki i robiąc dla nich laurki... w tramwaju i autobusie ustępujemy im miejsca.

• Staramy się być dobrzy dla wszystkich chorych.

Choroba, ufność, Dzień Chorych, sakrament umocnienia (namaszczenia) chorych, łaska Boża, wspólna modlitwa

1) Jr 17,5-8

Ps 1

2) 1 Kor 15,12.16-20

3) Łk 6,17.20-26

Wprowadzenie do homilii – scenka u lekarza pediatry.

• **Rekwizyty:**

- biały fartuch, słuchawki lekarskie, aparat do mierzenia ciśnienia, łyżeczka do obejrzenia gardła albo latarka,
- krzesła dla pacjentów i stół dla doktora (i krzesło).

• **Akcja:** Doktorek i Dyzio (albo Zuzia):

- Dyzio: *Doktoru, boli mnie gardło!*
- Doktorek: *O! Dyziu, jakie masz wielkie migdały! Trzeba je będzie wyciąć.*
- Dyzio: *Ale brzuch także mnie boli... tu, z prawej strony!*
- Doktorek: *Ojej! To pewnie wyrostek robaczkowy. Także go wytniemy!*
- Dyzio: *Doktoru! Głowa też mnie boli!*
- Doktorek: *Ojej! Jaką ty masz rozpaloną głowę, chodź zmierzmy temperaturę i ciśnienie, bo widzę, że jesteś bardzo osłabiony!*
- Dyzio: *Ale nie wytnie mi pan migdałów i wyrostka-robaczka?*

– Doktor: *Oczywiście, że nie, ale pod warunkiem że przestaniesz udawać i pójdziesz do szkoły, bo już koniec ferii!*

– Dyzio: *No dobra, już pójdę!*

◆ Jaki dzisiaj obchodzimy dzień? (Światowy Dzień Chorych)

◆ Pytanie do Doktora: kto to jest pediatra? Czym się zajmuje? Kto łatwiej znosi ból: dorośli czy dzieci? Czy są lepszymi pacjentami od dorosłych? Na jakie choroby najczęściej zapadają dzieci?

• Jest to okazja, by pamiętać o chorych kolegach i koleżankach, by ich odwiedzać, by przynieść im słowo pociechy, a może jakieś owoce do jedzenia lub jakąś zabawkę, by się nie nudziły, a przede wszystkim by się razem z nimi pomodlić o zdrowie dla nich, albo poprosić księdza, by przyszedł i się pomodlił z całą rodziną... chodzi o to, by nie bać się prosić księdza do chorego. A może choruje ktoś z rodziców albo babcia czy dziadek...

• A czy Pan Bóg choruje? Czy musi chodzić do lekarza? (Nie, On sam leczy, chociaż Jezus był dzieckiem i jak każde dziecko – na pewno trochę nieraz się przeziębiał, ale dzięki łasce Bożej i opiece Mamusi (Maryi) oraz Józefa szybko wyzdrowiał... Rozumiał, co to znaczy chorować, cierpieć i dlatego potem leczył wszystkie choroby ludzi...)

• Chodzi o to, byśmy mieli ufność w Bogu, gdy ktoś choruje – zgodnie z tym, co mówi Księga proroka Jeremiasza, a nawet gdy ktoś bardzo zachoruje (śmiertelnie), to byśmy wierzyli, że Bóg ma moc nad zdrowymi i chorymi, nad żywymi i umarłymi, bo Jezus zmartwychwstał i żyje, jest pośród nas. Jezus błogosławi głodnym, chorym, ubo-

gim, samotnym i tym, którzy płaczą. Jezus obiecuje, że ich los się odmieni w swoim czasie.

**miłość nieprzyjaciół, modlitwa,
przebaczenie, miara**

- 1) 1 Sm 26,7-9.12-13.22-23
Ps 103,1-4.8.10.12-13
- 2) 1 Kor 15,45-49
- 3) Łk 6,27-38

Dodatkowo: *Lecz powiadam wam, którzy słuchacie: Miłujcie waszych nieprzyjaciół; dobrze czyńcie tym, którzy was nie-
nawidzą; błogosławcie tym, którzy was przeklinają, i módlcie się za tych, którzy was oczerniają (Łk 6,38). Dawajcie, a będzie wam dane; miarę dobrą, natłoczoną, utrzęsioną i opływającą wsypią w zanadru wasze. Odmierzają wam bowiem taką miarą, jaką wy mierzycie (Łk 6,27-28).*

• **Rekwizyty:**

- jajko wielkanocne (otwierane) – a w środku kurczaczek, gdy zamknięte, to na nim też kurczak, tylko większy i z książką,
- anioł z księgą,
- miara,
- lupa.

- Jak trudno jest dostrzec wiele drobnych rzeczy...
- Jak trudno jest wszystko prawidłowo wymierzyć, a jak trudno jest być sprawiedliwym, jeśli nie ma się odpowiedniej lupy. Trudno jest spojrzeć na bliźniego właściwie, jeżeli nie ma się odpowiedniej lupy – a jest nią MIŁOŚĆ.

- Jaką miarą mierzycie, taką wam odmierzą.
- Opowiedzieć historię króla Saula i Dawida, którego król prześladował z zazdrości, o tym, że Dawid pokonał olbrzymiego Filistyna Goliata, a Saul rzucał oszczepem w Dawida, pragnąc jego śmierci.

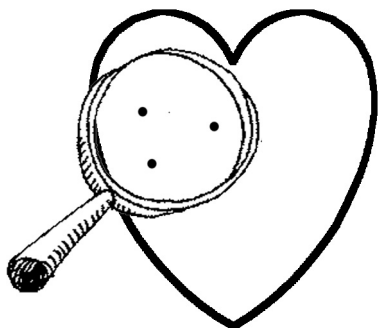
• Saul i Dawid – Czy Dawid odmierzył (oddał) Saulowi? Czy mu się odpłacił? Czy zemścił się na nim? Nie uczynił tak, chociaż Saul stał się wrogiem Dawida i prześladował go jak nieprzyjaciela.

♦ Czy Pan Jezus ukarał (zabił) tych, którzy Go ukrzyżowali? Bo w bajkach (dobranockach, filmach animowanych) pokazują, że trzeba się mścić na tych, którzy nam coś złego zrobili...

• A Jezus modlił się o przebaczenie dla swoich prześladowców, „bo nie wiedzą, co czynią” – tak modlił się właśnie do Ojca.

30

serce, słowa, myśli, belka w oku, pozostawanie w błędzie, ocenianie drugiej osoby

- 1) Syr 27,4-7
Ps 92(91)
- 2) 1 Kor 15,54b-58
- 3) Łk 6,39-45

• **Temat:** Z obfitości serca mówią usta, czyli to, co masz w sercu, to znajduje się na twych wargach; twoja mowa cię zdradza...

• **Rekwizyty:**
– sito do przesiania dwóch składników – tak, by coś grubszego zostało w nim jako nieprzesiane,
– naczynia, do których będziemy przesiewać i kubek, z którego będziemy sypać,
– belka (kawałek surowego drewna; wyszukać w miejscu zgromadzenia prostopadłe elementy stropu przypominające belkę podtrzymującą strop) oraz źdźbła trawy (oryginalnie – zamiast tzw. drzazgi).

♦ Czy dziecko może rozmawiać (mówić) z pełną buzią jedzenia?
– Może, tylko że wszystko mu z niej wyleci: mama będzie prała chusteczkę lub sweterek – tutaj: to, co w buzi – to i na bluzeczce, na ubranku.
– A Pan Jezus mówi inaczej: *co w serduszkach, to i na twych ustach, czyli że to, co myślisz lub to, co czujesz, to w swej mowie to wyrażasz, to inni to słyszą, jak mówisz.*

• *Gdy przesiewa się sitem, zostają odpadki. Podobnie pokazują się błędy człowieka w jego rozumowaniu. Ile razy pomylimy się, sądząc ludzi, myśląc o nich źle, i mówimy o tym – i mylimy się często, a potem się wstydzimy. Gdy coś złego powiesz w przedszkolu na swoją koleżankę lub kolegę, np. że ci ukradła zabawkę lub kredkę, a potem okaże się, że sam zapomniałeś, gdzie ją położyłeś, i jest ci wstyd, trzeba przeprosić za to, bo w ten sposób krzywdzimy innych.*

• *Jak możesz mówić swemu bratu: „Bracie, pozwól, że usunę żdźbło / drzazgę, która jest w twoim oku”, gdy sam belki w swoim oku nie widzisz?*

♦ *Czy nie oszukujemy samych siebie, gdy chcemy innych poprawiać, zmieniać, a sami pozostajemy w błędzie i nie zmieniamy się (chyba że na gorsze, zamiast na lepsze)?*

• *Rodzice nam mówią, że najlepiej posprzątam pokój odkurzaczem, a my np. bierzemy miotłę do ręki i zamiatamy nią dywan – będzie czystszy, niż wtedy gdybyśmy użyli odkurzacza (kto ma rację, kto wie lepiej)? Ile razy dzieci mówią: tak nie, ja sam, ja umiem lepiej, a ty nie umiesz (do rodziców)...? – albo gdy starsza siostra lub brat coś zrobi, albo chce coś naprawić (dzieci w ogóle uwielbiają naprawianie), a dziecko leci na skargę do mamy: „mamo, a on zrobił to a to...” – tak jakby samo wiedziało lepiej, jak być powinno.*

31

Słowo Boże, dom na skale, posłuszeństwo, otwarte i słuchające serce, przykazania, zbawienie

- 1) Pwt 11,18,26-28
Ps 31(30)
- 2) Rz 3,21-25a.28
- 3) Mt 7,21-27

- Wczoraj był Dzień Dziecka.

- Domek (lego) i karty.

- Dom na skale, trwały, stabilny, mocny, oraz domek z kart, trudny do zbudowania i do utrzymania, szybko upada.

- Rodzice wiedzą, jak trudno jest dziecku zrozumieć to, że kogoś ma słuchać, że są jakieś zasady, umowne ścieżki postępowania, przykazania, które dziecko i tak rozumie jako zakaz, jako coś, co je ogranicza... Ale jeżeli zakazów nie ma, to wiedzą także, na kogo dziecko wyrasta, że karłowacieje duchowo, aż w końcu staje się kimś obcym, a nawet groźnym czy niebezpiecznym...

• Dzieciom trudno jest zrozumieć, że muszą uczyć się przykazań, chodzić określonymi ścieżkami, ani w prawo, ani w lewo.

• Możesz mówić do ludu: „Weźcie sobie moje słowa do serca i do duszy”.

DOMEK Z KLOCKÓW *LEGO* – ponieważ jest mocny, solidny – symbolizuje życie każdego z was, życie oparte na Bogu.

DOMEK Z KART – zdarza się, że życie jest kruche i chwiejne jak domek z kart albo domek zbudowany na piasku.

• Słowo Boże trzyma te klocki, gdy przyjdzie wiatr albo wichura czy tornado albo cyklon. Domek może się zatrzęsie, ale będzie stał, a ludziom w nim nic się nie stanie, przeżyją...! A jeżeli trochę ucierpi, to jednak ludzie ci będą mogli zacząć życie od nowa.

– Tak samo jest z życiem waszych rodziców, z małżeństwem.

– Bóg daje siłę, by zacząć od nowa – bo dom jeszcze stoi!

– Słowo Boże trzyma te klocki naszego życia, ten nasz dom, ale także sprawia, że jesteśmy ocaleni, bo kto słucha Boga, ten się zbawia, czyli uzyskuje usprawiedliwienie, bo uwierzył Bogu.

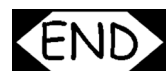

• Trzeba więc przyłgnąć sercem do Jezusa (słuchać Jezusa), tak przyłgnąć do Niego jak do Skąty (bo Jego Słowo i Moc Jego Krwi trzyma nas razem, trzyma przy

życiu, tworzy z nas jedną rodzinę, scala nas, zbawia). Kto spełnia wolę Jezusa, ten będzie zbawiony.

• Są tacy ludzie, którzy dużo rzeczy robią, wszędzie naokoło chcą świat naprawiać, tylko nie w sobie, wszędzie widzą zło, tylko nie w sobie, udzielają się wszędzie jako aktywiści (działacze), a zaniedbują swoje podstawowe obowiązki życiowe, np. względem rodziny. Czy oni opierają swoje życie na Jezusie? (Skale) Czy może na piasku? (na sobie, na pieniądzech, na karierze) Co trzeba zrobić, co wystarczy, by robili? (uszy...)

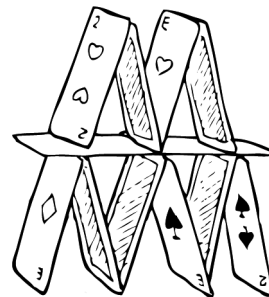

• Słuchać Słowa Jezusa! Mieć otwarte uszy i serce.

Budujemy...

Budujemy Kościół Boży między nami, między ludźmi.
Budujemy Kościół Boży na całym świecie. (3x)

Trójca Święta, tajemnica, stworzenie, odkupienie, uświęcenie, dary Ducha Świętego

- 1) Prz 8,22-31
Ps 8
- 2) Rz 5,1-5
- 3) J 16,12-15

• Temat:

Tajemnica Trójcy Przenajświętszej – Jeden Bóg, a różne Trzy Osoby. Jezus nam objawił, że ma Ojca i że Jego Ojciec i Jezus, Syn Ojca, posyłają do nas Pocieszyciela, którym jest Duch Święty. Działanie Osób Bożych: Jak i kiedy działają Ojciec, Syn i Duch Święty?

• Rekwizyty:

– sznurek (i coś do zakrycia miejsca splątania – węzła, np. taśma klejąca albo – lepiej – plaster medyczny) albo cingulum. Zrobić tzw. węzeł Boromejski (tak ułożony, by był bez początku i bez końca, symbolizując jedność i nierozzerwalność).

- ◆ Czy da się go rozwiązać, nie zrywając supełka? (Nie)
- ◆ A czy Tajemnicę Boga da się rozwiązać tak, jak np. rachunek matematyczny $1+2=3$ lub $2+2=4$?
- ◆ Pan Bóg sam daje nam się poznać, sam odkrywa przed nami KIM naprawdę JEST.

– wymalowane (symbolicznie) na białym 7 dni stworzenia, Narodzenie Pana Jezusa, Jego Męka, Śmierć i Zmartwychwstanie, Zesłanie Ducha Świętego;

– może być liść koniczyny (historia św. Patryka) albo obraz Rublova (Trzech Aniołów).

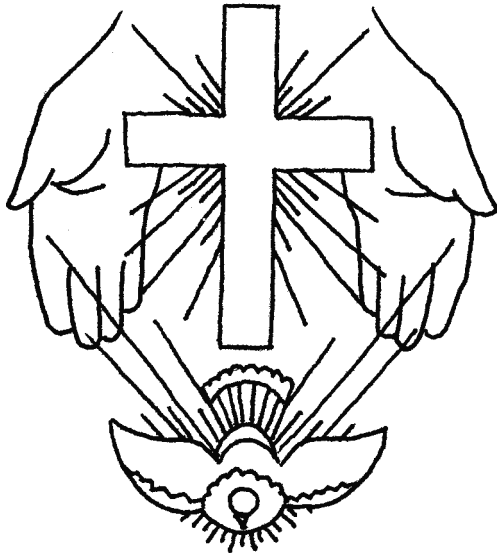

◆ Kto stworzył fruujące ptaszki, rośliny, drzewa, owoce, zwierzątka, ciebie i mnie? (nasz Ojciec Bóg!)

◆ Kto nam dał swojego Syna? Czego On dla nas dokonał na Krzyżu? Co Jezus czynił, gdy był na ziemi, i potem, gdy ukazał się apostołom jako Zmartwychwstały?

◆ Kogo posłał nam Jezus od Ojca i od siebie, aby był naszą radością, i aby dał nam wspaniałych 7 darów?

◆ Jak nazywa się Bóg, który jest jednością Trzech Osób Bożych działających wspólnie dla naszego dobra, dla naszego zbawienia? (Trójca Święta)

szczerze wyznanie, przebaczenie, odpuszczenie grzechów, przypowieść, krzywda innych, zawiść, egoizm, kradzież, podstęp

1) 2 Sm 12,1.7–10.13

Ps 32(31)

2) Ga 2,16.19-21

3) Łk 7,36-50.8,3

• **Temat:**

Boże przebaczenie. Jezus odpuszcza grzechy.

• **Rekwizyty:**

– kubek (miska), łyżeczka, butelka ze smoczką i napojem, chleb, owieczka, posłanie (legowisko), wyprawiona skóra z owcy lub barana, serduszko.

• **Akcja:**

– Pan Jezus opowiedział Szymonowi przypowieść, by lepiej zrozumiał, co to znaczy kochać więcej, gdy ktoś nam przebaczy,

– prorok Natan też opowiedział Dawidowi przypowieść po to, by przyznał się do grzechu i by mógł mu przekazać słowa Bożego przebaczenia. Dlatego opowiem wam i ja to, co opowiedział Natan Dawidowi, a czego dzisiaj nie usłyszeliśmy (fragment, który poprzedza nasze dzisiejsze czytanie z Drugiej Księgi Samuela).

♦ Jak nazywa się sytuacja, gdy ktoś popełni zło? (grzech)

Przypowieść o bogaczu, który miał wiele owiec oraz bydła, i o biedaku, który miał synów i córki, ale za to tylko jedną umiłowaną owieczkę, która jadła z jego miski, piła z jego kubka, spała na jego pościeli... (pokazuję kolejno na rekwizytach harmonię między biedakiem a owieczką, wszystkie czynności, o których mówi tekst biblijny).

Bogacz miał gościa i zamiast przyrzadzić dla niego ucztę z owiec swego stada, wziął biedakowi owieczkę i... tu pokazuję skórę oraz serduszko, które już „nie pika”, by dać do zrozumienia, co zrobił z nią bogacz. Dzieci mają to nazwać! Potem dzieci niech dotkną skóry, sierści, by zobaczyć, czy jest przyjemna w dotyku – niech pomyślą, że bogacz był z niej zadowolony, a biedak płakał z powodu straty owieczki.

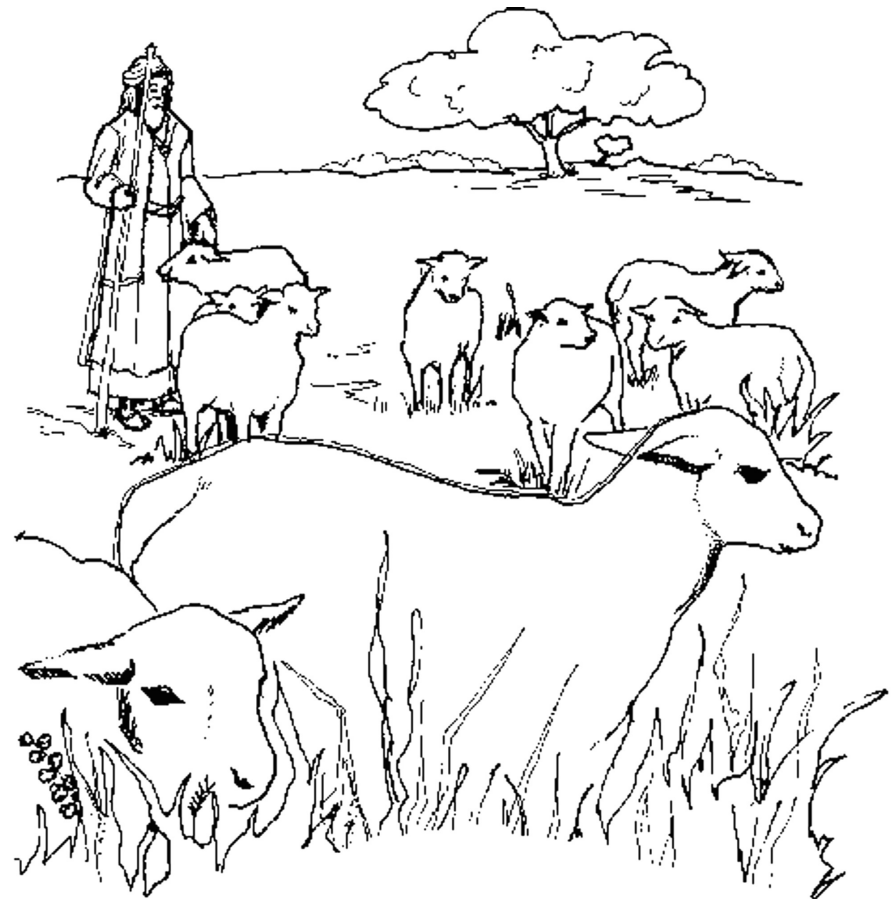
• Dawid osądził ten czyn, zawyrokował o winie i śmierci tego bogacza. Sprytny Natan odrzekł jednak, że to Dawid jest tym człowiekiem.

• Dawid wyznaje swój grzech. Tą owieczką była żona Uriasza Chetyty, którą sobie Dawid podstępnie wziął, wiedząc, czyją jest żoną. A żeby ją sobie wziąć, zabił Uriasza (spowodował jego śmierć).

• Natan ogłasza mu ulaskawienie, darowanie grzechu, ocalenie przed śmiercią (jednak dziecko Batszeby umiera, by Dawid pamiętał o śmiertelnym grzechu).

• Zwłaszcza do dorosłych (do waszych rodziców): nie wolno brać niczyjej owieczki (ani podstępem, ani w żaden inny sposób), bo wtedy robi się ogromną krzywdę dzieciom, to tak jakby się kogoś zabijało, raniąc czyjeś serce, czyjąś miłość. Wtedy dzieci płaczą i są nieszczęśliwe. Módlmy się o przebaczenie dla tych, którzy ranią i o dużo mocy i łaski dla tych, którzy są zranieni, którzy płaczą z powodu straty najbliższych.

**Trójca Święta, koniczyna, świątynia,
rodzina, Królestwo Niebieskie, Duch Święty,
stan łaski, oczyszczenie**

- 1) Wj 34,4b-6.8-9
Ps, Dn 3
- 2) 2 Kor 13,11-13
- 3) J 3,16-18

• Święty Patryk tłumaczył Irlandczykom tajemnicę Trójcy Świętej na przykładzie koniczynki.

• Różne Osoby Boże pełnią różne misje, funkcje:
– Bóg Ojciec – Stwórca, stwarza, Bóg Syn – zbawia (dlatego mówimy o Nim nasz Zbawiciel lub Odkupiciel), Bóg Duch Święty – Uświęciiciel, uświęca (dzieło Miłości).
– Ale uwaga! Kiedy Bóg stwarza, czyni to m.in. Słowem, mocą Ducha. Czyni to zawsze Jeden Bóg, choć poszczególnym Osobom możemy przypisać różne formy (sposoby) działania. To jest Tajemnica jedności i zarazem odrębności.
– Rodzina – mama, tata i owoc ich miłości, dzieci, z tą różnicą, że Bóg Ojciec nie ma swych rodziców, nie ma nikogo, kto by Go stworzył, bo to On stwarza. Syn zaś ma Ojca, a Duch Święty jest Miłością Ojca i Syna.

♦ Jak poznajemy działanie Trójcy Świętej w naszym życiu, skąd wiemy, że Ona istnieje i w nas działa? (zamieszkanie Trójcy Świętej w duszy)

• *Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy u niego przebywać* (J 14,23) – powiedział Jezus.

• Trójca Święta mieszka w nas *tak jak w świątyni* (1 Kor 6,16.19), bo jesteśmy ochrzczeni, ale – uwaga – wtedy kiedy jesteśmy w stanie łaski uświęcającej, ta świątynia jest godnym mieszkaniem dla Boga.

• Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty jest z nami wszędzie: w przedszkolu, domu, kościele, na ulicy, w pracy (rodzice), kiedy uprawiamy sport lub odpoczywamy... w zdrowiu, w chorobie, w szczęściu i gdy czujemy się nie-szczęśliwi, gdy nam jest źle...

• W drodze (która jest naszym życiem) do Trójcy Świętej, za przewodnika i Nauczyciela mamy Ducha Świętego. Jezus mówi o Nim: *Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Poczyciela da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy; którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi, ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie. Nie zostawię was sierotami: Przyjdę do was.*

To odnosi się do ochrzczonych, a szczególnie do tych, którzy chcą żyć blisko Jezusa.

• *Wam dano poznać tajemnice Królestwa niebieskiego!* (Mt 13,11).

• Jeżeli się nie staniemy jak dzieci i nie przyjmujemy Królestwa z prostotą jak dzieci, to nie wejdziemy do niego, mówi Jezus, bo do takich ono należy.

• *Wiedźcie* – mówi Jezus – *że Królestwo Boże w was jest* (Łk 17,21).

• Radujmy się, bracia – bo Bóg w nas mieszka – dlaczego są tacy, co się nie radują?

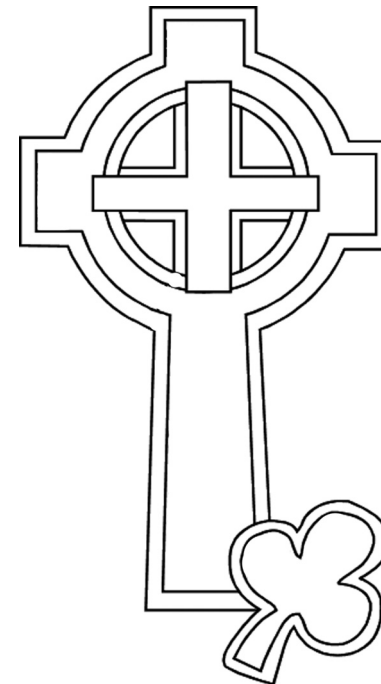
• W tym „bezcennym miejscu” – w duszy jaśniejącej dzięki łasce, przebywa, mieszka, *zamieszkuje* z nami Bóg: Ojciec, Syn i Duch Święty.

• Chrześcijanin (noszący imię wyznawcy Chrystusa) rozpoczyna swe życie w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego; w to samo imię żegna się z tym światem, aby zjednoczyć się z Trójjedynym Bogiem.

• Prośmy Ducha Świętego o oczyszczenie serca, byśmy mogli oglądać Boga i już tutaj kosztować radości spotkania z Nim.

• Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu...

**czyste i brudne naczynie, oczyszczenie,
grzech, dobro, zło**

- 1) Pwt 4,1-2.7-8
- 2) Jk 1,17-18.21b-22.27
- 3) Mk 7,1-8.14-15,21-23

• **Rekwizyty:**

- kubki, łyżeczki, miska, mydło, ręcznik, szczoteczka do zębów, nutella (słoik), granat (napój w formie granatu), płyn do mycia naczyń, śliniaczek
- jedne naczynia mają być czyste, a inne brudne.

Nawiązanie kontaktu:

- ◆ Do czego służą poszczególne rzeczy? (dzieci odpowiadają)
- ◆ A do czego służy nutella? (dzieci odpowiadają: do jedzenia, do smarowania!)
 - Nie, nutella służy do brudzenia waszych ślicznych koszulek, sweterków itp. Dlatego trzeba używać śliniaczka.
- ◆ A co robili faryzeusze i kiedy?
- ◆ Czy o takie brudne rzeczy (czyste i nieczyste rzeczy) chodziło Jezusowi?
 - ◆ Skąd pochodzi prawdziwy brud?
 - ◆ Jaki konkretnie brud Jezus wymienił? Jak go nazwał?
 - ◆ Jak się oczyścić (czy mydłem albo płynem, na który rodzice mówią „Ludwik”)? Jak unikać grzechu?

• Mamy czynić dobro, a unikać zła. Oczyszcza nas Słowo Jezusa, wyznanie Mu swoich win, Jego przebaczenie, kontakt z Nim, spotkanie Go i przyjęcie do serca.

• Pan Bóg mówi: *Ten lud czci mnie tylko wargami, lecz sercem swym daleko jest ode Mnie* (Mt 15,8).

36

ubóstwo, wygląd zewnętrzny, ocenie drugie osoby

- 1) Iz 35,4-7a
- 2) Jk 2,1-5
- 3) Mk 7,31-37

• **Rekwizyty** do inscenizacji w oparciu o Jk 2,1-5 (o honorach na ucztach dla bogatych i ubogich):

– skrzydła anioła, korona i berło/jabłko dla króla, widły i rogi dla diabła, eleganckie ubranie/garnitur, piękna sukienka wieczorowa, stare ubranie/brudne/przetarte.

• **Postacie:**

– dziecko ubrane/wymalowane na czarno (mogą być różki i widełki) jako przedstawiciel ludzi złych albo wprost diabełek,

– dziewczynka ze skrzydłami ubrana na biało z rozpuszczonymi włosami jako przedstawiciel dobra albo wprost anioła,

– chłopiec z koroną na głowie, z berłem i jabłkiem w ręku (insygnia władzy królewskiej) jako przedstawiciel bogatych, mających władzę najwyższą,

– para: chłopiec ubrany w piękny garnitur (smoking) i dziewczynka ubrana w piękną, długą suknię z kolczykami, naszyjnikami (dużo świecidełek), może być wymalowana – jako przedstawiciele tych, co mogą i lubią się dużo bawić,

– chłopiec w starym, wyświechtanym ubraniu (uwaga: musi być ochotnik; trzeba bardzo delikatnie z doбором oso-

by, by nikogo nie urazić ani nie przylepić nikomu „łatki”)
– jako przedstawiciel ubogich,
– jedna osoba udająca głuchoniemego z Ewangelii.

Pytania:

- ◆ Gdybyś miał wybrać sobie przyjaciela, z kim chciałbyś spędzać czas, bawić się, iść do kina, na lody?
- ◆ Gdy dzieci i dorośli będą najczęściej mówić o aniołku, to zwrócić uwagę na ubogiego, który stoi zupełnie z boku („na marginesie”).

- A jeżeli byłaby to osoba dorosła: którego z nich chciałbyś mieć za wujka/ciocie?
- A dorośli: z kim chciałbyś robić interesy, pracować, przyjaźnić się, do kogo zwróciłbyś się w potrzebie, kogo uczyniłbyś swym powiernikiem; komu powierzyłbyś swoje dobra, albo opiekę nad kimś ukochanym; z kim chciałbyś, aby przebywało twoje dziecko (bawiło się, uczyło się); do kogo byś się zwrócił w sytuacji bez wyjścia?; gdzie posadziłbyś każdego z tych gości na przyjęciu, na weselu swej córki/syna?

END

- A o kim zapomnieliśmy? – o tym ubogim – on tu jest najważniejszy! Nie można czynić względów, patrząc na wygląd zewnętrzny osoby. Tak samo z tym głuchoniemym z Ewangelii. To na niego Jezus zwrócił uwagę.

37

**nienawiść, miłość do Pana Jezusa,
relacja z najbliższymi, rozłąka – rozstanie,
bezpieczeństwo, zaufanie, powrót**

- 1) Mdr 9,13-18b
Ps 90(89)
- 2) Flm 9b-10.12-17
- 3) Łk 14,25-33

• Problem:

- jak wytłumaczyć dzieciom, że tylko wtedy, gdy będą miały w nienawiści kogoś bliskiego, będą mogły iść za Jezusem?
- NIE. On tylko mówi o tym, że Jego bardziej trzeba kochać, nawet od taty czy mamy, czy siostry, czy brata.

• Rekwizyty:

- miś i poduszka albo lalka dla dziewczynki, szalik, czapka.

• Osoby:

- Mama trzymająca dziecko za rękę i niejako ciągnąca je za sobą (śpieszy się bardzo, by zaprowadzić je do przedszkola, do szkoły); albo mały ministrant, którego mama prowadzi do kościoła.

- ◆ Co dzieci robią, gdy rano muszą pójść do przedszkola?
- ◆ Dziecko musi wstać rano o 6.00, ubrać się, szybko zjeść, płaczą, chcą spać jeszcze, zimą jest zimno na dworze, często chorują, udają, że są chore, by nie iść.

- **Akcja:**
– dziecko z misiem lub lalką pod pachą, aby zabrać kawałek domu ze sobą, coś co przypomina dziecku bliskich, by czuło się bezpieczne – idzie za rękę z mamą do przedszkola.

- **Wniosek:** Tak samo jest z pójściem za Jezusem – trzeba rozstać się z tymi, których się kocha, by móc być z Jezusem, którego kochamy jeszcze więcej, by być tam, gdzie On, by pójść tam, gdzie jest On. A wtedy łatwiej się wraca do tych, których się kocha, ale już w Jezusie, przez Niego.

- Żeby pójść za Jezusem, trzeba mieć odpowiedni stosunek do najbliższych. Ewangelista użył tu takiego zwrotu: „mieć w nienawiści”. Znaczy to tyle, że mamy umieć rozstać się z najbliższymi, pozostawić ich dla Jezusa, z miłości większej do Jezusa. Chodzi o to, by miłość do najbliższych nie przesłaniała głosu i miłości Jezusa.

- Jeżeli ktoś chciałby iść za Jezusem, a nie posłuchałby i nie stosował w swym życiu Jego słów, to szybko odszedłby od Jezusa. Trzeba mieć siły, by iść za Nim, a nie za tym, co świat proponuje.

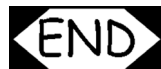
- Trzeba usiąść i obliczyć środki (siły, miłość) na budowę.

- ♦ Jak podzielić te środki na Jezusa i na budowę? A ci, którzy nie są w zakonie, ale w małżeństwie, jak mają dzielić tę miłość do najbliższych i do Boga – czy na pewno muszą ją „dzielić”?

- Trzeba poprzez Boga kochać innych.

- Co się dzieje, kiedy Bogu nie dajemy wszystkiego? (brakuje nam sił i sięgamy życiowego dna)
- Kiedy Jemu oddajemy wszystko, On zwraca nam to stokrotnie.

Gdy idziemy poprzez świat

1. Gdy idziemy poprzez świat – chwalmy Boga,
W każdym miejscu, w każdy czas – chwalmy Boga
Nie ma w życiu zbędnych dni, każdy chwila ważna jest,
W każdej zobacz Bożą myśl.

Ref.: Bo Bóg naszym Ojcem,
Bo Bóg kocha nas,
On szlak nam wyznacza
I sam prowadzi nas.

2. Gdy nam szumi górski las – chwalmy Boga,
Gdy widzimy dobry film – chwalmy Boga,
Gdy przychodzą miłe dni, to radosne dobro chwal,
Które Bóg przeznaczył ci.

**dobre uczynki, dobro, pomnażanie dobra,
serce, gniew, złość, przebaczenie**

- 1) Syr 27,30–28,7 Odpuść winę bliźniemu
- 2) Rz 14,7-9 W życiu i w śmierci należymy do Pana
- 3) Mt 18,21-35 Przypowieść o nielitościwym dłużniku

- **Rekwizyty:**
– serduszką z napisem „podaj dalej” oraz maczuga...

- **Akcja:** Konkurs na aktora: najpierw dzieci zostają poproszone, by pokazały, jak się złością, jak się gniewają – kto lepiej pokaże.
 - Potem dowiadują się: że tak naprawdę to one też tak się złością i gniewają, są takimi aktorami.
 - Akcja z serduszkami – „podaj dalej”, rozpocząć łańcuch dobra pomnożonego przez dwa. Serce zamiast maczugi.

- Kto chce być aktorem? Kto umie naśladować? Kto zagra dziecko, które się złości albo gniewa, albo zmusza mamę czy tatę do kupienia auta albo lizaka, albo loda? Spróbujcie zagrać, jak gniewa się dziecko na brata lub siostrę (co robi). Co robi dziecko, gdy mama zakazuje oglądania telewizji? A jak traktują brata-siostrę, którzy coś nam zabrali?
 - Pokażcie, jak dzieci umieją się złościć i gniewać! Co mówią?
 - „Na złość mamie odmrozę sobie uszy”.

• „Na złość mamie nie będę mył rąk” (a potem zrobi mi się coś w buzi albo brzusek będzie mnie bolał).

- Złość jest siostrą gniewu.

◆ Dlaczego ludzie się gniewają i nienawidzą innych?
– Bo nie czują się kochani;
– Bo czują się poniżeni, znieważeni (przezywani, bo ktoś im dokucza);

– Bo zazdroszczą innym ich sukcesów;
– Bo nie dostają tego, co by chcieli (zachcianki, chciwość);

– Bo czasem czują się zranieni, zdradzeni (np. koleżanka, której się ufało, wypuściła jakąś plotkę o mnie albo ktoś skłamał, ktoś powiedział coś, czego nie powinien, jakąś tajemnicę).

◆ O co Piotr pytał Jezusa?

– Ile razy mam przebaczać, jeżeli brat wykroczy przeciw mnie?

– Czy Jezus się gniewał albo złościł – a jeżeli tak, to dlaczego?

– Co myślał o tych, którzy się gniewają i złością? (zasmucał się, kazał przebaczać wrogom i sam kochał aż do krzyża)

• Co mówi przypowieść o nielitościwym dłużniku.
• Skoro Bóg nam przebacza, to i my powinniśmy przebaczyć z serca tym, którzy nam zawinili.

- „Podaj dalej” serce i pomnóż przez dwa.

39

wiara i zaufanie, istnienie Pana Boga, szczęście, dobre postępowanie, bycie uczniem Pana Jezusa, wspólna modlitwa

- 1) Iz 50,5-9a
Ps 116(114)
- 2) Jk 2,14-18; 3
- 3) Mk 8,27-35

• **Metoda:** zastosowanie pięciu zmysłów, które posiada każdy człowiek (uświadomienie dzieciom, że one istnieją).

Pytanie do dzieci:

◆ Jakie mamy zmysły i do czego one służą? – oczy (wzrok), uszy (słuch), smak (język), dotyk (ręka), zapach (nos).

• **Rekwizyty:**

– ukryty magnetofon z płytą CD,
– symulacja dźwięku „ptaszka w szafie” (chodzi o uzyskanie efektu przekonania dzieci, że on tam naprawdę jest),
– jeśli jest dostępna mała szafka (np. w zakrystii), można ją przynieść i na nią wskazać, lub na inny mebel, z którego potencjalnie dźwięk mógłby się wydobywać.

Pytania:

◆ Skąd wiesz, że on tam jest? – bo słyhać go, ale nie widać. Musisz uwierzyć temu, co słyszysz (uszy, słuch).

◆ Jeżeli go nie widzisz, czy to znaczy, że go (tam) nie ma?

◆ A Boga widzisz? (Nie!)

◆ A czy to znaczy, że Go nie ma?

◆ A jak możesz Go usłyszeć? (gdzie?)

• **II wersja** (pomocnicza) Osoba niewidoma – prowadzi ją „wyszkolony do tego pies przewodnik” – ona musi mu uwierzyć, zaufać (bo sama nie widzi – polega na przyjacielu, na tym, że go słyszy, czuje. Porusza się naprzód, opierając się na nim, na tym, że dotyka przedmioty i tak orientuje się w terenie).

• Ryba w wodzie – jako przykład wyczucia otoczenia, które nie zawsze widzi.

◆ Jak można usłyszeć Boga? (gdzie?)

– W sercu (kiedy?), na modlitwie.

◆ A więc wierzysz, że jest (choć Go nie widzisz?), bo słyszysz Go w swoim sercu i tam Go spotykasz.

◆ Czy wystarczy wiedzieć (i wierzyć), że Pan Bóg jest (istnieje?) – Nie!

◆ Czego brakuje człowiekowi, temu który wierzy (i wie, że On jest), aby w pełni był szczęśliwy?

◆ Musi (konsekwentnie) kochać Go (czcić i chwalić).

◆ Jak możesz pokazać, że kochasz Boga, w jaki sposób możesz Mu okazać miłość i wiarę? – Dobrze czyniąc – ale jak i co?

– Śpiewem, tańcem.

– Modlitwą przed jedzeniem i po jedzeniu, rano i wieczorem, w domu i w kościele.

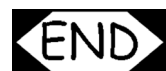
– Będąc grzecznym dla rodziców.

– Dzieląc się z innymi dziećmi słodyczami, zabawkami.

• Tak samo jak Pan Jezus i Jego uczniowie: *Jeśli ktoś chce pójść za Mną, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladowe...*

– to jest uczeń Pana Jezusa.

• Jeśli maluchy kochają Boga, to będą kochały rodziców i:

– gdy trzeba zjeść śniadanie i obiad, i kolację, to nie będą marudzić, wykręcać się, wybrzydzać, że niedobre, tylko wszystko będą jadły;

– gdy trzeba iść spać, to będą się grzecznie myły i pójdą spać;

– gdy trzeba się ubierać do przedszkola (starsze do szkoły), to założą takie ubranka, które chce mama, bo ona wie najlepiej, jakie trzeba założyć, by było dobrze.

Dorośli/rodzice będą pamiętali o wspólnej modlitwie z dziećmi, o Mszy świętej, o tym, by odpowiadać na pytania dzieci, gdy chcą się czegoś dowiedzieć o Panu Bogu, o tym, że dziecko chciałoby posłuchać bajki na dobranoc, albo że chciałoby posłuchać, co piszą w „Jasiu” lub „Dominiku”.

**miłość Chrystusa, miłość Ojca, nawrócenie,
syn marnotrawny, przebaczenie, powrót, radość,
odnalezienie, odzyskanie syna**

- 1) Wj 32,7-11.13-14
Ps 51
- 2) 1 Tm 1,12-17
- 3) Łk 15,1-32

• Chrystus nikogo nie odrzuca, ale szuka zagubionych i wzywa do nawrócenia. Ta szczególna miłość Chrystusa do grzeszników ukazuje się nam w posłudze jednania, którą sprawuje Kościół wypełniający misję samego Chrystusa. Zgromadzeni na świętej Eucharystii wnieśmy do Boga dziękczynny hymn, że nas odnalazł, tutaj przyprowadził i karmi nas, byśmy wytrwali w Jego owczarni. Umocnieni przez Pana, jesteśmy także wezwani do misji szukania zagubionych oraz zwiastowania im wielkiego Bożego miłosierdzia.

• **Rekwizyty:**

- cielak (może być krówka ze żłóbka, ale trzeba wytłumaczyć, co to jest cielątko, a co to cielec itp.);
- świnka morska oraz prosiak (w formie skarbonki albo maskotki, by pokazać, że to jest miłe, gdy służy jako zabawka, ale w rzeczywistości nie było to miłe, gdy syn marnotrawny musiał patrzeć na pożywienie świń, a sam był głodny);

– koszyczek z pieniędzmi, by pokazać zależność między cielcem a idolatrią w ogóle (że cokolwiek może być moim bożkiem, jak pieniądź u tego syna, który postawił go wyżej od swego ojca).

• **Cel:** ukazać, że tak naprawdę to ten syn, który odszedł, stracił więcej i coś bardziej cenniego niż pieniądze – stracił miłość ojca, chociaż on ze swej strony ciągle go kochał, ale tracąc tę miłość, tego już nie czuł.

– Na początku trzeba ukazać Mojżesza, który idzie na Górę Synaj, by rozmawiać z Bogiem – a lud traci miłość do Boga, zamieniając ją na cielca odlanego ze złota.

– Potem przedstawić historię syna marnotrawnego. Wyjaśnić dzieciom, co to znaczy „marnotrawić” – stracić niepotrzebnie czas, pieniądze, ale nade wszystko miłość osób najbliższych.

– Ukazać, scharakteryzować, miłosiernego Ojca, miłość Ojca, który zawsze jest wierny, kocha i czeka, obdarowuje przebaczeniem i kocha wszystkich taką samą miłością. Choć troska o zagubionego syna może sugerować coś innego.

41

wina, kara, życie wieczne, dobro, potop, szczęście człowieka, posłuszeństwo Bogu

- 1) Iz 55,6-9
Ps 145(144)
- 2) Flp 1,20-24.27a
- 3) Mt 20,1-16a

- **Rekwizyt, sytuacja:**
– chłopiec z ręką na temblaku

- **Akcja:**
– ukazanie tej sytuacji i pytanie – dlaczego to się stało, czyja to wina?

- My zazwyczaj myślimy: Bóg go ukarał.
- A może było inaczej: chłopiec może udawać, bo boi się, żeby mama albo pani w przedszkolu lub w szkole nie poprosiła go, by coś zrobił.

- To tak jak Dyzio w „Ziarnie”, który zawsze coś wymyśla, by nie iść do szkoły albo czegoś nie zrobić.
- To tak jak z robotnikami w winnicy: Czyja to wina, że stali tam na rynku, czy to Bóg ich ukarał, że się nie najęli do pracy w winnicy? Oczywiście, często zdarza się, że ktoś chce pracować, ale nie może znaleźć pracy. Ale tu chodzi o inną sytuację. Z tej Ewangelii wynika, że oni jej nie szukali, byli beczny, nudzili się, zagapili się, a dzień już mijał.

- Bardzo często za własne lenistwo czy też nieostrożność albo jakieś nieszczęście – gdyby np. nie daj Boże, ktoś naprawdę złamał rękę – ludzie obwiniają Pana Boga.

- A Bóg jest dobry dla każdego i nikomu nie robi krzywdy, każdemu też chce dać życie wieczne.

- Zdarzają się potopy, ale – jak pamiętamy – Noe wszedł do Arki, bo Bóg chciał zakończyć serię złych ludzkich czynów, przeciąć łańcuch zła, który ludzie – a nie Bóg – rozpoczęli i tak długo kontynuowali.

- Noe wchodzi do Arki; Bóg chce ocalić dobro.
- Podobieństwo – wejście do Arki i wejście do winnicy jako odpowiedź na zaproszenie Boga.
- Bóg kieruje zaproszenie – ocalenie i szczęście człowieka, jego życie, zależy od posłuszeństwa Bogu.

troska i opieka Boża, modlitwa, dziecko, ufność

- 1) Mdr 2,12.17-20
- 2) Jk 3,16-4,3
- 3) Mk 9,30-37

- **Rekwizyty:**
– zwierczak (myszka, chomik, świnka...).

- **Problemy i pytania:**

- *Pan Bóg podtrzymuje całe moje życie.*
- Kto sprawia, że rośnie trawa, warzywa, owoce, ziarno zboża, z którego wyrabia się chleb i tyle innych produktów?
- Bóg troszczy się o nas i karmi nas we właściwym czasie!
- A gdy ktoś choruje, sprawia, że rosną zioła i można skorzystać z *Bożej apteki* (i innych lekarstw).

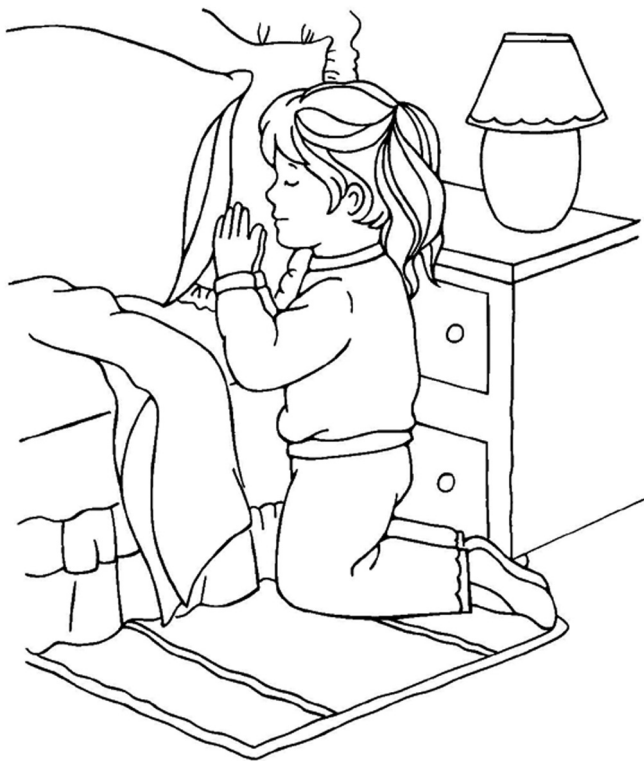

- ◆ Czyż więc Bóg nie (za)troszczy się tym bardziej o człowieka, o każde dziecko?
- ◆ Czy modlisz się o Bożą opiekę? Za kogo się modlisz? (za rodziców, za brata, siostrę, za babcię i dziadka, za Ojca Świętego, za księdza, za nauczycieli).
- ◆ Kogo Jezus stawia za wzór zaufania i modlitwy? Właśnie dzieci! Bo one nawet, gdy nie umieją się jeszcze modlić, to wołają jak umieją – *A gugu, a gugu*, a Pismo Święte mówi, że *usta dzieci i niemowląt oddają Bogu chwałę*. Dlatego Jezus mówi, że każde dziecko trzeba przyjąć, kochać i opiekować

się nim, bo przyjmując dziecko, przyjmujemy samego Jezusa i Jego Ojca...

END

• Pan Jezus też był dzieckiem i dlatego rozumie dzieci, kocha je i pragnie, by wszyscy stali się dziećmi Bożymi i by modlili się z taką ufnością jak dzieci.

43

dobra materialne, miłość Boga nade wszystko, kłamstwo, prawda, oszustwo, serce, zbawienie

- 1) Am 8,4-7
Ps 113(112)
- 2) 1 Tm 2,1-8
- 3) Łk 16,1-13

Bóg oddał nam w dzierżawę dobra materialne, byśmy używając dzieł stworzonych, mogli świadczyć miłość i służyć bliźnim. Podczas tej Eucharystii, która jest naszym skarbem, uczmy się postawy służebnej i zamieniamy to, co przemijające na dobra wieczne.

- **Rekwizyty:**
 - waga typu jubilerskiego lub taka do ważenia ludzi.

- **Problem.** Oszukujemy:
 - Boga, np. idąc na zakupy w niedzielę;
 - rodziców, np. gdy ktoś pójdzie do sklepu i weźmie sobie resztę z zakupów, a mamie lub tacie powie, że więcej zapłacił albo że resztę zgubił;
 - naród, np. gdy ludzie są oszukiwani obietnicami bez pokrycia;
 - samych siebie, np. gdy się ważymy i nie chcemy pamiętać, ile było, albo gdy kłamiemy, mówiąc, że mamy mniej lub więcej lat niż w rzeczywistości.

- **Konkretnie:**
– Oszukujemy siebie, a Bóg widzi, jaka jest prawda, ile ważą poszczególne rzeczy.

◆ Czy da się oszukać Pana Boga? Przed Bogiem trzeba będzie się rozliczyć ze wszystkiego, co uczyniliśmy, powiedzieliśmy, pomyśleliśmy itd.

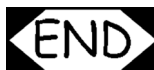
◆ Co robić, by żyć w prawdzie przed Bogiem, przed ludźmi i przed sobą samym?

◆ A jak żyć, by nie oszukując ludzi, nie krzywdząc ich, dojść do zbawienia, wiedząc, że mamy zrobić wszystko, by je osiągnąć?

• 1 Tm – św. Paweł, który był nauczycielem w wierze i prawdzie, mówi, że Bóg pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy!

• Modlitwa ma być podnoszeniem rąk czystych bez gniewu i sporu. Ręce czyste oznaczają, że w sercu nie kryje się żadne zło i ręce nasze nie są nim zabrudzone.

- Pan Jezus samego siebie wydał za nasze zbawienie.
- Pan Jezus jest prawdomównym świadkiem Ojca.

posłuszeństwo, bezinteresowna miłość, odmawianie, dobro, niedotrzymywanie słowa, przebaczenie

- 1) Ez 18,25-28
Ps 25(24)
- 2) Flp 2,1-11
- 3) Mt 21,28-32

- **Rekwizyt:**
– kosz winogron.

- **Akcja:**
– Zainteresowanie dzieci winogronami i sprowokowanie do wartościowania.

- **Pytanie:**
◆ Czy jesteśmy posłuszni rodzicom ze względu na to, co nam obiecują, czy dlatego, że ich kochamy?
◆ Czy robimy coś dlatego, że mama nam obiecała czy z posłuszeństwa i miłości? Czy potrafimy słuchać mamę, tatę, starszego brata/siostrę nie dla cukierków czy obietnic, ale po prostu z miłości do nich?

- Przyjść do Jezusa nie dla winogron czy innych obietnek, lecz dlatego, że Go kochamy.
- Kto kocha naprawdę? Ten, kto mówi, że pójdzie wyrzucić śmieci albo posprzątać pokój, a naprawdę tego nie robi,

czy ten, kto początkowo mówił „nie” (bawiąc się np. nową, wymarzoną zabawką), a potem się zastanowił i poszedł?

- Ten, który powiedział „nie”, ale po zastanowieniu się poszedł, jest tym wchodzącym do winnicy w ostatniej chwili (za 5 minut dwunasta, spóźnialski) i dostaje ten sam sok z owoców, z winogron, co ci, którzy pracowali cały dzień. A ci, którzy mówili dużo, a nie poszli – nic nie dostaną i nie wejdą do winnicy.

- Do winnicy Ojca i Jezusa wejdzie ten, kto był posłuszny w czynach, a nie tylko zapewniał o tym słowami. Wejdą też ci, którzy byli nawet daleko od Boga i czasami mówili „nie”, jednak potem przemyśleli swe złe zachowanie i się nawrócili, zmienili i jednak poszli pracować w winnicy.

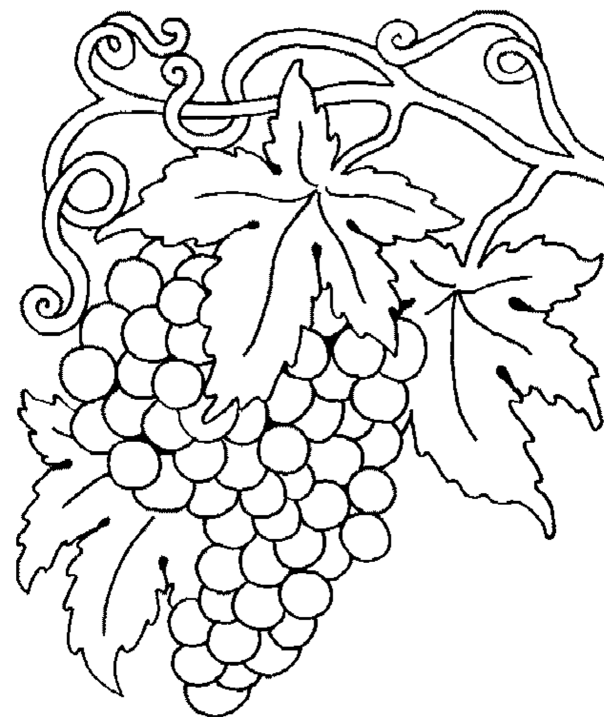
- Jezus pokazał, że jest posłuszny Ojcu i że Go bardzo kocha nie tylko słowami, bo te też wypowiadał, ale przede wszystkim czynami, kiedy oddał za nas swoje życie i nas Zbawił od śmierci wiecznej.

- Pan Jezus nie umarł za nas, bo dostał od Tatusia cukierka albo pieniążki czy jakąś obietnicę, którą nam składają rodzice, ale zrobił to za darmo (bezinteresownie). Kocha nawet tych, którzy mówili „nie”, ale w końcu przypomnieli sobie o miłości do Boga (a przede wszystkim Boga do nich), dlatego przebacza im i przyjmuje ich do winnicy.

- A my nie dość, że dużo gadamy, to jeszcze obiecując coś (że będziemy grzeczni), tego nie spełniamy, grymasimy, jesteśmy nieposłuszni, wymuszamy wszystko na rodzicach.

- Czy umiemy powiedzieć sobie „nie”, „stop”, już więcej nie będę mówił i zachowywał się źle, przepraszę rodziców, braci i siostry, odwrócę się od zła i będę dobry, posłuszny, pójdę tam i będę robił to, o co proszą starsi, którzy chcą mego dobra?

**grzech, wystrzeganie się grzechu,
zazdrość, uczucia, dzielenie się z innymi,
zgorzsenie**

- 1) Lb 11,25-29
Ps 19(18)
- 2) Jk 5,1-6
- 3) Mk 9,38-43.45.47-48

• **Problem:**

- jak ukazać graficznie/manualnie, poprzez zabawę grzech zazdrości.

• **Rekwizyty:**

- dla dziewczynek – lalki: supernowoczesna (mówiąca, przewracająca oczkami, poruszająca się, płacząca) i stara (prosta, obdarta, mniejsza, skromna, bez żadnych możliwości);
- dla chłopców – samochody: nowoczesny ładny, drogi, który chciałby mieć każdy chłopczyk, najlepiej ze współczesnych komiksów, hitowe (albo *action man*, super man z bronią); bardzo proste, niewymyślne zabawki samochodów (przeżytek epoki).

• **Akcja:**

- poustawiać dzieci, grupując je, osobno dziewczynki i chłopcy, rozdać im zabawki.

• **Uwaga:** efekt zaskoczenia: gdy już trochę się nimi nacieszą (warto to u nich podsycić), kazać im nagle wymienić się tymi zabawkami – przy czym zadać pytanie.

- ◆ Czy chciałbyś zatrzymać tę zabawkę (konkretną), czy jednak oddałbyś koledze „na zawsze”?
- ◆ „Gdzie dwóch się bije, tam trzeci korzysta”.
- ◆ Ta piękna lalka, czy dałabyś ją koleżance, wiedząc, że ona ją weźmie do domu i tobie nie odda?
- ◆ Co czujesz, gdy koleżanka lub kolega mają coś, na czym ci zależy, lecz ci tego nie dadzą, bo i ty wcześniej odmówiłeś, gdy cię o to prosili. A jak się czujesz, gdy rodzice mówią ci, że nie kupią czegoś, bo ich na to nie stać?
- ◆ Jak to uczucie się nazywa? Co to jest?
– ZAZDROŚĆ.

• Pan Bóg przez Mojżesza przekazał ducha proroctwa siedemdziesięciu starszym, by prorokowali, ale dwóch z nich pozostało w obozie, nie poszli razem z resztą – byli to Eldad i Medad.

• Jozue – zastępca Mojżesza – zazdrościł im, że też otrzymali tego ducha proroctwa, taki wspaniały dar od Boga, no i chciał, by im zabronić tego prorokowania.

– Ale Mojżesz na to odparł: czy zazdrosny jesteś o mnie? *Oby tak cały Lud prorokował!*

• Ewangelista Jan był zazdrosny o to, że ktoś, kto nie był apostołem i nie chodził z Panem Jezusem (z całą grupą apostołów), wyrzucał złe duchy w imię Pana Jezusa. Jan chciał – podobnie jak Jozue – zabronić mu tego. Zrobił to bez pytania, co o tym myśli Pan Jezus. Dopiero później opowiedział o tym Jezusowi.

• Ale Jezus odparł: *Nie zabraniajcie mu, bo nikt, kto czyni cuda w imię moje, nie będzie mógł zaraz źle mówić o Mnie.*

• Jezus mówi też, co należy zrobić, gdyby *ktos stał się powodem do grzechu (gdyby był powodem zgorszenia) dla jednego z tych maluczkich*, tzn. tych, którzy wierzą (ale ich wiara jest słabiutka):

– temu byłoby lepiej uwiązać kamień młyński u szyi i wrzucić go w morze.

• Pan Jezus mówi, że takie działanie, które jest powodem zgorszenia (grzechu) trzeba ucinąć, odrzucać od siebie jak rękę, oko, nogę, które byłyby przyczyną grzechu. Mówi też, dlaczego tak bardzo należy się wystrzegać grzechu czy namawiania do niego. Bo:

– lepiej jest dla ciebie ułomnym wejść do życia wiecznego, niż z dwiema rękami pójść do piekła w ogień nieugaszony;

– lepiej jest dla ciebie chromym wejść do życia, niż z dwiema nogami być wrzuconym do piekła;

– lepiej jest dla ciebie jednookim wejść do królestwa Bożego, niż z dwójgiem oczu być wrzuconym do piekła;

– zazdrościłbyś komuś, kto się dostał do piekła z dwoma rękami? Lepiej nie! Lepiej coś stracić (przysłowiowa ręka, noga, oko, np. chorzy, ale za to wejść do nieba).

• Taki człowiek, który namawia do zła, do grzechu, robi to jakby z zazdrości, jakby chciał, by inni, a zwłaszcza ludzie słabej wiary (o małej wierze), stali się złymi jak on sam. Może dlatego, że taki człowiek sam zmienić się nie może, nie ufa Jezusowi i żyje bez Niego i chce, by inni też tak żyli.

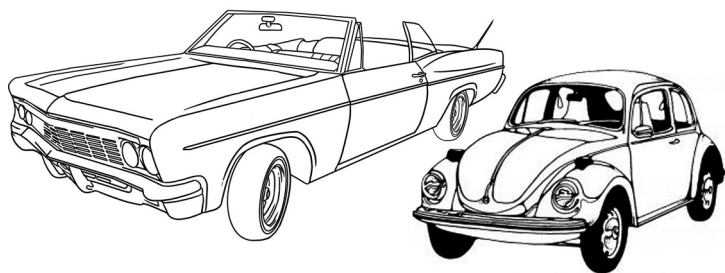

◆ Dlaczego zazdrościmy, że inni są dobrzy, chcąc ich zgorszyć, skoro sami możemy z pomocą Pana Jezusa też stać się dobrymi?

♦ List św. Jakuba: dlaczego zazdrościmy bogatym, skoro św. Jakub mówi, że czekają ich utrapienia, że powinni zapłakać nad sobą „wśród narzekań”.

• Zły duch też zazdrości nam, że jesteśmy z Panem Jezusem i dlatego chce nas zgubić, zgorszyć, byśmy stali się mniej dobrzy, a bardziej źli.

wezwanie Chrystusa, dobra materialne, życie wieczne, bezinteresowność, nagroda, Łazarz i bogacz

1) Am 6,1a.4-7

Ps 146,6-10

2) 1 Tm 6,11-16

3) Łk 16,19-31

Chrześcijanin nie może nikim pogardzać, ale jest wezwany przez Chrystusa do służby swym bliźnim, zwłaszcza tym, którzy są w potrzebie duchowej i materialnej. Ta Eucharystia ma nam uprzytomnić wezwanie Chrystusa, udzielić siły do służby dla braci oraz uzmysłwić nam, że dobra materialne mogą nam przysłonić Boga, ale również stać się dla nas drogą do życia wiecznego.

• Rekwizyty:

– fartuszek, płyn do mycia naczyń, miska, talerze, osoba zmywająca – mama i dziecko (szufelka i zmiotka).

• Cel:

– ukazać, skąd dziecko nauczyło się bezinteresownej miłości względem zapracowanej mamy (na katechezie), dodać konieczność uczęszczania na nią.

• Akcja:

– dialog między aktorami, a potem wnioski z dziećmi.

• Scenka:

- Mama zmywa naczynia;
- Dziecko zobaczy, że mama jest zapracowana;
- Dziecko zabiera się do pracy – sprząta pokój.

• Dialog:

– Mama: „Łukaszu, jak pięknie wysprzątałeś pokój, w nagrodę kupię ci nową grę komputerową”.

– Łukasz: „Nie, mamo, nie kupuj, bo jeśli już teraz dasz mi nagrodę, to nie dostanę jej w niebie. Ja to zrobiłem dla Ciebie, z miłości do Ciebie, a nie dla nagrody”.

Pytanie do dzieci:

◆ Gdzie Łukasz mógł się nauczyć takiej pięknej postawy?

- Na katechezie!
- A dzieci chodzą na katechezę?

◆ Gdzie jeszcze słyszymy o tym, że ktoś już za życia odebrał swą nagrodę i że nie dostanie jej w niebie?

◆ Kim był i co robił Łazarz? Dlaczego był szczęśliwy?

◆ A bogacz? Dlaczego potem cierpiał? – Omówić i krótko scharakteryzować każdą z postaci ewangelicznych. Niech dzieci wyciągną wnioski, do czego każda z nich prowadzi.

47

ufność, błogosławieństwo, stworzenie świata, szczęście człowieka, miłość, sakrament małżeństwa

1) Rdz 2,18-24

Ps 128(127)

2) Hbr 2,9-11

3) Mk 10,2-16

• Metoda:

– skok w ciemno – test na zaufanie, na wiarę (bardzo delikatnie, bo dziecko może się przestraszyć, dlatego trzeba wziąć kogoś, kto jest odważny, brawurowy).

• Rekwizyty:

– miska z wodą, przepaska na oczy, ochotnik.

• Akcja:

– ksiądz trzyma dziecko za rękę, ktoś, kto pomaga – za nim zawiąże mu oczy, pokazuje, że miska jest przed nim; pod publiczność można powiedzieć, że kto wie, czy potem ta miska nie zmieni odległości: „czy na pewno się zdecydujesz?”; potem wiążemy oczy, osoba pomagająca cicho odsuwa miskę na bok, dziecko skacze, trzymając kapłana za rękę, a przed rozwiązaniem oczu, miskę stawiamy za nim, by po rozwiązaniu zobaczyło, jakoby ją przeskoczyło.

Pytania:

- ◆ No i co: bałeś się?
- ◆ Dlaczego skoczyłeś?

- ◆ Dlaczego zaufałeś?
- ◆ Dlaczego ktoś, kto nie widzi, ufa swojemu przewodnikowi? (Bo wie, że jest dobry, że dobrze mu życzy i że idąc z nim razem, nie stanie mu się krzywda.)
- ◆ Czy Pan Bóg jest godzien takiego zaufania? Podałbyś Mu tak samo rękę, by pójść za Nim i przeskoczyć największe przeszkody?

- Pan Jezus, gdy Mu przynoszono dzieci, brał je w objęcia, kładł na nie ręce i je błogosławił.

- ◆ Dlaczego? Bo Mu ufali, bo nie bali się, że stanie im się krzywda, wręcz przeciwnie, rodzice tych dzieci bardzo chcieli, by Jezus je błogosławił, tzn. by dzieci, gdy Jezus położy na nich swe ręce, były szczęśliwe.
- ◆ Z takiego szczęścia i zaufania Pana Boga cieszyło się całe stworzenie.

- Bóg stworzył zwierzęta i ptactwo i chciał zobaczyć, jak mężczyzna je nazwie. Adam dał im imię „istota żywa”, ale jeszcze nie był w pełni szczęśliwy.
- Bóg, chcąc szczęścia Adama, stworzył mu Ewę (niewiąstę, matkę żyjących).
- Wtedy dopiero Adam był szczęśliwy, bo z nią już mógł sobie porozmawiać.
- „Szczęśliwy człowiek, który boi się Pana i chodzi Jego drogami”.
- Pan Jezus z miłości do nas też stał się człowiekiem, stał się dzieckiem, przyjął nasze ciało, a potem, by uratować nas od śmierci (grzechu), sam umarł za nas wszystkich i zmartwychwstał.
- Jezus nie wstydził się nazwać nas swymi braćmi („Z jednego są wszyscy” – Hbr).

- Pan Jezus wiedział, że aby człowiek (każdy) był szczęśliwy, musi ufać drugiemu człowiekowi – tak jak dziecko rodzicom albo rodzice Jezusowi, gdy przyprawdzali do Niego dzieci.

- ◆ Dlatego powiedział do dorosłych: że *nie można rozdzielać tego, co Bóg złączył*, właśnie dlatego, że są dzieci (a one bez rodziców są nieszczęśliwe). Zauważmy, że zaraz po tych słowach w Ewangelii jest fragment mówiący o dzieciach i pokazujący, że w ramionach Jezusa (błogosławieństwo) są one szczęśliwe. Te ramiona Jezusa i błogosławieństwo Jezusa to właśnie sakrament małżeństwa.

- ◆ Dlaczego przynosili Mu dzieci? By ich dotknął (błogosławieństwo).

- ◆ Dlaczego Jezus oburzył się na swych uczniów? (bo zabraniali dzieciom przychodzić do Jezusa). Kto będzie je bronił lepiej od Niego?

- ◆ Jezus mówi: „Do takich bowiem należy królestwo niebieskie”.

- ◆ Dlaczego „należy” do dzieci? (bo dziecko przyjmuje je z bezgranicznym zaufaniem, a kto nie przyjmuje go jak dziecko, ten nie wejdzie do tego królestwa).

- Jezus brał w objęcia dzieci i kładł na nie ręce i błogosławił – Jezus nie tylko błogosławił istotę żywą, ale dziecko (w pełni osobę), które ufa i dlatego ma udział w Jego Królestwie. Jezus jest więc naszym Bratem, bo też był Dzieckiem.

wiara, czas wzrastania, rozwój duchowy,
posłuszeństwo, pokora, użyteczny sługa,
świętość

- 1) Ha 1,2-3; 2,2-4
Ps 95
- 2) 2 Tm 1,6-8.13-14
- 3) Łk 17,5-10

• **Rekwizyty:**

- taca, orzeszki (np. pistacjowe), ziarno gorczycy; krzaczek z korzeniami albo drzewko Bonsai; drzewo: morwa
- nieraz widać na alejkach owoce tej rośliny, takie długie owoce, od których cała alejka jest czerwona.

• **Cel:**

- ukazanie dynamiki wiary (por. przypowieść o ziarnku gorczycy, które jest najmniejsze ze wszystkich ziaren na ziemi, ale wyrasta z niego potężne drzewo, na którym gnieźdzą się wszelkie ptaki powietrzne); dynamika wzrostu ziarnka gorczycy ukazuje proces wzrostu naszej wiary.

- Jak ziarnko gorczycy, tak nasza wiara – choć jest taka mała, może się stać wielka i silna; jak dziecko, które na początku jest malutkie, potem staje się duże, rośnie coraz bardziej, aż w końcu jest dorosłym człowiekiem.

- Tak samo jest z nami, choć na początku nasza wiara, którą otrzymaliśmy na chrzcie świętym, jest malutka, to może się stać wielka, a my możemy zostać świętymi.

• Nasze życie to czas wzrastania! Wiara potrzebuje czasu, każdy ma swój czas, potrzebuje inną ilość czasu, by dojrzeć w wierze. Wraz ze wzrostem fizycznym trzeba zadbać o wzrost duchowy dziecka.

• Trzeba to robić tak, jak każdy, kto dba o drzewko „Bonsai” – przycina je, kształtuje, formuje, podlewa, sprawia, by było zdrowe, ładne i by odpowiednio rośło...

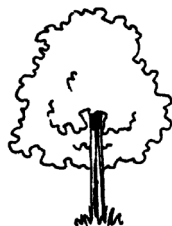
♦ Dlaczego Pan Jezus – który najpierw na przykładzie ziarenka gorczycy i morwy pokazuje, jak silna może być wiara potem mówi o nieużytecznych sługach?

• Bo silna wiara jest potrzebna do tego, by być posłusznym i pokornym, by być świętym nawet wtedy, gdy spełniam to, co najprostsze, np. w domu... albo gdy wydaje mi się, że jestem nieużyteczny, nikomu niepotrzebny. Pan Jezus potrzebuje naszych rąk i naszej wiary. Świętym można być nawet wtedy, gdy innym nasza praca wydaje się niepotrzebna.

A kiedy wykonamy coś w domu dla mamy lub taty, to nie oczekując nagrody, powiemy, że zrobiliśmy to, co do nas należało! Nie będziemy czekać, aż nam ktoś podziękuje czy nas pochwali.

posłuszeństwo, oddanie Panu Bogu, godność chrześcijanina, czyste serce, Królestwo Boże, radość, spotkanie z Panem Jezusem

- 1) Iz 25,6-10a
Ps 23(22)
- 2) Flp 4,12-14.19-20
- 3) Mt 22,1-14

• **Rekwizyty:**
– strój, szata godowa, ubranie weselne.

Pytania:

- ♦ Czy można iść w niedzielę do Kościoła w ubraniu, w którym chodzi się na co dzień?
- ♦ Co jest tym ubraniem? A nasze ubranie wewnętrzne, nasza dusza?
- ♦ Dlaczego bracia sprzedali Józefa do Egiptu?
 - Zazdrościli mu jego szaty, którą dostał od ojca.
 - Ojciec zaś kochał Józefa, bo ten był mu posłuszny.
 - Szata była więc wyrazem posłuszeństwa i oddania ojcu, a jednocześnie miłości ojca do syna.

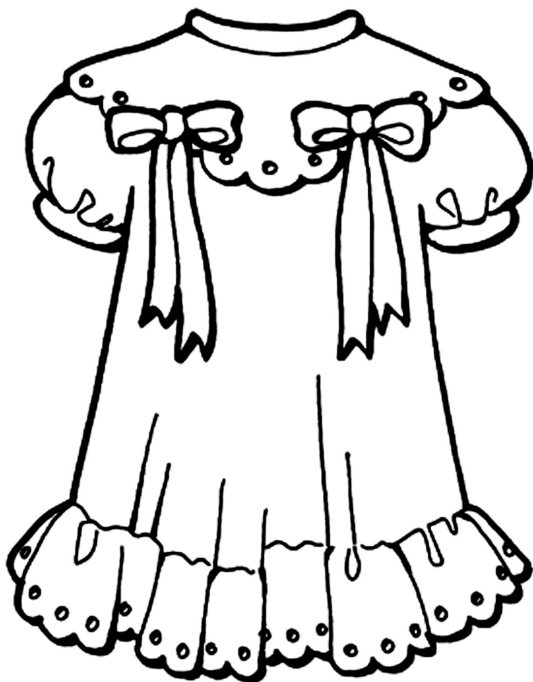

- Tak i my jesteśmy kochani przez Boga. Obdarował On bowiem każdego z nas taką szatą i w niej jesteśmy zaproszeni na Mszę świętą.
 - Czy można wejść na ucztę bez takiej szaty?
 - A kto z was powie, jak by się czuł, gdyby zaprosił kogoś na imieniny lub urodziny, a zaproszony przyszedłby ubrany

niechlujnie, albo gdyby ktoś przyszedł na wesele w ubra-
niu zwykłym, szarym i jeszcze bez prezentu?

END

- Wystarczy ubranie proste i czyste, nie musi być dro-
gie, byle było czyste.
- Tak samo jest z naszą duszą, kiedy przychodzimy na
Mszę świętą, musimy mieć serca czyste. Godność chrze-
ścijanina wypływa z faktu chrztu i jest związana z jego
dążeniem do świętości (troską o czyste serce).
- Człowiek nieprzygotowany nie nadaje się do kró-
lestwa Bożego i pozostaje na zewnątrz, a tam jest płacz
i zgrzytanie zębów, smutek i rozpacz. Dlatego prosimy
Boga, by była w nas radość, że możemy tutaj być i by każ-
dy był przygotowany na to spotkanie z Nim.

misjonarze, modlitwa w intencji misji, chrzest święty, życie Boże, Duch Boży

- 1) Iz 53, 10-11
Ps 33(32)
- 2) Hbr 4,14-16
- 3) Mk 10,35-45

Jezus źródłem życia dla wszystkich.

Pytania:

- ◆ Kto to jest misjonarz?
- ◆ Gdzie można go spotkać i co robi?
- ◆ Co trzeba zrobić, by być misjonarzem?
- ◆ Czy małe dzieci mogą robić coś podobnego jak misjo-
narz? (Święta Teresa od Dzieciątka Jezus modliła się za mi-
sjonarzy i za misje. Została patronką misji świętych, chociaż
nigdy na nich nie była.)
 - ◆ Od kiedy jesteśmy misjonarzami? (od chrztu świętego)
 - ◆ Jak nazywa się naczynie do udzielania sakramentu
chrztu świętego? Co to jest chrzcielnica? Gdzie stoi w ko-
ściele? Co przy niej się robi, gdy rodzice przynoszą małe
dziecko?
 - ◆ Od jakiego słowa pochodzi nazwa „chrzcielnica”?
 - ◆ Jak nazywa się człowiek ochrzczony (chrześcijanin)
i dlaczego?
 - ◆ Kto kazał apostołom udzielać chrztu w swoje Imię?

- Chrzcielnica jest źródłem życia Bożego;
- Opowiadanie o tonącym misjonarzu, którego młody Papuas wyciągnął z rzeki; Papuas dopiero co przez niego ochrzczony.

• „Kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję, owszem, i większe od tych czyni, bo Ja idę do Ojca” (J 14,12).

• Jan Paweł II powiedział, że w XX wieku „Kościół znowu stał się Kościołem męczenników” (zob. *Tertio millennio adveniente* 37).

• Duch Boży jest naszą siłą! On, który objawił swoją moc w misji Jezusa – posłanego, by „ubogim nieść dobrą nowinę... obwoływać rok łaski od Pana” (Jubileusz 2000).

Dwa przykłady:

• Indianin (ksiądz, który daje podarki – one się nie rozsypują ani nie zużywają, są trwałe).

• List rodziców do nowo narodzonego dziecka (uzasadniający, dlaczego je ochrztili, który ono odczytało kilkanaście lat później. Rodzice zginęli w wypadku samochodowym. Dorastające dziecko ma problem – odrzucić wiarę czy ją przyjąć. Jako dorosły czyta ten list i dowiaduje się, że oni dali mu to, co mieli najcenniejszego. Płacze więc, widząc, jak bardzo rodzice go kochali).

51

wytrwałość, wiara i modlitwa, potrzeba kształtowania wiary, modlitwa wspólna, misja, różaniec

- 1) Wj 17,8-13
Ps 121(120)
- 2) 2 Tm 3,14–4,2
- 3) Łk 18,1-8

• Pierwsza scenka:

– dwa krzesła, między nimi chłopiec z wyciągniętymi rękami, oparcia krzesel podpierają jego ręce. Obraz wytrwałości w modlitwie.

• Rekwizyty:

– drzewko bonsai: kształtowanie, podtrzymywanie gałązek – kształtowanie wiary i modlitwy, wzmacnianie „kręgosłupa modlitwy” i naszej wiary. Wytrwałość w modlitwie, budowanie kośćca modlitwy.

– Rekwizyty: materiały misyjne.

• Cel:

– ukazanie dynamiki wiary – wzrostu i procesu kształtowania naszej wiary i naszej modlitwy.

Pytania:

- ♦ Za kogo będziemy się modlić w tygodniu misyjnym?
- ♦ Co zrobić, żeby wytrwać, by nie ustawać w modlitwie?

• Wiarę i modlitwę trzeba pielęgnować jak drzewko bonsai, które jest nieustannie formowane, kształtowane, a jego gałązki podtrzymywane drutem, by przybrały taką formę, która będzie najpiękniejsza, wyjątkowa i jedyna. Chodzi też o to, by drzewko było silne, by pień i gałązki były solidne, zdrowe, dlatego się je przycina. Tak samo z wiarą i modlitwą – trzeba je pielęgnować.

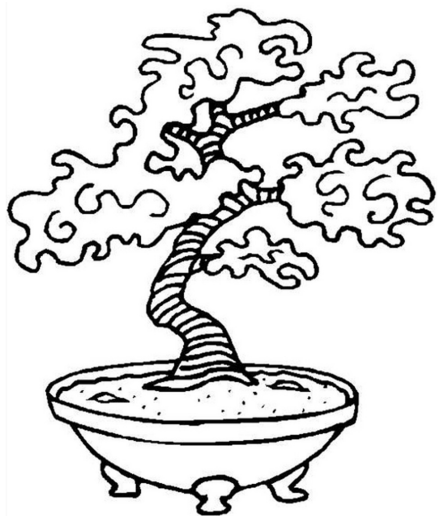

• Ona musi być wytrwała – jak modlitwa Mojżesza, który trzymał ręce wzniesione wysoko – a Aaron i Chur go podtrzymywali. Oni modlili się wspólnie.

• Ksiądz podczas Mszy świętej też trzyma ręce wzniesione wysoko, modli się za was i w waszym imieniu do Boga. Dzieci mają być jak Aaron i Chur, mają podtrzymać i wzmacniać tę modlitwę.

• W niedzielę misyjną będziemy się modlić za poszczególne kontynenty. Stworzymy żywy różaniec misyjny.

52

**modlitwa, wytrwałość, wiara, uzdrowienie,
uleczenie – oświecenie, chodzić za Jezusem,
uczeń, serce**

- 1) Jr 31,7-9
Ps 126(125)
- 2) Hbr 5,1-6
- 3) Mk 10,46-52

• **Sytuacja Bartymeusza:**

- Siedział przy drodze.
- Nikt na niego nie zwracał uwagi, nikt się nim nie zainteresował.
- Zwrócili na niego uwagę dopiero wtedy, gdy zatrzymał się przy nim Jezus, który usłyszał jego głośne wołanie.
- Gdzie można się modlić? (Nawet przy drodze, wszędzie! Najważniejsze jednak jest to, by tamtędy przechodził Jezus, by On był w miejscu modlitwy.)

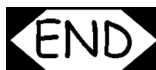
- **Wytrwała modlitwa:** Bartymeusz woła. Taka modlitwa ma moc przywracania wzroku.
- Silna wiara niewidomego człowieka.
- Jezus się nim zainteresował, bo usłyszał jego wołanie i dlatego pierwszy zapytał: „Co chcesz, abym ci uczynił?”.
- Prośba Bartymeusza: „Panie, żebym przejrzał”.
- Jezus wysłuchuje jego prośbę i przywraca mu wzrok.

• **Sytuacja Bartymeusza po uzdrowieniu:**

– Jezus go uzdrowił, by mógł widzieć, dokąd Jezus idzie, by mógł za Nim kroczyć. Jezus sprawił, że ten, który nic nie widział, teraz może iść za Jezusem, uzdolnił go do tego, by mógł być Jego uczniem;

– Szokująca jest różnica między Bartymeuszem a uczniami. Oni posiadali zdrowe oczy, a tak naprawdę nie widzieli. Bartymeusz zaś, choć ślepy, widział wyraźnie, kim jest Jezus i dlatego nazwał Go „Synem Dawida”, swym Mistrzem (Rabbuni = mój Mistrzu).

• Ten, kto nie widzi, tzn. nic nie dostrzega swoim sercem, nie umie iść za Jezusem, ale gdy pozwoli sobie otworzyć oczy, wtedy nauczy się dostrzegać wszystko i iść za Jezusem.

**modlitwa, szczerłość, pokora, zawiść,
przebaczenie, miłość braterska**

1) Syr 35,12-14.16-18

Ps 34

2) 2 Tm 4,6-9.16-18

3) Łk 18,9-14

• **Rekwizyty:**

– trybularz, kadzidło – robienie dymu jako znak wzniesienia się naszej modlitwy do Boga i ukierunkowania na Boga. Zaangażowanie dzieci w liturgię i modlitwę wiernych.

• Przypomnienie wydarzenia z braćmi – Kainem i Ablem. Abel jako wzór sprawiedliwego, który wszystko oddał Bogu, dlatego jego modlitwa była miła Bogu.

• Kain jako ten, który zazdrości bratu i jest nieszczerzy względem Boga. W gniewie i zawiści zabija brata. Jego modlitwa jest nieautentyczna.

• Faryzeusz i celnik – faryzeusz jak Kain – uważa się za lepszego od innych i myśli, że przez to jego modlitwy będą wysłuchane. Gardzi celnikiem. Celnik jest usprawiedliwiony w oczach Boga, bo jest szczerzy i pokorny, potrzebuje Boga i prosi o przebaczenie – jest jak sprawiedliwy Abel, który wszystko oddaje Bogu. Jego modlitwa wznosi się do nieba jak dym ofiary sprawiedliwego Abła. Potrzeba szczerzej mi-

łości braterskiej. By brat w żaden sposób nie krzywdził brata, ani słowem, ani czynem.

– Wiersz Brzechwy „Samochwała”.

- ◆ Jak będzie wyglądała nasza modlitwa? Co zrobić, by była szczerą, autentyczną i byśmy wszystko oddali Bogu?
- ◆ Kiedy nasza modlitwa jest podobna do modlitwy faryzeusza, a kiedy do modlitwy celnika? Która modlitwa jest lepsza, miła Bogu?

przyjaźń na śmierć i życie, miłość bliźniego, dzielenie się z innymi, wierność Pana Jezusa

- 1) Pwt 6,2-6
Ps 18(17)
- 2) Hbr 7,23-28
- 3) Mk 12,28b-34

• Rekwizyty:

– zabawki (Kubuś Puchatek; Gofr – kret, tygrys, Kłapouchy, mała sówka Casy, prosiaczek, królik – Kiujik, duża sowa; kasetą z filmem o „Kubusiu Puchatku”.

• Temat:

– Jacy byli przyjaciele Kubusia Puchatka? Co to znaczy być prawdziwym przyjacielem? Co to znaczy kochać bliźniego jak siebie samego?

Uwaga:

– Opowiadanie o Kubusiu można i trzeba skrócić albo wybrać niektóre elementy pasujące do koncepcji homilii. Korzystanie z całości może być za długie. Dobrać to, co odpowiada najbardziej.

• Pomoc:

– Jeśli nie ma Casy, można wybrać najmniejszą dziewczynkę, byle miała duże śliczne oczęta, była drobniutka i miała słodziutki wygląd (sprawiała wrażenie zagubionej i zakłopotanej).

- ◆ Co tygrysy lubią najbardziej? (brykać)
- ◆ A co chrześcijanin lubi najbardziej? (śpiewa, tańczy, kocha przyjaciół, kocha Jezusa)
- ◆ Skąd są ci mali przyjaciele? (film o Kubusiu Puchatku)
- ◆ Kto to jest? (pokazuję na misia)
- ◆ Kto to jest? (pokazuję na Casy, a potem na królika, ważne, by poprawić dzieci i zwrócić uwagę na wymowę słowa królik przez Casy: Kiujik)
- ◆ Co się przydarzyło Kiujikowi? Kim się zajmował? Co się stało, gdy kąpał wraz z prosiaczkiem Casy?
- ◆ Co się stało, gdy Casy dorastała i chciała się nauczyć latać? (duża Sowa)
- ◆ Czy Kiujik lubił Casy? Czy bardzo? Czy zawsze? A gdy chciała odlecieć, to też?
- ◆ W czym pomagała Casy Kiujikowi? (w sadzeniu marchewek)
- ◆ Jak okazała mu swą miłość? (posadziła do doniczki marchewkę specjalnie dla Kiujika)
- ◆ Czy ktoś, kto naprawdę kocha, będzie zabraniał odejść/odlecieć komuś, kto musi to zrobić? (bo ona lubi ciepło i musiała odlecieć do ciepłych krajów, a królik może być tam, gdzie jest zimno). Albo czy będzie się obrażał, odwracał od kogoś, kto nie może postąpić tak, jak my byśmy tego sobie życzyli?
- ◆ Czy Kiujik w końcu zgodził się na to, by Casy poleciała?
- ◆ Kiedy to zrozumiał? (kiedy uratowała mu życie przez to, że nauczyła się latać i chwyciła go w locie, gdy spadał z drzewa)
- ◆ Czy przyjaciel to ten, kto uszczęśliwia kogoś na siłę?

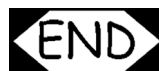
◆ Jak Miś (który zaangażował kreta-Gofera, by podkraść miód dla chcącego odejść od grupy królika; albo gdy jabłkami z drzewa chciał nakarmić osiołka), potem tygrys (gdy uczył osiołka skakać) albo sowa (gdy uczyła go latać, chociaż osiołki nie latają), a w końcu prosiaczek – wszyscy razem chcieli rozweselić Kłapouchego, ponieważ myśleli, że on jest smutny (gdy siedział sam, oglądając chmurki)?

- A jak zrobił to prosiaczek? (nie wiedząc, jak mu pomóc, chciał po prostu być przy osiołku)
- O przyjaźni nie mówimy wtedy, gdy coś dajemy, ale wtedy, gdy potrafimy być przy drugim, gdy on tego potrzebuje (jak osiołek albo jak Casy, którą z wichury uratował Kiujik). A osiołek był szczęśliwy, zwłaszcza wtedy gdy inni przyłączyli się do niego, by z nim oglądać chmurki, a nie wtedy, gdy robili wszystko, by go rozweselić (wtedy mało co nie stracił życia, chociaż nic nie mówił, by im nie zrobić przykrości).

- ◆ Co to znaczy kochać bliźniego jak siebie samego? (być przy nim i umieć oddać życie dla niego, jak Jezus, który za nas oddał swoje życie)
- ◆ Co tygrysy lubią najbardziej? A co chrześcijanie lubią najbardziej? Być przy drugim, gdy tego potrzebuje, kochać bliźniego, radować się i tańczyć oraz czynić pokój, przekazywać go innym. Kogo Pan Jezus lubił najbardziej? Kogo najbardziej kochał? – Każdego człowieka, każde dziecko, bo za wszystkich oddał życie, czego nawet nie zrobili bohaterowie „Kubusia Puchatka”!

- Kubuś Puchatek bardzo kochał miodek i miał dużo przyjaciół – dlaczego miał dużo przyjaciół? Bo, jak myślał,

potrafił podzielić się miodkiem. A nawet, jeśli jest im go żal, bo widzą, że skąpi im miodu i sam go zjada, to przyjaciele akceptują słabość Kubusia, bo go kochają.

- Jak dzisiaj traktuje nas Pan Jezus? Jak z nami się obchodzi, gdy jesteśmy niezbyt hojni dla przyjaciół, a zwłaszcza dla Niego samego?

- Kocha nas mimo wszystko i nade wszystko – bo On jest najwierniejszym Przyjacielem dzieci i dorosłych – i to takim Przyjacielem na śmierć i życie, tj. życie wieczne.

Jesteś radością

1. Jesteś radością mojego życia,
O, o, o Panie mój? (2x)

Ref. Ty jesteś moim Panem (3x)
na zawsze jesteś Panem mym.

2. Jesteś Nadzieją...
3. Jesteś Miłością ...
4. Jesteś Ufnością...
5. Jesteś Pokarmem...

55

samotność, odtrącenie drugiej osoby, „czarna owca”, miłosierdzie, modlitwa

- 1) Mdr 11,22-12,2
- 2) 2 Tes 1,11-2,2
- 3) Łk 19,1-10

• Rekwizyty:

– pies Pluto, biała owca i czapka, którą może włożyć każde dziecko, gdy chce się bawić w „czarną owcę”.

Pytania:

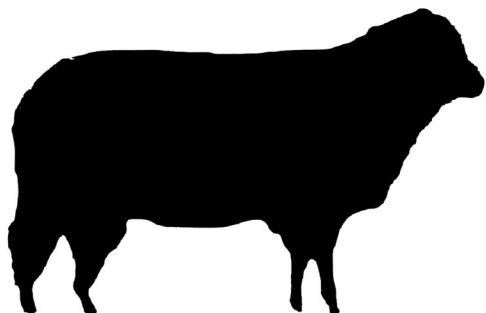
- ◆ Co to jest czarna owca? Kiedy mówimy, że ktoś jest czarną owcą?
- ◆ Kogo z dzisiejszej Ewangelii można by nazwać „czarną owcą”? Kto był takim nielubianym przez nikogo, samotnym człowiekiem, od którego wszyscy się odsuwali z pogardą i obrazą, uważając go za kogoś złego, najgorszego?
- ◆ Kogo Zacheusz pragnął zobaczyć? Kogo Jezus dojrzał w tłumie? Do kogo poszedł w gościnę? Do czyjego domu?
- ◆ Jak czuł się Zacheusz – czy nadal był samotny? (Nie, bo jedynie Jezus dostrzegł w nim człowieka, tylko On o niego się zatroszczył – okazał mu miłosierdzie.)
- ◆ Co Zacheusz zmienił w swoim życiu, gdy spotkał Jezusa? Co to spotkanie w nim zmieniło? Dlaczego zapragnął podzielić się ze wszystkimi skrzywdzonymi?

- Czy można uważać kogoś za straconego dla Boga?
Czy człowiek ma szansę i może zmienić swoje życie?
-

- Powinniśmy modlić się za wszystkich, którzy ciężko grzeszą, bo Bóg pragnie okazać im swoje miłosierdzie, swą miłość.
-

56

zaufanie, Boże obietnice, troska, oddawanie Bogu wszystkiego

- 1) 1 Krł 17,10-16
 - 2) Hbr 9,24-28
 - 3) Mk 12,38-44
-

- **Rekwizyty:**

- woda w naczyniu,
 - kromka chleba (której przecież wdowa nie miała),
 - garść mąki w dzbanie,
 - szczapki drewna – zapałki,
 - kilka upieczonych podpłomyków (z czystej mąki, na wodzie, na patelni), które potem dzieci po Mszy świętej zjedzą,
 - baryłka oliwy (oliwa w jakimś naczyniu),
 - dwa małe grosiki.
-

- **Akcja:**

- Postawić to wszystko na tacy, na wysokim miejscu.
 - Poprosić kilkoro dzieci, by odpowiadały na pytania.
 - Po Mszy świętej zaprosić dzieci, by spróbowały tych podpłomyków
-

- **Uwaga:**

- Pytania mają być stawiane tak, by dzieci „weszły w sytuację wdowy i Eliasza”. Trzeba je podprowadzić pod wydalenie i scenę przy skarbcu Świątyni.
-

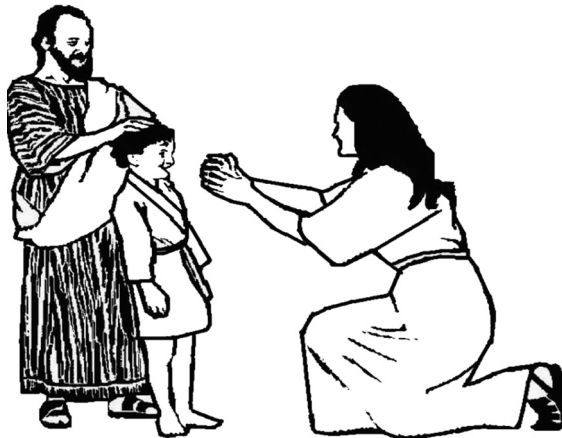
• Chodzi o to, by dzieci zrozumiały sytuację wdowy. To, dlaczego Jezus zwrócił na nią uwagę.

- **Należy podkreślić:**
 - Zaufanie do Boga – „nasze życie jest całkowicie w ręku Boga” (zob. potem Eliaz wskrzesza syna tej wdowy).
 - Słowo Boga się sprawdza (Boże obietnice).
 - Bóg troszczy się o proroka Eliasza i o wdowę.

- Jezus stawia wdowę za wzór szczególnie swoim uczniom.
 - Jezus wskazuje na jej całkowite oddanie Bogu – postawiła wszystko na Boga, całe swe życie złożyła w Jego ręce.
 - Jezus gani wyrachowanie, cwaniactwo, oddawanie Bogu samych resztek – jak to było u faryzeuszów, którzy dawali tylko z tego, co im zbywało.
 - Matematyka – kto dał więcej – ona czy oni?

**posłuszeństwo, zmartwychwstanie,
godność człowieka, choroba, kalectwo,
umiłowane dzieci Pana Boga**

- 1) 2 Mch 7,1-2. 9-17
- 2) 2 Tes 2,16-3,5
- 3) Łk 20,27-38

• **Wprowadzenie:** historia (prawdziwa) – jedno z dzieci, które przychodziło na Mszę świętą do naszego kościoła – leży w szpitalu. Tam spotkało się z dwuletnią dziewczynką, której zdarzył się wypadek. Dziewczynka ta straciła dwie nóżki, bo w sierpniu tego roku wpadła pod pociąg, ale uratowano jej życie. Jak to się stało? Mama wychodziła z pociągu, a była sama z dwójką dzieci, z tą dwuletnią córką i z trochę starszą. Postawiła młodszą i starszą na peronie, a sama wróciła po bagaż do pociągu. Wtedy niespodziewanie pociąg ruszył. Ta dwuletnia dziewczynka, gdy zobaczyła, że jej mama odjeżdża, przeraziła się i ruszyła w stronę mamy... i wtedy zdarzył się ten wypadek.

Dziecko, które spotkało tę dwuletnią dziewczynkę, powiedziało, że cały oddział będzie obchodził jej drugie urodziny. Zbierają też pieniądze dla mamy tej dziewczynki, by zakupić specjalne protezy, bardzo drogie, które będą dopasowywały się do niej, bo dziewczynka jest mała, ale ciągle rośnie.

• Z jednej strony smutna to historia, ale z drugiej bardzo pouczająca:

– Po pierwsze: trzeba słuchać mamy, bo gdy jesteśmy nieposłuszni, to może nam nawet stać się krzywda, a jesteśmy zbyt mali, by przewidzieć różne niebezpieczeństwa.

– Po drugie: Pan Jezus mówi o zmartwychwstaniu: a więc, gdy zakończy się tutaj nasze życie i staniemy przed Bogiem, to razem z naszymi duszyczkami i naszymi ciałami – bo Bóg chce, by cały człowiek, taki piękny, jakim go On stworzył, znalazł się w niebie, u Boga.

– Po trzecie: trzeba szanować własne ciało, bo jesteśmy dziećmi Bożymi, a więc jesteśmy kimś bardzo ważnym (mamy ogromną godność), bo Bóg stworzył nas na swój obraz i podobieństwo, a w chrzcie świętym staliśmy się Bożymi dziećmi, Jego dziećmi.

– Po czwarte: nie wolno się wyśmiewać z dzieci chorych czy kalekich, które uległy wypadkom, bo one są umiłowanymi dziećmi Bożymi – a przed Bogiem, gdy zmartwychwstaniemy, i tak wszyscy staniemy takimi, jakimi nas Bóg stworzył (nie wiemy, jak to zrobi, ale robi, bo Bóg może wszystko).

– Po piąte: kalekie dzieci trzeba traktować normalnie jak wszystkich innych kolegów czy koleżanki, pomagać im we wszystkim, czego potrzebują, ale nie uważać ich za słabszych, czy gorszych, bo wtedy wyrządzałibyśmy przykrość im, a także Bogu.

• Ojciec Święty Jan Paweł II był dla nas najlepszym przykładem, bo kochał wszystkie dzieci, a szczególnie te, które chorują.

58

dary Boże, stworzenie, błogosławieństwo, modlitwa, oddanie Bogu wszystkiego

1) Prz 31,10-13.19-20.30-31

Ps 128(127)

2) 1 Tes 5,1-6

3) Mt 25,14-30

• Rekwizyty:

– gitara, różaniec, skrzypce, jabłka, tabliczka mnożenia,
– kadzidło, łódka = dym – modlitwa, która unosi się do góry (dzieci mają okazję „zobaczyć” kierunek i efekt swej modlitwy).

Dary – dobry Bóg daje nam je nieustannie – nie tylko to, co stworzył (cały piękny świat), ale i to, co stwarza nieustannie, codziennie dla nas – nasze zdolności, umiejętności, nasze talenty, które odkrywamy.

• Niech dzieci wymienią talenty, dary, które one same lub koleżanki i koledzy otrzymali od Boga:

– dary naturalne: owoce... (jabłko),

– talenty: muzyczne i inne (skrzypce),

– duchowe: dar modlitwy (różaniec),

– inne – inwencja dzieci – nieograniczona.

• Kiedy oddajemy Bogu nasze dary, by je pobłogosławił, to jest to nasza najpiękniejsza modlitwa.

• Bóg nam to zwraca, ale używa do tego tabliczki mnożenia, bo z ogromną radością mnoży nasze modlitwy, byśmy mogli przyjąć od Niego wiele razy więcej, niż Mu oddaliśmy w Jego Ojcowskie ręce.

• W naszej modlitwie wiernych oddamy Mu to i będziemy to nawet widzieć.

• Kadzidło i dym... (ministranci pomagają).

◆ Co dzieci widzą?
◆ Czy w ten sposób unosi się do Boga „coś, co robimy tu, na Mszy”?

◆ Jak ma wyglądać nasza modlitwa?

◆ Z kim i za kogo się modlimy?

– w domu, w przedszkolu... i na spacerze z rodzicami,

– w kościele.

59

Baranek, koniec świata, sakrament chrztu świętego, zwycięstwo nad grzechem i śmiercią, życie, modlitwa

1) Dn 12,1-3

Ps 16(15)

2) Hbr 10,11–14.18

3) Mk 13,24-32

• **Problem:**

– Ukazać dzieciom rzeczywistość „czasów ostatecznych i sądu” jako wspaniałą radość wydawania owoców (cykl owocowania), bycia z Bogiem, chodzenia z Barankiem, bycia zapisanym w księdze życia.

• **Rekwizyty:**

– Duża księga (najlepiej z siedmioma pieczęciami; może być Biblia albo Mszał), Baranek Paschalny z chorągwią zwycięstwa, owoce na talerzu: figi, jabłka, banany (chodzi o słodkie owoce, dojrzałe; po Mszy dzieci je spróbują).

• **Akcja:**

– dzieci rozpoznają księgę i Baranka; owoce; dzieci chodzą z księdzem w orszaku jak zbawieni za Barankiem.

◆ Co to jest? (Chodzi o księgę i Baranka)

◆ Kto jest tym Barankiem? (Jezus) Co On dla nas zrobił? (Umarł za nas, bo nas kocha) Baranek i aniołowie strzegą

nas, by nasze imię było zawsze w tej księdze (można za-
glądać do tej księgi).

◆ Dlaczego na początku Mszy świętej śpiewaliśmy
Aniele Boży, stróżu mój? (Bo on jest opiekunem dzieci na-
rodu wybranego. Także i nami się opiekuje i nas broni.)

◆ Przed czym ma nas bronić? Czy czeka nas coś strasz-
nego, czego może boją się już starsi, rodzice, dziadkowie?
Dlaczego wszyscy boją się końca świata i nawet w telewizji
o tym mówią?

◆ Bo wtedy zbiera się owoce z całego życia.

◆ Jakie owoce widzicie tu, na talerzu? – banany, jabłka
i... (chodzi o to, by dzieci zidentyfikowały figę). Jaki jest
ich smak?

◆ Dlaczego Pan Jezus mówił, że mamy się uczyć od
drzewa figowego? Bo ono wie, że w odpowiednim czasie,
gdy jest ciepło, trzeba wydać słodkie owoce.

• Księga i Baranek. Nikt nie mógł otworzyć tej księgi
(życia), tylko Jezus może złamać jej pieczęcie i tylko On
może tam zapisać nasze imiona (chrzest święty), bo za
nas oddał swe życie (owoc swego życia), zwyciężył grzech
i śmierć (flaga zwycięstwa). Dlatego też nie musimy się
bać.

• Pan Jezus mówił o końcu świata, że wtedy aniołowie
zbiorą wszystkich wybranych z czterech stron świata (jak
w czasie zbiorów ziarna, z których robi się mąkę i wyrabia
chleb, albo jak w czasie zbioru owoców).

• Każde drzewo, zanim urośnie wielkie, jest małą roś-
linką, ale gdy przyjdzie jego czas, gdy ma duże gałęzie
i liście, gdy słońce mocno je przygrzeje, to wtedy wydaje
owoce – tak dzieje się np. z drzewem figowym.

• Żaden owoc, gdy jest mały i niedojrzały, nie jest dobry,
raczej jest gorzki, ale gdy dojrzeje, jest smaczny i dlatego się
go zrywa. Tak samo będzie i z nami. Na każdego przyjdzie
czas – i gdy dojrzeje, to stanie przed Panem Jezusem, by dać
Mu owoc całego życia. A ponieważ ludzie nie są przygoto-
wani, dlatego boją się tego dnia. Kiedy on nastąpi? Pan Je-
zus mówi, że tylko Ojciec Jego wie „kiedy”.

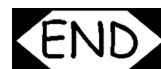

• Co robić, by dać dobre owoce, by być przygotowanym
na ten dzień?

• Modlić się zawsze, by móc stanąć przed Jezusem i cho-
dzić z Nim jak w orszaku za Barankiem.

• Wziąć dzieci za rękę i poprowadzić ich w orszaku przed
księgą i przed Barankiem.

• Koniec jest bliski i pewny tak, jak każdy początek (np.
życia człowieka).

oczekiwanie, zbawienie, prześladowanie,
krzywda, nienawiść, szczęście, miłość bliźniego,
spotkanie z Panem Jezusem

- 1) Mt 3,19-20a
Ps 98(97)
- 2) 2 Tes 3,7-12
- 3) Łk 21,5-19

Chrystus przyjdzie na końcu czasów, by objawić się jako sprawiedliwy sędzia w blasku swojego Majestatu. My przychodzimy dzisiaj na Eucharystię, bo każda Eucharystia przybliży nas do tego końca, bo ona jest oczekiwaniem na chwalebny powrót Jezusa, aby gdy przyjdzie, okazał się dla nas nie sędzią, ale Zbawicielem.

- Uwaga!
- INSTRUKTAŻ PRZECIWPOŻAROWY:
- Dobrze by było mieć hełm albo zaprosić strażaka.

- Rekwizyty:
- słoma lub siano w naczyniu.

- Uwaga!
- Zrobić to tak, by nie zachęcić dzieci do eksperymentów! (Pali się to bardzo szybko i nic po tym nie pozostaje, tylko sam popiół.) Trzeba więc ogień trzymać z dala od słomy, nie można się do niego zbliżać.

• Prorok Malachiasz pisze, że dla tych, „którzy czczą Imię Boga, wszędzie słońce sprawiedliwości i uzdrowienie w jego promieniach”.

• Jezus mówi, że ci, którzy przetrwają prześladowanie dla imienia Jego, zostaną ocaleni i pójdą do nieba.

◆ Co to znaczy „być prześladowanym”? (dzieci mówią)
◆ Kiedy dziecko nie może oglądać telewizji (np. pokemonów), bo rodzice mu zabronili, to czy powiemy, że jest prześladowane, krzywdzone przez rodziców? (Dziecko często zachowuje się tak, jakby coś okropnego spotkało je ze strony rodziców – zawołanie, płacz, krzyk przez godzinę, lament, łkanie, tupanie nogami itp.)

◆ A co to znaczy zrobić naprawdę komuś krzywdę?

◆ A gdy brat siostrę lub brat brata traktuje tak, że ten młodszy czuje się strasznie, że nawet nie mogą chwilę porozmawiać, bo tamten go przezywa i nim gardzi, prawie go nienawidzi, jak bracia Józefa?

• A gdy młodszy jest szczęśliwy, bo jest poza domem, np. w szpitalu – i jako sześciolatek doskonale bawi się z dwunastolatkiem, chłopcem, którego dopiero co poznał. Wraca do domu i znowu to samo... zamiast się cieszyć, chce wrócić do szpitala.

• Z tego wniosek, że tych, którzy ranią, którzy są pyszni i wyrządzają krzywdę bliźnim – spotka taki los, jak tę słomę – nic po nich nie zostanie, tylko popiół.

• Módlmy się, byśmy po sobie zawsze pozostawiali dobre wrażenie, byśmy zawsze kochali bliźnich, a gdy odejdziemy, by nas zawsze kochano...

• ...i byśmy wszyscy kiedyś spotkali się z Jezusem w niebie.

61

męczennik, Chrystus-Król, królestwo

1) Ez 34,11-12.15-17

Ps 23,1-3.5-6

2) 1 Kor 15,20-26.28

3) Mt 25,31-46

• Męczennik za Chrystusa Króla – Michał Augustyn Pro SJ (1891–1927) („Viva Cristo Rey”) – urodzony w Meksyku 13 stycznia 1891 roku, miał sześciu braci i siostry. Wstąpił do jezuitów, ale z powodu prześladowań przez reżim totalitarny musiał wyjechać za granicę i tam 21 sierpnia 1925 roku został kapłanem. Jednak, by być bliżej prześladowanej rodziny, wrócił w 1926 roku do Meksyku. Każdy ksiądz, który udzielał sakramentów (chrzest, Eucharystia, spowiedź, namaszczenie chorych i małżeństwo), ryzykował prześladowanie, tortury, aresztowanie, a nawet karę śmierci. Ojciec Pro nie zawahał się i robił to, jeżdżąc na rowerze w przebraniu mechanika, służącego itp. Robił to jak apostoł Paweł, dosłownie stając się wszystkim dla wszystkich, dla Chrystusa. Nie omijał socjalistów i komunistów. Żołnierze i policja ścigali go z bronią, a on, wskazując na krzyż, mówił: „Oto moja broń. Z Nim nie boję się nikogo”. W listopadzie 1927 roku z bratem Humberto ojciec Pro został aresztowany tylko dlatego, że był księdzem. Bez procesu i dowodów bracia zostali skazani na śmierć. Rankiem 23 listopada 1927 roku ojciec Pro został wyprowadzony z celi na miejsce egzekucji. Wybaczając egzekutorom, poprosił, by mógł się pomodlić. To było jego ostatnie życzenie. Potem wyciągnął ramiona

na znak krzyża i zawołał: „Viva Cristo Rey” (Niech żyje Chrystus Król). Dnia 25 września 1988 roku ojciec Pro został beatyfikowany przez papieża Jana Pawła II.

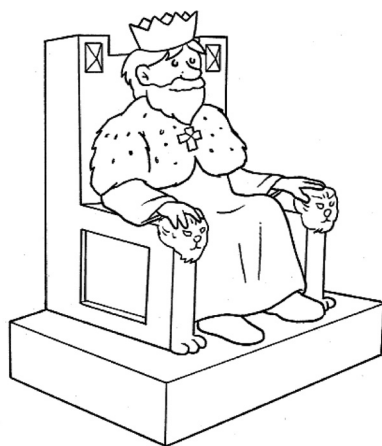
- ◆ Jakich symboli używa król? Po czym możemy go rozpoznać? (berło, korona, jabłko, piękne szaty i wojsko)
- ◆ Jacy są królowie ziemscy? Jak się zachowują?
 - opowieść o mysikróliku i niedźwiedziu (można użyć innych),
 - opowieść o Księżu i księżniczce (co zrobili dla skazańca?) – Jezus sam oddaje za nas życie, nikomu nie płaci za nie.

- ◆ A jakim królem jest Jezus? Po czym poznajemy tego Króla?
- ◆ Jak działa i jak się zachowuje?
 - Opowieść o św. Franciszku – Jezusowe działanie – metody prowadzenia królestwa.

- Zob. Jezus przed Piłatem i na krzyżu, a wcześniej Jezus wobec dzieci, Jezus wobec chorych i umierających, np. Łazarza, Jezus wobec Łotra: „Dziś ze Mną będziesz w raju”.

62

król, serce, władza, Królestwo Boże, Piłat, krzyż

- 1) Dn 7,13-14
Ps 93(92)
- 2) Ap 1,5-8
- 3) J 18,33b-37

• Problem:

- Doprowadzić dzieci do zrozumienia, kto jest tak naprawdę ich królem i doprowadzić je do pragnienia oddania się Jemu.

• Rekwizyty:

- krzyż z dużą pasyjką (by dzieci mogły go opasać szatą królewską) i z podstawą (np. pieniek), berło, jabłko królewskie i korona (insygnia władzy), serduszka (stosownie do liczby dzieci) i 2 koszyki (jeden, z którego je wezmą, a drugi przytwierdzony do pieńka, do którego złożą serduszka).

• Akcja:

- podczas homilii dzieci ubiorą Jezusa w szatę królewską i umieszczą berło i jabłko u Jego stóp, wyznając, że jest ich Królem; a potem wezmą serduszka, by móc je złożyć jako swój dar (siebie) Jezusowi podczas składania darów (*oferitorium*) i ofiarować się całkowicie Królowi, uczynić Go swym Królem i Panem.

Pytania:

- ◆ O co pytał Piłat Jezusa?
- ◆ Co napisano Jezusowi na krzyżu?
- ◆ Jak wygląda każdy król? Co robi zwykle król? Kim jest dla poddanych? Panuje nam nimi, ma władzę!
 - ◆ Czy Jezus wygląda na krzyżu jak król? Czy Jezus coś zdobył na krzyżu dla nas? Czy jest Panem i czy ma jakąś władzę?
 - ◆ Czy ludzie chcą mieć takiego króla? Kto z was chce mieć takiego króla? A może mamy innego króla?
 - ◆ Co albo kto jest moim królem? Może telewizja, zabawki, komputer, McDonald? Komu oddaję hołd? Ile poświęcam na to czasu?
 - ◆ Jakiego króla dzisiaj wybiorę sobie na całe życie? Czy mógłbym odrzucić Króla, który oddał za mnie swoje życie?

• Ewangelia:

- Piłat pyta Jezusa: „Czy Ty jesteś królem Żydowskim? („Naród Twój i arcykapłani wydali mi Ciebie”. „Coś uczynił”?)
- Jezus odpowiada: „Królestwo Moje nie jest z tego świata”. Inaczej „słudzy moi biliby się o Mnie”.
- Piłat jeszcze raz pyta, chcąc się upewnić: „A więc jesteś Królem?” („Tak, jestem Królem. Ja się na to narodziłem”...).
- **Apokalipsa:** Jezus Chrystus nas miłuje, przelał swą krew za nasze grzechy, nadchodzi w obłoku, ujrzą Go ci, którzy Go przebili (Jego kochające Serce), będą Go opłakiwać.
 - Świadek wierny,
 - Pierworodny spośród umarłych,
 - Władca królów ziemi.

- Daniel. Syn Człowieczy podchodzi do Przedwiecznego.

Powierzono Mu:

- Panowanie,
- Chwałę,
- Władzę królewską.

- Pokażmy to, czego nie widać (Króla).
 - Okryjmy Króla złotą szatą, bo jest Bogiem wspaniałym, pełnym blasku.

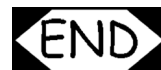
- Włóżmy koronę na Jego głowę, bo ma koronę z cierni (zamiast nas) i pozwolił otworzyć włócznią swój skarbiec królewski, tj. swoje Serce, tj. Boże Serce.
 - Złóżmy jabłko i berło u Jego stóp, bo króluje nam z wysokości krzyża.

- Złóżmy więc nasze serca u stóp Króla i oddajmy Mu siebie, niech będzie naszym Królem, bo jest tego godzien, i niech panuje nad nami, bo jest łagodny, cichy i pokorny Sercem, bo ukochał nas (wszystkie dzieci) całym Sercem i do końca.

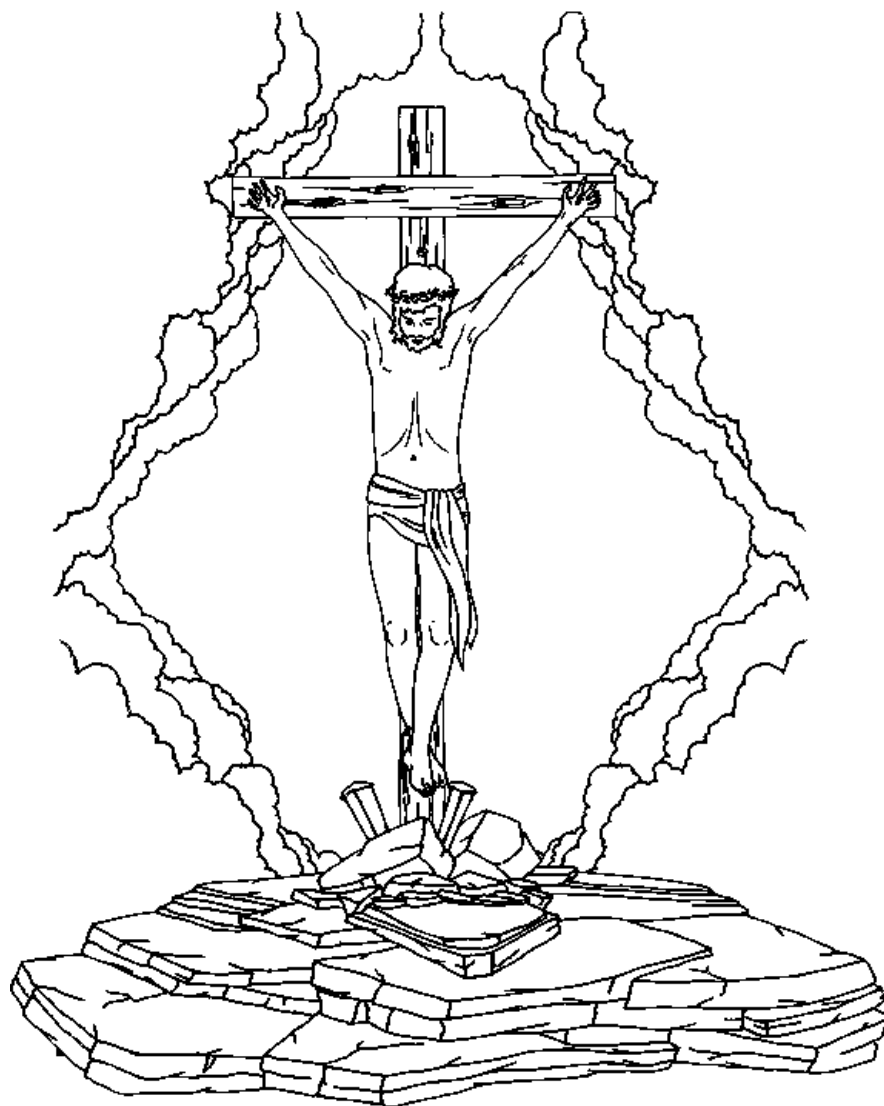

- ◆ Kto jest naszym Królem?
- ◆ Dlaczego?
- ◆ Co uczynimy dla Niego?
- ◆ W jaki sposób okazemy Mu miłość?

- Panie Jezu, spraw, prosimy, byśmy Twe Serce kochali całym naszym sercem!

król, serce, dobry łotr, miłość i pokój

- 1) 2 Sm 5,1-3
Ps 122,1-2.4-5
- 2) Kol 1,12-20
- 3) Łk 23,35-43

• Rekwizyt:

– wydruk kolorowy obrazu św. Brata Alberta: „Ecce Homo”.

Pytania:

- ◆ Kim jest ta postać namalowana przez Brata Alberta?
- ◆ Opiszcie ją. Co widzicie? Jak wygląda? Kim jest? Jak przedstawił Go malarz? Jako kogo? Co ma w rękach? Czy te ręce są wolne? Co ma na głowie?
- ◆ Jak ten Król wygląda? Co widać pośrodku postaci tego Króla?
- ◆ Co to serce wyraża?
- ◆ O czym jest dzisiejsza Ewangelia, jaką scenę nam opisuje?
- ◆ Co mówi dobry łotr, a co mówi drugi skazaniec (zły)?
- ◆ Co mówi Jezus? Co tak naprawdę okazał Jezus dobremu łotrowi? (swoje Serce). Jezus jest więc Królem, który ma Serce, wielkie i dobre. Bo nawet łotrowi, który się nawrócił, obiecuje, że *dziś z Nim będzie w raju*.

• Zobaczmy, że Jezus nie wykorzystuje swojej władzy, chociaż był Królem... Nie zszedł z krzyża, nie ukarał swych wrogów.

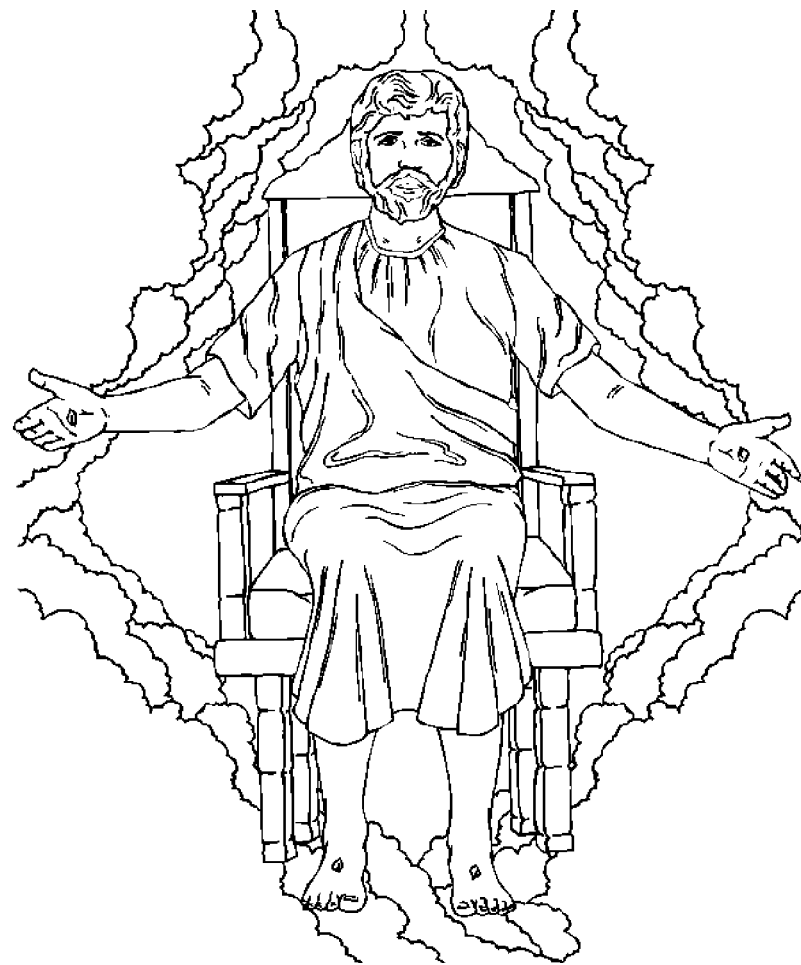
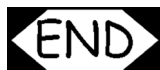
♦ Jak zachowałby się zwykły ziemski król? (np. Antioch Epifanes albo bogaty terrorysta Ben Laden?)

♦ Czy drugi łotr, ten zły, czy on też mógł skorzystać z dobrego Serca Króla, którym jest Jezus, czy też mógł usłyszeć dobrą nowinę, że razem z Jezusem będzie w raju?

– Też. Jezus go nie zmuszał, ale łotr nie uwierzył, że ten skazaniec, którego widzi, jest Królem i Panem, że jest Zbawicielem. Zły łotr widział tylko człowieka cierpiącego na krzyżu, a nie dostrzegł w Nim Serca Zbawiciela.

• Gdybyśmy kierowali się tym Sercem Zbawiciela, gdybyśmy w Jezusie dostrzegli to Serce i gdyby On stał się naprawdę naszym królem – to nie byłoby tak straszliwych wojen i nienawiści oraz terroryzmu, a miłość i pokój byłyby także w naszych domach, w sercach dzieci i rodziców.

Na rozpoczęcie roku szkolnego

Witaj przedszkole, witaj szkoło!

Każdy młody i trochę starszy chrześcijanin wszystko rozpoczyna w imię Boże – w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Powtórzmy więc, czyniąc znak krzyża świętego:

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

W tym znaku krzyża powierzamy się dobremu Ojcu, naszemu kochanemu Jezusowi i Duchowi Świętemu, który stoi na straży naszych malutkich serc, by zawsze były święte.

Jedni idą dzisiaj pierwszy raz do przedszkola... i pewnie troszkę się boją, by pierwszy raz puścić rączkę mamusi i pozostać z innymi dziećmi na kilka godzin. W przedszkolu są nie tylko inne dzieci, ale mnóstwo fajnych zabawek oraz pani, która zaopiekuje się wami – nikomu żadna krzywda naprawdę się nie stanie, trzeba, by dzieci były odważne. A są też dzieci, którym tak bardzo podoba się przedszkole i to wszystko, czym mogą się bawić, że chciałyby w nim być przez cały dzień. Mamy zaś muszą się sporo naprosić, by wracały z nimi do domu... nie chcą wyjść z przedszkola. Mama prosi, tata prosi, babcia, dziadek, starsza siostra i brat... chwytają się razem, jakby chcieli wyciągnąć wielką rzepę z ziemi wraz z jej korzeniami... i nie dają rady. Dopiero gdy dziecko zaśnie, mogą wziąć je do domu... samo zaś nie chce iść.

Inne dzieci idą pierwszy raz do szkoły. Pierwszaki też myślą, jak to będzie w szkole?

Tyle przygotowań i zakupów, by zrobić wyprawkę do szkoły – czy wszystko uda się zabrać, zmieścić do torby i udźwignąć?

Ile wspaniałych i nowych rzeczy dowiecie się na lekcjach. Pani w szkole wszystko wytłumaczy.

Będziecie miały tornistry, przybory szkolne, zeszyty, piórniki, kredki, farby, ołówki, długopisy, linijki, gumki do mazania... i wszystko, czego potrzeba.

Jak miło będzie, gdy pani w szkole wpisze do waszego małego dzienniczka pochwałę, a wy przyniesiecie ją do domu, mama z tatą zobaczą ją i przeczytają, że dobrze się zachowywaliście, słuchaliście pani, dobrze się uczycie. Rodzice będą z was dumni.

Gdy coś nie wyjdzie – to pamiętajcie, że mama i tata są wyrozumiali, pomogą, a jak nie oni, to brat lub siostra. Wszyscy oni was kochają, niezależnie od ocen, uwag i stopni, które dostaniecie. Nigdy się nie zniechęcajcie.

Nauczycieli trzeba szanować, bo oni dają wam to, co sami mają najlepszego, czego nauczyli się przez całe swoje życie. Zawsze chcą wam pomóc i wszystkiego was nauczą.

- Kto jest wam zawsze gotów pomagać – nawet gdy wszyscy najbliżsi zawiodą? Na kogo zawsze możecie liczyć?

- Pan Jezus – On da wam światło, byście mogli wszystko zrozumieć i dobrze się uczyć.

Módlcie się więc rano przed wyjściem do przedszkola i do szkoły, zaproście Go do siebie, weźcie Go ze sobą, by był przy was cały dzień, cały czas.

A wieczorem przed snem, gdy razem z mamą i tatą klękać będziecie do modlitwy, podziękujcie z całego serca za rodziców, rodzeństwo, dziadków, za nauczycieli i to, czego od nich się nauczyliście, za całe dobro, którego mogliście dokonać dzięki opiece i wsparciu Pana Boga.

Proście, dzieci drogie, zwłaszcza waszego Anioła Stróża, by następnego dnia był jeszcze lepszy, by czuwał nad wami.

- O co modliliście się do tej pory, gdy wstawaliście rano i kładliście się spać?

- o zdrowie mamy, taty, babci, dziadka, za siostrę i brata... żeby nie było wojen itp.

- Prośmy więc na tej Mszy świętej o to, byście byli zawsze blisko Jezusa – tak bardzo jak On przybliżył się do was.

Na zakończenie roku szkolnego

Jedziemy na wakacje!

Drogie dzieci! Kończy się rok szkolny, czas chodzenia do przedszkola lub do szkoły.

- Jak nazywa się czas wyjazdów i odpoczynku razem z Rodzicami i rodzeństwem? (wakacje)

Dziękujemy więc naszym opiekunom i wychowawcom oraz nauczycielom za ich trud, wysiłek i życzliwość, za to, że tyle dobrych rzeczy nas nauczyli; ale i za to, że nie zniechęcali się, gdy widzieli nasze słabsze dni i zachowania, wyniki w nauce albo braki w przygotowaniu na lekcje (brak zadań domowych...). Teraz zaś wszyscy wyruszamy na wakacyjny odpoczynek.

- Gdzie jedziecie z Rodziną?
 - nad morze, nad jezioro, w góry, za granicę, na wieś albo na kolonie...

Jest to dla nas wspaniała okazja do dziękczynienia Panu Bogu.

- A dlaczego?
 - bo wreszcie możemy być razem z Rodzicami i rodzeństwem, odwiedzić babcię i dziadka, wujka lub ciocię, kuzynów...

A wiemy, że często nasi kochani Rodzice są mocno zapracowani, a dzieci bardzo ich potrzebują, nie wystarczy im, że oni włączą im telewizor, kupią słodycze czy jakąś zabawkę lub pamiątkę. Dzieci chcą być z nimi dłużej i częściej. Dlatego Rodzice też cieszą się z tego nadchodzącego czasu wakacji, bo będą mieli możliwość bycia razem ze swymi pociechami.

• Co będziemy podziwiać na wakacjach? Na co będziemy intensywnie patrzeć, czego słuchać? Będziemy:

– podziwiać piękno gór,
– oglądać barwy morza i słuchać szumu fal,
– patrzeć na piękno przyrody nad naszymi jeziorami, próbując chronić się przed komarami,

– na piękno przyrody w obcych krajach.

• Powiedzcie – kto to wszystko stworzył, kto stworzył:

– słońce, księżyc,
– fruujące ptaszki, mrugające gwiazdki,
– szumiące fale morza i wysokie, piękne góry, po których chodzą kozice, świstaki, a nawet wielkie niedźwiedzie,
– a w dalekich krajach – krokodyle, orangutany, hipopotamy, słonie, wieloryby,
– a małe, kolorowe rybki i wszystkie stworzenia żyjące w morzu, nawet rekiny – no, powiedzcie, kto to stworzył?

Nasz Ojciec – Bóg!!!

– A piasek nad morzem i jego liczne ziarenka, z których można budować zamki, a nawet zwierzęta, a piękne zachody słońca też stworzył Pan Bóg? – Tak.

• Powiedzcie mi – jeśli ktoś spaceruje nad morzem i pięknie wypoczywa, ale o Panu Bogu zapomina, to czy dobrze robi? Czy dobry Ojciec – Bóg jest z niego zadowolony, czy raczej się smuci? Czy dziecko Boże – to małe i to duże – tak postępuje? – NIE.

• O czym nie wolno zapominać w czasie wakacji? – O niedzielnej Mszy świętej. Ona jest właśnie dziękczynieniem Bogu za piękno stworzenia i za to, że Bóg kocha człowieka pomimo jego słabości i że go zbawił, tzn. każdego z nas – przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.

• Dlatego z błogosławieństwem Bożym jedźmy na wakacje, a Pan niech nas wszystkich strzeże i pozwoli nam szczęśliwie powrócić do domu.